CĂRȚI ROMANTICE
Cântând-o pe Catherine
NORA ROBERTS

Nora Roberts
Curtând-o pe Catherine
Seria Surorile Calhoun

***Courting Catherine* by Nora Roberts**

Copyright © 1991 Nora Roberts
Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera
Copyright © 2017 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Graal Soft

prolog

12 iunie 1912, Bar Harbor, Maine

L-am zărit pe ţărmul stâncos care dă spre Golful Francezului. Era înalt, brunet şi tânăr. Chiar şi de la distanţă, în timp ce mergeam ţinându-l de mână pe micuţul Ethan, i-am remarcat umerii sfidători. Ţinea pensula ca şi cum era o sabie, iar paleta – un scut. Mi se părea că mai degrabă se duela cu pânza decât o picta. Era foarte concentrat, iar încheietura mâinii i se mişca atât de repede şi cu atâta înverşunare, încât ai fi crezut că viaţa lui depindea de ceea ce făcea acolo.

Poate că aşa şi era.

Mi s-a părut ciudat, chiar amuzant. Mi-am închipuit întotdeauna că artiştii erau suflete blânde care văd lucruri pe care noi, muritorii de rând, nu le vedem şi care suferă în încercarea lor de ale crea pentru noi. Cu toate astea, am ştiut înainte să se întoarcă şi să se uite la mine că n-o să văd un chip blând.

Arata de parcă el însuşi era opera unui artist. Un sculptor grosolan care retezase o bucată de stejar, sculptase o frunte înaltă, ochi negri tainici, un nas lung şi drept şi o gură senzuală plină. Chiar şi claia de păr ar fi putut fi cioplită din nişte lemn de abanos.

Ce privire mi-a aruncat! Chiar şi acum simt căldura urcându-mi pe faţă şi umezeala îmbrobonându-mi palmele. Vântul îi sufla prin păr, suav şi umed de la mare, răvăşindu-i cămaşa largă care era stropită cu vopsea. Cu stâncile şi cerul în spatele său, arăta foarte mândru, foarte mânios, de parcă era proprietarul acelei bucăţi de teren ieşite în afară sau a întregii insule, iar eu eram intrusa.

A rămas tăcut pentru ceea ce mi s-a părut o veşnicie, cu ochii atât de interni, atât de sălbatici, încât limba mi s-a lipit de cerul gurii. Apoi micuţul Ethan a început să gângurească şi să mă tragă de mână. Strălucirea furioasă din ochii lui s-a domolit. A zâmbit. Ştiu că inima nu se

opreşte în astfel de momente. Şi totuşi...

M-am pomenit bâlbâindu-mă şi cerându-mi scuze pentru deranj, luându-l pe micul Ethan în braţe înainte ca băieţelul meu isteţ şi curios să o ia la goană spre stânci.

— Aşteaptă, a spus el.

Şi-a luat carnetul de schiţe şi un creion şi a început să mă deseneze aşa cum stăteam acolo nemişcată şi tremurând din motive pe care nu le puteam înţelege. Ethan se potolise şi zâmbea, oarecum la fel de fascinat ca şi mine de acel om. Simţeam soarele pe spate şi vântul pe faţă, şi mirosul apei şi al trandafirilor sălbatici.

— Ar trebui să-ţi laşi părul desfăcut, a spus el şi, lăsând deoparte creionul, s-a îndreptat spre mine. Am pictat apusuri mai puţin spectaculoase. A întins mâna şi a atins părul roşu şi strălucitor al lui Ethan. Are aceeaşi culoare ca a fratelui tău mai mic.

— Ca a fiului meu. De ce vocea mea era oare atât de pierită! E fiul meu. Sunt doamna Fergus Calhoun, i-am zis eu în timp ce ochii lui păreau să-mi devoreze chipul.

— Ah, Turnurile! S-a uitat peste mine spre vârfurile şi turnuleţele reşedinţei noastre de vară care puteau fi văzute de pe stânca mai mare de deasupra. Am admirat casa dumneavoastră, doamnă Calhoun.

Ethan îşi întindea mâinile râzând şi, înainte să pot răspunde, bărbatul l-a luat. Tot ce am putut să fac a fost să mă holbez, cum stătea în vânt, cu copilul meu în braţe şi legănându-l uşor pe şold.

— Un băiat frumos.

— Şi plin de energie. M-am gândit să-l scot la plimbare ca să-i las bonei puţin timp de odihnă. Are mai puţine probleme cu ceilalţi doi copii ai mei la un loc decât cu micul Ethan.

— Mai aveţi alţi copii?

— Da, o fată cu un an mai mare decât Ethan şi un bebeluş de aproape un an. Am venit ieri şi rămânem aici în acest sezon. Locuiţi pe insulă

— Pentru moment. Aţi dori să-mi pozaţi, doamnă Calhoun?

Am roşit. Dar dincolo de ruşine, am simţit o plăcere profundă şi tulburătoare. Dar cu toate astea ştiam că nu se cuvenea şi mai ştiam şi temperamentul lui Fergus. Aşa că am refuzat politicos, sper. El nu a insistat şi, mi-e jenă să spun, m-am simţit de-a dreptul dezamăgită. Când mi la dat înapoi pe Ethan, s-a uitat în ochii mei – o privire adâncă şi cenuşie, care părea să vadă mai mult decât faţa mea. Poate mai mult decât văzuse oricine până atunci. Mi-a urat o zi bună, aşa că m-am întors, îndreptându-mă cu copilul spre Turnuri, spre căminul şi spre îndatoririle mele.

Ştiam la fel de sigur ca şi cum m-aş fi întors, că el m-a urmărit până când am dispărut după stâncă. Inima îmi bătea gata să-mi sară din piept.

capitolul 1

Bar Harbor, 1991

Trenton St. James al III-lea era într-o dispoziţie proastă. Era genul de om care se aştepta ca uşile să se deschidă când ciocănea şi telefoanele să fie ridicate când apela. Lucrul la care nu se aştepta, şi ura să-l tolereze, era ca maşina să i se strice pe un drum îngust de două benzi, la 16 kilometri de destinaţie. Cel puţin telefonul din maşină îi permisese să găsească cel mai apropiat mecanic. Nu fusese prea încântat să călătorească spre Bar Harbor în cabina camionului de tractare în timp ce se auzea din difuzoare muzica rock dată tare, iar salvatorul său fredona fals între două muşcături dintr-un sandviş imens cu şuncă.

— Hank, poţi să-mi spui doar Hank, îi zise şoferul, după care sorbi zdravăn dintr-o sticlă de suc. C.C. o să-ţi pună maşina la punct. Cel mai bun mecanic din Maine, poţi întreba pe oricine.

Având în vedere circumstanţele, Trent decise să-l creadă pe cuvânt. Pentru a economisi timp şi a se feri de necazuri, îi ceruse şoferului să-l lase în sat, cu indicaţii

către locul garajului şi cu o carte de vizită murdară pe care Trent o studie ţinând-o cu mare grijă de colţuri.

Dar, ca de fiecare dată, Trent se hotărî să profite de situaţie. În timp ce i se repara maşina, dădu o mulţime de telefoane la biroul său din Boston – băgând frica în oase într-o sumedenie de secretare, asistente şi vicepreşedinţi juniori. Asta îi ridică întrucâtva starea de spirit.

Luă prânzul pe terasa unui mic restaurant, acordând mai multă atenţie hârtiilor pe care le luase din servietă decât homarului excelent sau brizei parfumate de primăvară. Se uită de multe ori la ceas, bău prea multă cafea şi, cu ochi căprui nerăbdători, studie traficul maşinilor care circulau în sus şi în jos pe stradă.

Două dintre chelneriţele din tura de prânz discutau la ceva distanţă de el. Era la începutul lunii aprilie, cu câteva săptămâni înainte de vârful sezonului, aşa că restaurantul nu era tocmai luat cu asalt de către clienţi.

Ele se puseră de acord că bărbatul era o frumuseţe, începând cu părul său blond-închis şi terminând cu vârfurile pantofilor italieneşti perfect lustruiţi. Conveniră că era om de afaceri, şi încă unul important, după servieta din piele şi costumul gri elegant cu cravată. În plus, purta butoni. Din aur.

Şi cum împătureau ele tacâmurile în şervete pentru următoarea tură, observară că era şi tânăr, nu avea mai mult de treizeci de ani. Din votul lor unanim reieşea că acesta era uluitor de chipeş, după ce îi reumpluseră pe rând ceaşca de cafea ca să-l poată privi mai de aproape. Fură de acord că avea trăsături frumoase şi curate, cu un fel de aer sofisticat care ar fi fost de ajuns dacă nu ar fi fost ochii. Aceştia erau negri, visători şi nerăbdători, făcându-le pe chelneriţe să speculeze că ar fi fost păcălit de o femeie să se întâlnească acolo. Deşi ele nu şi-ar fi putut imagina ce femeie întreagă la cap ar fi făcut asta.

Trent nu le acordă o atenţie mai mare decât oricărei persoane care efectua un serviciu plătit. Acest lucru le dezamăgi. Însă bacşişul enorm pe care îl lăsă le făcu o impresie bună. Ar fi fost surprins să afle că bacşişul ar fi

însemnat mai mult pentru chelneriţe dacă ar fi fost oferit cu un zâmbet.

Îşi închise servieta şi se pregăti să meargă până la mecanicul din capătul oraşului. Nu era un om rece şi nu se considera distant. Ca membru al familiei St. James, crescuse cu servitori care se ocupau în linişte şi cu eficienţă de astfel de treburi pentru a-i face viaţa mai simplă. Plătea bine, chiar cu generozitate. Dacă nu arăta nicio apreciere făţişă sau interes personal, era pur şi simplu pentru că nu-i trecea niciodată prin cap.

În acel moment, mintea îi era la afacerea pe care spera s-o încheie până la sfârşitul săptămânii. Se ocupa de hoteluri, în special de lux şi din staţiuni. Vara trecută, tatăl lui Trent descoperise o anumită proprietate în timp ce călătorea cu iahtul împreună cu cea de-a patra sa soţie în Golful Francezului. Dacă instinctele lui Trenton St. James al II-lea în privinţa femeilor erau în mod notoriu deplasate, cele legate de afaceri erau întotdeauna corecte. El începuse aproape imediat negocierile pentru cumpărarea enormei case din piatră cu vedere spre Golful Francezului. Apetitul său fusese alimentat de reticenţa proprietarilor de a vinde casa pe care nu o puteau întreţine. Aşa cum era de aşteptat, Trenton senior întorsese lucrurile în favoarea lui, iar afacerea era pe cale să fie încheiată. Apoi Trent se trezise cu afacerea în braţe, deoarece tatăl lui era din nou prins într-un divorţ complicat.

Trent se gândea că relaţia cu soţia numărul patru durase aproape optsprezece luni. Cu două luni mai mult decât cu soţia numărul trei. Şi acceptase, în mod fatalist, că mai era puţin până ca soţia numărul cinci să apară de după colţ. Bătrânul era dependent de căsătorii la fel cum era de afacerile imobiliare.

Trent intenţiona să încheie afacerea de la Turnuri înainte să se usuce cerneala pe acea ultimă decizie de divorţ. De îndată ce îşi putea lua maşina de la reparat, va conduce până sus ca să arunce o primă privire locului. În această perioadă din an, multe dintre magazine erau închise, observă el în timp ce mergea prin oraş, dar observă

şi potenţialul zonei. Ştia că în timpul sezonului străzile din Bar Harbor erau ticsite de turişti cu carduri de credit şi cu cecuri de călătorie. Iar turiştii aveau nevoie de hoteluri. Avea statisticile în servietă. Cu o planificare solidă, anticipă că Turnurile ar aduce un profit consistent din comerţul turistic în termen de cincisprezece luni. Tot ce trebuia să facă era să convingă patru femei sentimentale şi pe mătuşa lor să ia banii şi să fugă.

Îşi verifică din nou ceasul când coti spre atelierul mecanicului. Trent îi dăduse exact două ore să repare orice defecţiune ar fi avut BMW-ul. Ceea ce era convins că era de ajuns. Bineînţeles că ar fi putut veni de la Boston cu avionul companiei. Ar fi fost mult mai practic, iar Trent nu era nimic altceva decât un om practic. Dar el voia să conducă. Avea nevoie să o facă, recunoscu el. Avea nevoie de acele câteva ore de linişte şi de singurătate. Afacerile erau în plină expansiune, dar viaţa sa personală se ducea de râpă. Cine s-ar fi gândit că Maria i-ar da pe neaşteptate un ultimatum? Căsătorie sau nimic. Încă era confuz. Ea ştiuse încă de la începutul relaţiei lor că mariajul nu era o opţiune. El nu avea de gând să urce în montagne russe-ul în care tatăl său părea să se simtă atât de bine.

Şi nu era vorba că nu ţinea sau nu ţinuse la ea. Era frumoasă şi cultivată, inteligentă şi avusese succes în cariera ei de designer vestimentar. La Maria, nu aveai să vezi niciodată un fir de păr nelalocul lui, iar Trent aprecia acest tip de pedanterie la o femeie. Exact aşa cum apreciase atitudinea ei pragmatică faţă de relaţia lor. Ea afirmase că nu dorea copii sau să se mărite şi nici promisiuni de dragoste nemuritoare. Prin urmare, Trent considerase o trădare personală faptul că ea îşi schimbase brusc poziţia şi acum cerea totul. Nu fusese în stare să i le ofere. Se despărţiseră, reci ca nişte străini, doar cu două săptămâni în urmă. Iar ea era deja logodită cu un jucător profesionist de golf.

Îl rănise. Dar chiar dacă îl durea, constata că avusese dreptate. Femeile erau instabile, nişte creaturi capricioase, iar căsătoria era un fel de sinucidere fără vărsare de sânge.

Nici măcar nu îl iubise. Slavă Domnului! Ea dorise doar „dedicare şi stabilitate”, după cum se exprimase. Iar Trent presimţea că Maria va afla cât de curând că mariajul era ultimul loc unde să găseşti oricare dintre cele două.

Pentru că ştia că era neproductiv să stăruie asupra greşelilor, renunţă să se mai gândească la Maria. Pentru o vreme voia să nu mai aibă de-a face cu femei.

Trent se opri în faţa clădirii din bolţari albi unde se aflau câteva autoturisme împrăştiate prin parcare. Pe semnul de deasupra uşilor deschise de la garaj scria „C.C. Automotivation”. Chiar dedesubtul firmei, pe care Trent o găsi ostentativă, era o ofertă de remorcare de douăzeci şi patru de ore, reparaţii auto complete, refinisare – exterioară şi interioară – şi evaluări gratuite.

Prin uşi, se auzea muzică rock. Trent scoase un oftat şi intră. Capota BMW-ului său era ridicată, iar de sub maşină se iţea o pereche murdară de bocanci. Mecanicul îşi lovea încălţările în ritmul zgomotos al muzicii.

Încruntându-se, Trent se uită de jur-împrejur. Mirosea a lubrifiant şi a caprifoi – o combinaţie ridicolă.

Locul în sine era murdar şi plin de o grămadă dezordonată de unelte şi piese auto, printre care şi ceva ce ar fi putut fi o aripă, dar şi o cafetieră în care fierbea un lichid ce ajunsese în stadiul de nămol negru. Pe perete era un anunţ pe care scria: NU ÎNCASĂM CECURI NICI MĂCAR PENTRU TINE. Mai erau afişate alte servicii oferite, precum şi preţurile. Trent presupunea că erau rezonabile, dar nu avea niciun termen de comparaţie. Pe un perete se aflau două automate, unul cu băuturi răcoritoare, iar celălalt cu mâncare nesănătoasă. Într-o cană de cafea se găsea mărunţiş la care clienţii erau liberi să contribuie sau să ia din el. Un concept interesant, se gândi Trent.

— Scuzaţi-mă, spuse el.

Bocancii menţineau cadenţa spre dreapta.

— Scuzaţi-mă, repetă el mai tare.

Muzica îşi înteţi ritmul şi la fel se întâmplă şi cu bocancii. Trent înghionti unul cu pantoful.

— Ce? Răspunsul de sub maşină fu iritat şi rostit

printre dinţi.

— Aş dori să vă întreb despre maşina mea.

— Stai la rând!

Se auzi zăngănitul unei unelte şi o înjurătură mormăită.

Atunci sprâncenele lui Trent se ridicară într-un mod care îi făcea pe subordonaţii săi să tremure.

— Se pare că sunt deja primul la rând.

— Chiar acum eşti în spatele tigăii cu ulei a idiotului ăstuia. Scuteşte-mă de tipii ăştia bogaţi care cumpără o astfel de maşină şi apoi nu se sinchisesc să afle care-i diferenţa dintre un carburator şi o jantă. Aşteaptă un minut, amice, sau vorbeşte cu Hank! E pe aici, pe undeva.

Trent era încă cu câteva propoziţii în urmă, la cuvântul „idiot”.

— Unde e proprietarul?

— E ocupat. Hank! Vocea mecanicului se auzi ca un muget. La naiba! Hank! Unde naiba a plecat?

— N-aş putea spune. Trent se duse până la radio şi opri muzica. Aş cere prea mult dacă v-aş ruga să ieşiţi de sub maşină şi să-mi spuneţi care este starea maşinii mele?

— Mda. Din locul unde stătea sub BMW, C.C. studie mocasinii italieneşti şi îi displăcură instantaneu. Am mâinile ocupate pentru moment. Poţi veni aici lângă mine, să-mi dai o mână de ajutor dacă te grăbeşti aşa tare, sau condu până la McDermit, în Northeast Harbor.

— Asta dacă aş putea conduce cu tine sub maşină.

Deşi ideea era oarecum atrăgătoare.

— Este a ta? C.C. pufni şi strânse şuruburile. Tipul avea un accent de fiţe din Boston care se potrivea cu pantofii lui de fiţe. Când ţi-ai dus ultima dată la revizie chestia asta? Ai schimbat filtrele, bujiile şi uleiul?

— Eu nu…

— Sunt sigur că tu nu. Era o urmă de satisfacţie în vocea aspră, ceea ce îl făcu pe Trent să-şi încleşteze maxilarul. Ştii, nu cumperi doar o maşină, cumperi o responsabilitate. O mulţime de oameni nu ajung la un salariu anual la fel de mare ca preţul de bază al unei maşini

ca asta. Cu o îngrijire şi o întreţinere rezonabilă, maşinuţa asta ar funcţiona cât s-o conducă şi nepoţii tăi. Să ştii că maşinile nu sunt mărfuri de unică folosinţă. Oamenii le fac să fie aşa pentru că sunt prea leneşi sau prea proşti ca să aibă grijă de nişte chestii de bază. Trebuia să schimbi uleiul acum şase luni.

Degetele lui Trent băteau darabana pe marginea servietei.

— Tinere, eşti plătit ca să-mi repari maşina, nu să-mi ţii prelegeri despre responsabilităţile mele faţă de ea. Şi având obiceiul la fel de înrădăcinat ca respiraţia, se uită la ceas. Acum, aş vrea să ştiu când va fi gata, fiindcă am o serie de întâlniri.

— Lecţia a fost gratuită.

C.C. îşi luă avânt şi împinse căruciorul de sub maşină. Şi nu sunt tânărul tău.

Asta era destul de evident. Deşi avea faţa murdară şi părul negru tuns scurt băieţeşte, corpul îmbrăcat în salopeta unsuroasă era în mod clar feminin. Fiecare centimetru sinuos din el. Nu se întâmpla foarte des ca Trent să fie dat pe spate, dar acum rămase pur şi simplu holbându-se la C.C. în timp ce aceasta se ridică de pe cărucior şi îl înfruntă, lovindu-se uşor cu o cheie în palmă.

Privind dincolo de petele negre de pe faţa ei, Trent observă că avea o piele foarte albă în contrast cu părul ca abanosul. Sub marginea bretonului, ochii ei verzi ca pădurea se îngustau. Buzele pline, fără ruj erau ţuguiate în ceea ce, în altă împrejurare, ar fi însemnat o îmbufnare foarte sexy. Era înaltă pentru o femeie şi avea constituţia unei zeiţe. Ea era, îşi dădu seama Trent, cea care mirosea a ulei de motor şi a caprifoi.

— Ai vreo problemă? îl întrebă ea.

C.C. era conştientă că privirea lui alunecase în jos pornind de la gulerul salopetei până spre manşete şi înapoi în sus. Era obişnuită cu asta. Dar nu trebuia să-i şi placă.

Vocea avea un efect cu totul diferit atunci când un bărbat pricepea că acele sunete răguşite, aspre aparţineau unei femei.

— Tu eşti mecanicul!

— Nu, sunt decoratorul de interior.

Trent se uită în jur, prin garajul cu podeaua împroşcată cu ulei şi la mesele de lucru aglomerate. Nu se putu abţine:

— Faci o muncă foarte interesantă.

Lăsând respiraţia să-i iasă printre dinţi, ea aruncă cheia pe un banc de lucru.

— Trebuia schimbat uleiul şi filtrul de aer. Distribuţia nu era făcută corect, iar carburatorul avea nevoie de câteva reglaje. Încă mai e nevoie de o lubrifiere, iar radiatorul trebuie curăţat.

— Va funcţiona?

— Mda, va merge. C.C. scoase o cârpă din buzunar şi începu să se şteargă pe mâini. Îl judecase ca fiind genul de om care are grijă mai degrabă de cravatele sale decât de maşină. Îşi vârî cârpa la loc în buzunar cu o ridicare din umăr. Nu era treaba ei. Veniţi cu mine ca să rezolvăm.

Deschise calea prin uşa din spatele garajului, într-un culoar îngust care dădea într-o încăpere cu pereţi de sticlă. În aceasta se aflau înghesuite un birou dezordonat, cataloage groase, un aparat pe jumătate plin cu gumă de mestecat şi două scaune pivotante late. C.C. se aşează în stilul straniu al oamenilor care adună teancuri de hârtii pe biroul lor şi îşi lăsă cu precizie mâinile pe facturile sale.

— Numerar sau card de credit?

— Card de credit.

Îşi scoase absent portofelul din buzunar. Nu era un sexist. Trent se asigurase personal că nu era. Avea grijă ca femeilor din compania lui să li se ofere acelaşi salariu şi posibilitatea de promovare ca oricărui bărbat care lucra pentru el. Nu-i trecuse niciodată prin cap să se intereseze dacă angajaţii săi erau bărbaţi sau femei, atât timp cât aceştia erau eficienţi, loiali şi demni de încredere. Dar cu cât se uita mai mult la femeia care completa factura, cu atât era mai sigur că nu se potrivea imaginii sale sau a oricui altcuiva despre un mecanic auto.

— De cât timp lucrezi aici? se surprinse spunând. Nu

obişnuia să pună întrebări personale.

— Cam de când aveam doisprezece ani. Ochii aceia de un verde-închis se uitară la el. Nu-ţi face griji, ştiu ce fac. Orice lucru făcut în service-ul meu este garantat.

— Service-ul tău?

— Da, al meu.

Ea scoase la iveală un calculator şi începu să facă totalul cu degetele ei lungi, cu formă elegantă, încă murdare. O călca pe nervi. Poate din cauza pantofilor, se gândi ea. Sau a cravatei. Era ceva arogant la acea cravată maro.

— Cam astea sunt pagubele.

C.C. întoarse factura şi începu să parcurgă lista punct cu punct.

El nu acordă nicio atenţie listei, ceea ce nu îi stătea deloc în fire. Era genul de om care citea fiecare cuvânt de pe fiecare hârtie care trecea prin biroul său. Dar se uita la ea, sincer fascinat.

— Ai vreo întrebare? Ea se uită în sus şi privirea îi rămase blocată într-a lui. Aproape că auzi declicul.

— Tu eşti C.C?

— Te-ai prins.

Fu nevoită să-şi dreagă vocea. „Ridicol”, îşi spuse ea. El avea ochi obişnuiţi. Poate puţin mai întunecaţi, un pic mai intenşi decât observase la început, dar tot obişnuiţi. Nu exista niciun motiv raţional pentru care nu-şi putea lua ochii de la ei. Dar continuă să-i privească. Dacă ea ar fi fost într-o stare de spirit visătoare – şi se asigură că nu era aşa – ar fi spus că aerul devenise mai dens.

— Ai unsoare pe obraz, rosti el încet şi îi zâmbi.

Schimbarea era uimitoare. El se transformase dintr-un om distant şi enervant într-unul cald şi prietenos. Gura lui se îndulcea pe măsură ce se mişca, iar nerăbdarea din ochi îi dispăruse. Exista şi umor acum, un umor sincer şi îmbietor, care era irezistibil. C.C. se pomeni zâmbindu-i la rândul ei.

— Riscurile meseriei. Poate că atitudinea ei era puţin aspră, se gândi ea, şi făcu un efort să o corecteze. Eşti din

Boston, nu-i aşa?

— Da. De unde ştii?

Buzele ei rămaseră curbate în timp ce ridică din umeri.

— Între numerele de Massachusetts şi stilul de a vorbi, nu era greu să-mi dau seama. Se face mult comerţ de la Boston pe insulă. Eşti aici în vacanţă?

— Cu afaceri.

Trent încercă să-şi dea seama când plecase ultima oară în vacanţă şi nu reuşi să-şi aducă aminte exact. Trecuseră doi ani? Trei?

C.C. trase o mapă de sub un teanc de cataloage şi se uită peste programul de a doua zi.

— Dacă ai de gând să mai stai prin preajmă, putem rezolva mâine problema cu uleiul.

— O să ţin minte. Locuieşti pe insulă?

— Da. Toată viaţa mea am locuit aici. Scaunul ei scârţâi când îşi ridică picioarele lungi şi se aşeză turceşte. Ai mai fost până acum în Bar Harbor?

— Când eram copil am petrecut câteva weekenduri aici cu mama. „Cu multe vieţi în urmă”, se gândi el. Poate mi-ai putea recomanda nişte restaurante sau puncte de interes unde aş putea petrece ceva timp liber.

— Nu ar trebui să ratezi parcul. După ce scoase o hârtie dintr-un blocnotes, începu să scrie. Chiar nu poţi da greş nicăieri, cel puţin în ceea ce priveşte fructele de mare, şi este perioada de început a sezonului, nu ar trebui să fie aglomerat sau să stai la coadă. Îi întinse hârtia, pe care el o împături şi o strecură în buzunarul de la piept.

— Mulţumesc. Dacă eşti liberă în seara asta poate că m-ai putea ajuta să gust din fructele de mare locale. Am putea discuta despre carburatorul meu.

Fâstâcită şi flatată, ea se întinse să ia cardul de credit pe care i-l dăduse. Era cât pe ce să accepte când citi numele imprimat pe el. „Trenton St. James al III-lea”.

— Trent, spuse el cu uşurinţă şi zâmbi din nou.

Avea sens, se gândi C.C. Oh, aşa se explica totul. Maşină de lux, costum de lux, maniere sofisticate. Ar fi

trebuit să-şi dea seama imediat. Trebuia să-l fi mirosit. Clocotind, completă formularul cu datele de pe cardul de credit.

— Semnează aici.

Trent scoase un stilou subţire de aur şi semnă în timp ce ea se ridică şi se îndreptă spre un panou ca să-i aducă cheile. El ridică privirea spre ea exact când aruncă cheile spre el. Mişcarea lui fusese mai precisă. Reuşi să le prindă înainte să-l lovească în faţă. Le zornăi uşor în mână când se ridică, ţinând mâinile în şolduri şi negru la faţă de furie.

— Aş fi înţeles şi cu un simplu „nu”.

— Bărbaţii ca tine nu înţeleg un simplu refuz. C.C. se întoarse către peretele de sticlă, apoi se răsuci din nou. Dacă aş fi ştiut cine eşti, ţi-aş fi făcut găuri în toba de eşapament.

Trent lăsă cheile să îi alunece uşor în buzunar. Temperamentul său era renumit. Nu era aprig – ar fi fost mult mai simplu să se eschiveze. Era de gheaţă. Cum stătea acolo, răceala alunecă prin el, îi umplu ochii de gheaţă, îi încleştă gura, îi acoperi vocea.

— Ai vrea să-mi explici?

Ea se îndreptă spre el până când ajunseră să stea faţă-n faţă.

— Sunt Catherine Colleen Calhoun. Şi vreau să-ţi iei labele lacome de pe casa mea.

Preţ de o clipă, Trent nu spuse nimic, încercând să-şi adune gândurile. Catherine Calhoun, una dintre cele patru surori care deţineau Turnurile – şi care se părea că avea sentimente puternice în privinţa vânzării. Şi din moment ce el urma să negocieze în jurul celor patru, putea foarte bine să înceapă aici. Şi acum.

— Ce plăcere, domnişoară Calhoun!

— Nu şi din partea mea. Ea se aplecă şi îi smulse copia chitanţei cardului de credit. Mişcă-ţi bucile în BMW-ul tău baban şi barosan şi la Boston cu tine.

— O aliteraţie fascinantă. Trent împături hârtia şi o puse în buzunar, privind-o în continuare pe C.C. Oricum, nu eşti singura parte implicată.

— Nu o să-mi transformi casa într-unul dintre hotelurile tale fandosite pentru debutante plictisite şi conţi italieni inventaţi.

El aproape că zâmbi la acele vorbe.

— Ai stat în vreunul dintre hotelurile St. James?

— Nici nu trebuie, ştiu cum sunt. Foaiere de marmură, lifturi de sticlă, candelabre de şase metri şi fântâni arteziene care ţâşnesc peste tot.

— Ai ceva împotriva fântânilor?

— Nu vreau una în sufrageria mea. De ce nu te duci să evacuezi nişte văduve sau nişte orfani şi să ne laşi în pace?

— Din păcate, nu am programată nicio evacuare în această săptămână. El ridicase o mână când ea începuse să se răstească. Domnişoară Calhoun, am venit aici la cererea rudei dumneavoastră. Oricare ar fi sentimentele dumneavoastră personale, mai există alte trei proprietare ale Turnurilor. Nu intenţionez să plec până nu stau de vorbă şi cu ele.

— Poţi să vorbeşti până te lasă plămânii, dar... ce rudă?

— Doamna Cordelia Calhoun McPike.

C.C. se schimbă puţin la faţă, dar nu dădu înapoi.

— Nu te cred.

Fără să scoată un cuvânt, Trent lăsă servieta peste grămezile de hârtii de pe biroul ei şi o deschise tastând cifrul. Dintr-unul dintre dosarele sale ordonate scoase o foaie scrisă pe hârtie groasă de bună calitate. Lui C.C. i se strânse puţin inima. I-o smulse din mână şi începu s-o citească.

Stimate domnule St. James,

Doamnele Calhoun au luat în considerare oferta dumneavoastră pentru Turnuri. Deoarece este o situaţie complexă, considerăm că ar fi în interesul tuturor să discutăm termenii personal, nu să-i comunicăm printr-o scrisoare.

În calitate de reprezentantă a lor, aş dori să vă invit la Turnuri – (C.C. scoase un geamăt înăbuşit) – pentru câteva zile. Cred că această abordare mai personală va fi în beneficiu reciproc. Sunt sigură că veţi fi de acord să aruncaţi o privire mai de aproape, mai informală asupra proprietăţii care vă interesează ar reprezenta un avantaj.

Vă rog să nu ezitaţi să mă contactaţi la Turnuri dacă sunteţi de acord cu acest aranjament.

A dumneavoastră sinceră.

Cordelia Calhoun McPike

C.C. o citi de două ori scrâşnind din dinţi. Ar fi mototolit scrisoarea dacă Trent nu ar fi salvat-o şi nu ar fi strecurat-o înapoi în dosarul său.

— Să înţeleg că nu ai fost înştiinţată despre acest aranjament?

— Înştiinţată? Afurisită să fiu dacă am fost înştiinţată. Bătrâna aia băgăcioasă… Oh, mătuşă Coco, o să te omor!

— Presupun că doamna McPike şi mătuşa Coco sunt una şi aceeaşi persoană.

— Câteodată e greu de spus. Se întoarse cu spatele. Dar oricum ar fi, amândouă sunt moarte.

— Aş dori să evit violenţa în familie, dacă nu te deranjează.

C.C. îşi băgă mâinile în buzunarele de la salopetă şi se uită urât la el.

— Dacă tot intenţionezi să rămâi la Turnuri, o să intri până în gât.

El încuviinţă, acceptând.

— Atunci o să-mi asum riscurile.

capitolul 2

Mătuşa Coco aranja trandafirii de seră în două dintre vazele din cristal de Dresda care trebuiau să fie vândute.

Fredona un hit rock actual adăugând din când în când câte un „bum-bum-bum” sau „ta-te-da”. Ca toate celelalte femei din familia Calhoun, era înaltă şi îi plăcea să creadă că silueta ei, care se împlinise puţin în ultimul deceniu, era regală.

Se îmbrăcase şi se aranjase cu atenţie pentru această ocazie. Săptămâna asta, părul ei scurt şi ciufulit era vopsit roşu, şi asta o încânta teribil. După părerea lui Coco, vanitatea nu era un păcat sau un defect de caracter, ci datoria sacră a unei femei. Faţa ei, care se ţinea bine de la liftingul pe care şi-l făcuse cu şase ani în urmă, era fardată cu atenţie. La urechi şi în jurul gâtului atârnau cele mai bune perle ale sale. Aruncând o privire rapidă în oglinda de pe hol, Coco se gândi că salopeta neagră pe care o purta avea un efect dramatic, dar era şi elegantă. Sandalele cu toc şi decupate la spate loveau satisfăcător podeaua de culoarea castanei şi o făceau să se clatine de la înălţimea celor un metru şi optzeci ai ei.

Cu o ţinută impunătoare şi da, chiar regală, trecea agitată dintr-o cameră în alta, verificând şi reverificând fiecare detaliu. Era posibil ca fetele ei să se supere un pic pe ea pentru că invitase pe cineva fără să menţioneze asta. Dar se putea preface că uitase. Ceea ce făcea ori de câte ori îi convenea.

Coco era sora mai mică a lui Judson Calhoun, care se căsătorise cu Deliah Brady, iar aceasta născuse patru fete. Judson şi Deliah, pe care Coco îi iubea foarte mult, muriseră cu cincisprezece ani în urmă, când avionul lor privat se prăbuşise în Atlantic. De atunci, se străduise din răsputeri să fie tată, mamă şi prietenă pentru micuţele ei frumoase care rămăseseră orfane. Văduvă de aproape douăzeci de ani, Coco era o femeie uimitoare, cu o minte şireată şi cu inima de zahăr. Ea îşi dorea şi era hotărâtă să aibă ce era mai bun pentru fetele ei. Fie că le plăcea sau nu. Interesul lui Trenton St. James pentru Turnuri o făcuse să vadă o oportunitate.

Nu-i păsa câtuşi de puţin dacă el cumpăra fortăreaţa aia întortocheată de casă. În orice caz, Dumnezeu ştie cât o

mai puteau ţine aşa, cu tot ce însemna taxe, reparaţii şi facturi de încălzire. În ceea ce o privea, Trenton St. James al III-lea putea să o ia sau nu. Dar ea avea un plan.

Fie că o cumpăra sau renunţa la ea, el se va îndrăgosti până peste capul lui de bogătan de una dintre fete. Nu ştia încă de care anume. Încercase să afle de la globul ei de cristal, dar acesta nu-i furnizase un nume. Dar ea ştia. Ştiuse din momentul în care sosise prima scrisoare. Băiatul avea să o ducă pe una dintre dragele ei departe, la o viaţă plină de dragoste şi lux. Să fie ea afurisită dacă oricare dintre ele va pleca fără celelalte.

Cu un oftat, aranjă lumânarea conică în sfeşnicul ei de cristal Lalique. Fusese în stare să le ofere dragoste, dar lux... Dacă Judson şi Deliah ar fi trăit, lucrurile ar fi fost diferite. Judson ar fi ieşit, cu siguranţă, din situaţia financiară dificilă în care se afla. Cu inteligenţa lui şi cu energia soţiei sale, ar fi fost doar o chestiune temporară.

Dar ei nu trăiseră, iar banii deveniseră o problemă tot mai mare. Cât de mult urâse să vândă moştenirea fetelor bucată cu bucată, doar pentru a avea acoperişul dărăpănat, pe care îl iubeau toate, deasupra capului.

Trenton St. James al III-lea avea să schimbe toate acestea îndrăgostindu-se nebuneşte de una dintre copilele ei dragi. Poate că va fi Suzanna, se gândi ea, înfoind pernele pe de canapeaua din salon. Biata de ea, cu inima frântă de jigodia de nimic cu care se măritase. Buzele lui Coco se strânseră. Când te gândeşti că se lăsaseră păcălite. Chiar şi ea! Îi făcuse viaţa mizerabilă fetiţei, ca apoi să divorţeze de ea şi să se însoare cu târfa aia cu sânii mari.

Coco oftă dezgustată, apoi aruncă un ochi critic spre tencuiala crăpată de pe tavan. Trebuia să se asigure că lui Trenton i se potrivea rolul de tată pentru cei doi copii ai Suzannei. Iar dacă nu... Mai era Lilah, cu minunatul său spirit liber. Draga ei Lilah avea nevoie de cineva care să-i aprecieze mintea ageră şi firea excentrică. Cineva care s-o răsfeţe şi s-o potolească. Doar un pic. Coco nu ar tolera pe nimeni care ar încerca să sufoce înclinaţia mistică a scumpei ei fete.

Poate că ar fi Amanda. Coco trase de o draperie astfel încât să acopere o gaură de şoarece. Amanda cea încăpăţânată şi cu picioarele pe pământ. Asta chiar că ar fi o potrivire! Bărbatul şi femeia, oameni de afaceri de succes, făcând şi dregând. Dar el ar trebui să aibă o latură blândă, una care să vadă că Mandy avea nevoie să fie preţuită şi respectată. Chiar dacă ea nu recunoştea asta.

Cu un suspin de mulţumire, Coco trecu din salon în camera de zi, din camera de zi în bibliotecă, din bibliotecă în birou.

Apoi mai era C.C. Clătinând din cap, Coco aranjă un tablou astfel încât să ascundă – cât de cât – petele de vechime de pe tapetul din mătase. Copila moştenise din plin încăpăţânarea familiei Calhoun. Închipuie-ţi, o fată frumoasă irosindu-şi viaţa reparând motoare şi pompe de combustibil. O maimuţă unsuroasă. Doamne, iartă-ne!

Era puţin probabil ca un bărbat ca Trenton St. James să poată fi interesat de o femeie care îşi petrecea tot timpul ei sub o maşină. Apoi, iarăşi, C.C. era mezina familiei la douăzeci şi trei de ani. Coco simţea că avea mai mult decât suficient timp să-i găsească micuţei fete soţul perfect.

Scena era pregătită, hotărî ea. Iar curând, domnul St. James avea să intre în Actul Unu.

Uşa din faţă se trânti. Coco tresări, ştiind că vibraţia ar fi putut face ca tablourile de pe pereţi să se clatine şi vesela de pe masă să trepideze. Îşi continuă drumul prin labirintul de încăperi, mai aranjând câte ceva din mers.

— Mătuşă Coco!

Coco ridică automat mâna pentru a-şi aranja sânii. Recunoscu vocea lui C.C., dar şi furia din ea. „Ce s-o mai fi întâmplat de s-a inflamat aşa fata?” se întrebă ea afişând cel mai înţelegător zâmbet al ei.

— Vin acum, dragă. Nu te aşteptam acasă decât peste câteva ore. Este aşa o surpriză… Se pierdu când o văzu pe nepoata ei, îmbrăcată cu nişte blugi rupţi şi cu un tricou, având încă pete de unsoare pe faţă şi cu mâinile încleştate în şolduri. Iar bărbatul din spatele ei era cel pe care Coco îl recunoscuse ca fiind potenţialul său viitor nepot. Plăcută…

termină ea, şi îşi puse la loc zâmbetul pe buze. Vai, domnule St. James, ce drăguţ! Păşi în faţă cu mâna întinsă. Eu sunt doamna McPike.

— Îmi pare bine.

— Este o plăcere să vă cunosc în sfârşit. Sper că aţi avut o călătorie plăcută.

— Una… interesantă, până la urmă.

— Chiar mai bine decât plăcută. Ea îl bătu uşor pe mână înainte de a-i da drumul, apreciindu-i privirea directă şi vocea clară. Vă rog, intraţi! Cred că ar trebui să pornim cu dreptul, aşa că vreau să începeţi să vă simţiţi ca acasă chiar acum. O să prepar nişte ceai pentru noi toţi.

— Mătuşă Coco, spuse C.C. cu o voce joasă.

— Da, dragă, ai dori altceva în loc de ceai?

— Vreau o explicaţie şi o vreau acum.

Inima lui Coco începu să bată puţin mai repede, dar ea îi oferi nepoatei ei un zâmbet deschis, uşor curios.

— O explicaţie? Pentru ce?

— Vreau să ştiu ce naiba caută el aici.

— Catherine, serios! spuse Coco. Manierele tale, unul dintre puţinele mele eşecuri. Veniţi, domnule St. James – sau vă pot spune Trenton –, trebuie să fiţi destul de obosit după atâta condus. Parcă aşa aţi spus, că veţi veni cu maşina. De ce nu mergem noi să ne aşezăm în salon? Ea îl făcea să se simtă mai bine pe măsură ce vorbea. E o vreme minunată pentru şofat, nu-i aşa?

— Staţi aşa! C.C. se mişcă repede şi se puse în calea lor. Staţi aşa, staţi aşa! Nu o să-l duci în salon să-l întreţii cu ceai şi discuţii mărunte. Vreau să ştiu de ce l-ai invitat aici.

— C.C. Coco scoase un oftat lung, răbdător. Afacerile sunt mai plăcute şi mai reuşite pentru ambele părţi atunci când se fac faţă-n faţă şi într-o atmosferă relaxată. Nu eşti de acord, Trenton?

— Ba da. El fu surprins că trebuia să-şi reţină un zâmbet.

— Vezi?

— Ajunge! C.C. îşi flutură ambele mâini. Noi nu am căzut de acord că vindem.

— Bineînţeles că nu, spuse Coco cu răbdare. De aceea se află Trenton aici. Ca să putem discuta toate opţiunile şi posibilităţile. Tu chiar ar trebui să mergi sus să te speli înainte de ceai, C.C. Ai ulei de motor sau altceva pe faţă.

C.C. se frecă cu podul palmei.

— De ce nu mi s-a spus că vine?

Coco clipi şi încercă să-i evite privirea.

— Să ţi se spună? Dar bineînţeles că ţi s-a spus. Nu aş fi invitat pe cineva fără să vă spun tuturor.

Cu o expresie răzvrătită, C.C. nu se lăsă:

— Mie nu mi-ai spus…

— Acum şi tu, C.C. Eu… Coco îşi ţuguie buzele, ştiind – de când exersase în oglindă – că o făcea să pară confuză. Nu ţi-am spus? Eşti sigură? Aş fi putut să jur că ţi-am spus şi ţie, şi fetelor de îndată ce am primit răspunsul domnului St. James.

— Nu, zise C.C. categoric.

— O, Doamne! Coco îşi ridică mâinile la obraji. O, ce îngrozitor, într-adevăr. Trebuie să-mi cer scuze. Ce încurcătură cumplită! Şi numai din vina mea. C.C., te rog să mă ierţi. Până la urmă, asta este casa ta şi a surorilor tale. N-aş fi îndrăznit niciodată să trec peste amabilitatea şi ospitalitatea voastră…

Înainte ca mătuşa Coco să termine, vina îşi făcu imediat simţită prezenţa.

— Este casa ta la fel cum este şi a noastră, mătuşă Coco. Tu ştii asta. Nu e vorba că trebuie să ceri permisiunea ca să inviţi pe cineva aici. Doar că pur şi simplu eu cred că noi trebuia să…

— Nu, nu, este de neiertat. Coco clipise suficient pentru ca ochii să-i strălucească frumos. Chiar este. Nici nu ştiu ce să mai spun. Mă simt îngrozitor din cauza asta. Eu doar încercam să ajut, vezi tu, dar…

— Nu ai de ce să-ţi faci griji. C.C. se întinse după mâna mătuşii. Chiar nu ai de ce. Doar că a fost puţin derutant la început. Uite, ce-ar fi să fac eu ceaiul, iar tu poţi să stai cu… el.

— Ce drăguţ din partea ta, dragă!

C.C. bombăni ceva ininteligibil în timp ce mergea pe hol.

— Felicitări, şopti Trent, aruncându-i lui Coco o privire amuzată. Aceasta a fost una dintre cele mai fine aplanări de conflict la care am asistat vreodată.

Radiind de mulţumire, Coco îl luă de braţ.

— Mulţumesc. Acum, ce-ar fi să intrăm şi să avem acea discuţie? Îl conduse spre un fotoliu de lângă şemineu, ştiind că arcurile din canapea erau doar o amintire. Trebuie să-mi cer iertare pentru C.C. Are un temperament vulcanic, dar inima îi este de aur.

Trent îşi înclină capul.

— Va trebui să vă cred pe cuvânt.

— Ei bine, sunteţi aici, şi asta e tot ce contează.

Încântată de ea însăşi, Coco se aşeză vizavi de el.

— Ştiu că veţi găsi fascinante Turnurile şi istoria conacului.

El zâmbi, gândindu-se că deja le găsise fascinante pe ocupantele casei.

— Bunicul meu, spuse ea arătând spre portretul unui om aspru, cu buze subţiri, de deasupra poliţei sculptate din lemn de cireş a şemineului. A construit această casă în 1904.

Trent ridică privirea spre ochii dezaprobatori cu sprâncene joase.

— Arată… formidabil, spuse el politicos.

Coco scoase un hohot vesel de râs.

— O, într-adevăr. Şi nemilos, aşa mi s-a spus. Eu mi-l amintesc pe Fergus Calhoun doar ca pe un bătrân care nu se putea ţine pe picioare şi care se certa cu umbrele. L-au trimis de aici în cele din urmă în 1945 după ce a încercat să-l împuşte pe majordom pentru că îi servise un vin de Porto prost. Era destul de nebun bunicul, explică ea. Nu majordomul.

— Înţeleg…

— A mai trăit încă doisprezece ani la azil, unde s-a întreţinut bine până spre optzeci de ani. Cei din familia Calhoun fie au o viaţă lungă, fie mor tragic de tineri. Îşi

puse picioarele lungi şi ferme unul peste celălalt. L-am cunoscut pe tatăl tău.

— Pe tata?

— Da, sigur. Nu prea bine. Am participat cam la aceleaşi petreceri în tinereţea noastră. Îmi amintesc că am dansat cu el o dată la un bal din Newport. Era răvăşitor de frumos şi foarte fermecător. Iar eu eram chiar fascinată, zâmbi ea. Tu semeni foarte bine cu el.

— Trebuie să fi fost orb de te-a lăsat să-i scapi printre degete.

O plăcere pur feminină îi străluci în ochi.

— Ai dreptate, spuse ea râzând. Ce face Trenton?

— Este bine. Cred că dacă şi-ar fi dat seama de această legătură, nu mi-ar fi pasat mie această afacere.

Ea ridică o sprânceană. Fiind o femeie care citea cu religiozitate tabloidele şi paginile mondene ale ziarelor, aflase despre divorţul actual, destul de murdar, al lui St. James senior.

— Ultimul mariaj nu a mers?

Nu prea era un secret, dar îl făcea pe Trent să nu se simtă în largul lui.

— Nu. Aţi dori să-i transmit salutările dumneavoastră când o să vorbesc cu el?

— Da, te rog. Un subiect sensibil, remarcă ea, şi trecu cu uşurinţă peste el. Cum de te-ai întâlnit cu C.C?

„Soarta”, se gândi el, şi aproape că o spuse.

— M-am aflat în situaţia de a avea nevoie de serviciile ei – sau mai bine zis, maşina mea a avut nevoie de ele. Nu am făcut imediat legătura între „C.C. Automotivation” şi Catherine Calhoun.

— Cine v-ar putea învinovăţi? spuse Coco agitând o mână. Sper că nu a fost prea, ah, intensă.

— Încă mai trăiesc ca să vorbesc despre asta. Este evident că nepoata dumneavoastră nu pare convinsă să vândă.

— Aşa e. C.C. împinse repede măsuţa cu roţi pentru ceai pe podea şi o opri cu un zdrăngănit între cele două fotolii. Şi va fi nevoie de mai mult decât de un operator

şmecher din Boston ca să mă convingă.

— Catherine, nu ai nicio scuză pentru impoliteţe.

— Nu este nimic. Trent se lăsă înapoi pe spătar. Încep să mă obişnuiesc. Toate nepoatele dumneavoastră sunt aşa… agresive, doamnă McPike?

— Coco, te rog, murmură ea.

— Sunt toate nişte femei minunate. Şi cum ridică ceainicul, îi aruncă lui C.C. o privire de avertizare. Nu ai de lucru, dragă?

— Poate să aştepte.

— Dar ai adus ceşti doar pentru două persoane.

— Eu nu vreau. Se trânti pe marginea canapelei cu braţele încrucişate la piept.

— În regulă atunci. Frişcă sau lămâie, Trenton?

— Lămâie, vă rog.

Legănându-şi piciorul lung, C.C. îi urmări sorbind din ceai şi sporovăind. O discuţie nefolositoare, se gândi ea răutăcios. Era genul de om care fusese instruit încă din scutece despre cea mai bună modalitate de a sta într-un salon şi de a discuta despre nimic.

Despre squash, polo şi poate despre golf. Probabil că el avea mâini de bebeluş. Sub acel costum făcut la comandă, trupul lui trebuie să fi fost moale şi încet. Bărbaţii că el nu munceau, nu transpirau, nu simţeau. El stătea toată ziua în spatele biroului, cumpărând şi vânzând, fără să se gândească vreodată la vieţile pe care le afecta. Sau la visurile şi speranţele pe care le crea sau distrugea.

Nu-l va lăsa să se joace cu ale ei. Nu îl va lăsa să acopere acei pereţi tencuiţi foarte iubiţi şi foarte crăpaţi cu plăci de rigips şi cu vopsea. Nu-l va lăsa să transforme vechea şi cocheta sală de bal într-un club de noapte. Nu-l va lăsa să se atingă de nicio bârnă mâncată de care. Va avea ea grijă de asta. O să vadă el.

Era o situaţie delicată, se gândi Trent. Participă evaziv la vorbăria lui Coco de la ceai, în timp ce Regina Amazoană, aşa cum începuse s-o numească în gând, stătea pe o canapea desfundată, legănându-şi un bocanc zgâriat şi aruncând săgeţi către el. În mod normal, el s-ar fi scuzat

politicos şi s-ar fi întors la Boston să lase întreaga afacere pe mâna agenţilor. Dar trecuse o lungă perioadă de când nu se mai confruntase cu o provocare adevărată. Asta, cugetă, ar putea fi exact de ce avea el nevoie ca să-l pună pe drumul cel bun. Locul în sine era uimitor – gata să se prăbuşească. Privit de afară, arăta ca o combinaţie între un conac englezesc şi castelul lui Dracula. Turnurile şi turnuleţele din piatră cenuşie dură se îndreptau spre cer. Garguii – dintre care unul fusese decapitat – rânjeau cu răutate de pe parapete. Toate acestea păreau că stau aşezate în vârful unei case din granit cu două niveluri, cu pridvoare îngrijite şi terase. Exista şi o pergolă construită de-a lungul digului. Privirea rapidă pe care apucă să o arunce Trent îi aducea aminte de o baie romană, din motive pe care nu le putea explica. Şi cum peluzele erau inegale şi pe mai multe niveluri, zidurile din granit ieşeau la iveală oriunde exista o grădină.

Ar fi trebuit să fie urâtă. De fapt, Trent credea că ar fi trebuit să fie hidoasă. Cu toate astea, nu era aşa. Surprinzător, era fermecătoare. Felul în care fereastra scânteia ca apa lacului în soare. Florile de primăvară răspândite peste tot. Iedera foşnitoare care urca cu răbdare pe drumul spre acele ziduri de granit. Nu era greu, nici măcar pentru un bărbat pragmatic, să-şi imagineze ora ceaiului sau petrecerile din grădina de acolo. Femei plutind peste peluze, cu pălării exact precum cele din tablouri şi rochii din organza, pe muzică de harpă sau vioară. Apoi mai era şi priveliştea, care îi tăiase răsuflarea chiar în plimbarea sa scurtă de la maşină până la uşa din faţă. Înţelegea de ce o voia tatăl lui şi de ce era dispus să investească sutele de mii de dolari de care ar fi fost nevoie pentru renovare.

— Mai vrei ceai, Trenton? întrebă Coco.

— Nu, mulţumesc. Îi oferi un zâmbet fermecător. Mă întreb dacă aş putea face un tur al casei. Este fascinant ce am văzut până acum.

C.C. scoase un pufnet pe care Coco se prefăcu că nu-l aude.

— Desigur, aş fi încântată să vă arăt împrejurimile. Se

sculă în picioare şi, stând cu spatele la Trent, ridică din sprâncene spre nepoata sa. C.C, n-ar trebui să te întorci la treabă?

— Nu. Se ridică, şi cu o schimbare bruscă de tactică, zâmbi. Îi voi arăta eu domnului St. James împrejurimile, mătuşă Coco. Se apropie ora la care se întorc copiii de la şcoală.

Coco se uită la ceasul de pe poliţa de deasupra şemineului, care se oprise cu săptămâni în urmă la 10.35.

— Ei bine…

— Nu-ţi face griji pentru nimic. C.C. se îndreptă spre uşă şi cu un gest poruncitor al mâinii îi făcu semn lui Trent. Domnule St. James? Când ajunseră pe hol o luă înaintea lui şi începu să urce pe o scară cam şubredă. Vom începe de sus, e în regulă?

Fără să se uite înapoi, ea continuă să urce fiind sigură că Trent urma să înceapă să respire greu şi să gâfâie până la etajul trei. Era dezamăgită.

Urcară ultima serie circulară de scări care ducea la cel mai înalt turn. C.C. puse mâna pe mânerul rotund şi se apropie cu umărul de uşa groasă din stejar. Cu un mormăit şi un brânci tare, se deschise scârţâind.

— Turnul bântuit, spuse ea cu emfază şi păşi înăuntru în mijlocul prafului şi al ecourilor.

Încăperea circulară era goală, în afară de câteva capcane de şoareci, din fericire, goale.

— Bântuit? repetă Trent dispus să îi facă jocul.

— Aici sus era refugiul străbunicii mele. În timp ce vorbea, C.C. se îndreptă spre fereastra curbată. Se spune că stătea aici, pe băncuţa asta de la fereastră, privind oceanul şi tânjind după iubitul ei.

— Ce privelişte! şopti Trent. Era o înălţime ameţitoare de la stânci şi de la apa care le plesnea şi apoi se retrăgea. Foarte dramatică.

— O, la noi e plin de dramatism aici. Se pare că străbunica nu a mai putut suporta amăgirea şi s-a aruncat chiar de la această fereastră. C.C. zâmbi. Acum, în nopţile liniştite se poate auzi plimbându-se de colo-colo pe

podeaua asta şi plângând după iubitul ei pierdut.

— Povestea asta ar trebui trecută în broşură.

C.C. îşi băgă mâinile în buzunare.

— N-aş fi crezut că fantomele sunt bune pentru afaceri.

— Dimpotrivă, se strâmbă el. Mergem mai departe?

C.C. ieşi din cameră strângând din buze. Trase de mânerul rotund cu ambele mâini, apoi îl mişcă puţin şi se pregăti s-o închidă la loc. Când Trent îşi aşeză mâna peste a ei, ea sări ca opărită. Sau cel puţin aşa se simţise.

— Mă descurc, bombăni ea.

Ochii i se lărgiră când simţi trupul lui atât de aproape de al ei. El duse şi celălalt braţ în jurul ei, o cuprinse cu totul, prinzându-i mâna într-a lui. Inima lui C.C. parcă se opri pentru o clipă, apoi porni din nou.

— Se pare că e nevoie de doi oameni.

Acestea fiind spuse, Trent smuci uşa atât de puternic, încât spatele lui C.C. se lipi de el.

Stătură acolo un moment, ca doi îndrăgostiţi privind un apus de soare. El se trezi îmbătat de mirosul părului ei, în timp ce mâinile îi rămaseră peste ale ei. Îi trecuse prin minte că ea avea braţe destul de puternice – braţe uimitor de sexy şi de puternice – apoi ea se retrase ca un iepure, izbindu-se de perete.

— Este deformată.

C.C. înghiţi în sec, sperând să-i revină vocea la normal.

— Cam totul de pe aici este deformat sau stricat sau pe cale de dezintegrare. Nici nu ştiu măcar de ce te-ai gândi să cumperi casa asta.

Trent observă că faţa ei era palidă ca apa, făcându-i ochii şi mai adânci. Stânjeneala lor panicată părea să nu se datoreze doar unei uşi deformate din turn.

— Uşile pot fi reparate sau înlocuite. Curios, el făcu un pas spre ea şi o privi cum se încordează ca pentru o lovitură. Ce este în neregulă cu tine?

— Nimic. Ea ştia că, dacă o mai atingea o dată, ar fi sărit ca o rachetă prin ce mai rămăsese din acoperiş. Nimic,

repetă ea. Dacă mai vrei să vezi şi altceva, ar fi bine să coborâm.

C.C. răsuflă lung şi încet când îl urmă în jos pe scările circulare. Corpul ei încă trepida ciudat, ca şi cum şi trecuse mâna peste un cablu neizolat de electricitate. „Nu cât să te pârleşti”, se gândi ea, „ci suficient cât să-ţi dai seama că prin el trecea curent”. Îşi spuse că îi dădea două motive ca să scape repede de Trenton St. James.

Îl duse până la ultimul etaj, prin aripa servitorilor, prin camerele de depozitare, asigurându-se să-i arate fiecare crăpătură din tencuială, bucată de lemn putrezit sau daune provocate de rozătoare. Îi plăcea faptul că aerul era rece, uşor umed şi mirosea a mucegai. Era chiar şi mai îmbucurător să-i vadă costumul plin de praf, iar pantofii pierzându-şi cu repeziciune luciul.

Trent cercetă atent o încăpere care era plină cu lăzi, mobilier vechi şi veselă spartă.

— A verificat cineva toate lucrurile astea?

— E, vom ajunge şi la ele în cele din urmă. Se uită cum un păianjen mare fuge de lumina slabă. Cele mai multe dintre aceste camere nu au mai fost deschise de cincizeci de ani, de când a înnebunit străbunicul meu.

— Fergus.

— Corect. Familia foloseşte doar primele două etaje, şi mai aducem din lucruri aici când e nevoie. Ea urmări cu degetul o fisură de aproape trei centimetri din perete. Cred că ai putea spune că, dacă nu le vedem, nu ne facem griji în privinţa lor. Iar acoperişul nu ne-a căzut în cap. Deocamdată.

El se întoarse să o studieze.

— V-aţi gândit vreodată să o concesionaţi unei agenţii imobiliare?

Ea doar zâmbi.

— Sunt mai multe de văzut aici. Dorea în mod special să-i arate o cameră unde pusese o folie de plastic pentru a acoperi geamurile sparte.

El merse uşurel pe lângă ea, peste un loc unde două scânduri fuseseră bătute în cuie peste o gaură din podea. Îi

atrase atenţia o uşă înaltă arcuită, şi înainte ca C.C. să-l poată opri, el pusese deja mâna pe mâner.

— Unde duce asta?

— Ei, nicăieri, începu ea, şi înjură când el o deschise.

Un aer proaspăt de primăvară pătrunse înăuntru.

Trent păşi pe terasa îngustă de piatră şi se întoarse spre treptele de granit în formă de arc de cerc.

— Nu ştiu cât de sigure sunt.

El îi aruncă o privire peste umăr.

— Mult mai sigure decât podeaua din interior.

Cu o înjurătură, C.C. renunţă şi urcă după el.

— Fabulos, rosti el încet, oprindu-se pe culoarul larg dintre turnuleţe. Într-adevăr fabulos.

Acesta fiind motivul exact pentru care C.C. nu voia ca el să-l vadă. Ea rămase în spate cu mâinile în buzunare în timp ce el îşi lăsă palmele pe balustrada înaltă din piatră şi privi afară. Se vedeau apele albastre ale golfului cu bărcile plutind uşor deasupra. Valea, ceţoasă şi misterioasă, se întindea ca o poveste. Un pescăruş, nu mai mare decât o pată albă, se înclină deasupra golfului şi zbură spre larg.

— Incredibil!

Vântul îi ciufulea părul pe măsură ce traversa pasajul spre un alt şir de trepte, apoi spre altul. De aici era doar Atlanticul, sălbatic şi bătut de vânt şi minunat. Sunetul apelor sale lovind fără încetare stâncile de jos răsuna ca un tunet. El observă că existau uşi care duceau înăuntru la anumite intervale, dar momentan nu era interesat de interior. Îşi imagină cum cineva din familie aşază afară scaune, mese şi plante în ghiveci. Trent se uită peste acoperişul pergolei, spre stâncile lucioase de mai jos.

— Spectaculos! Se întoarse spre C.C. Te-ai obişnuit cu asta?

Ea ridică din umeri.

— Nu. Doar cu teritoriul.

— Este de înţeles. Mă mir că vă petreceţi timpul înăuntru.

Ea se apropie de el lângă perete, ţinând încă mâinile în buzunare.

— Nu este vorba doar de privelişte. Ci de faptul că familia ta, generaţii întregi, a locuit aici. La fel cum a stat şi casa aici, prin timp şi vânt, şi foc. Chipul i se îndulci când se uită în jos. Au ajuns copiii acasă.

Trent privi în jos şi văzu două siluete mici întrecându-se pe peluza dinspre pergolă. Sunetul râsetelor fu adus uşor de vânt.

— Alex şi Jenny, îi explică ea. Sunt copiii surorii mele Suzanna. Şi ei stau aici. Se întoarse spre el.

— Asta este ceva! Ce părere are mama lor despre vânzare?

Ea îşi feri privirea ca şi cum grijile, vinovăţia şi frustrarea luptau pentru control.

— Sunt sigură că o s-o întrebi şi singur. Dar dacă pui presiune asupra ei… îşi mişcă într-o parte capul din cauza vântului care îi ciufulea părul. Dacă pui vreo presiune asupra ei, de orice fel, mie îmi vei da socoteală. Nu vreau să o mai văd manipulată din nou.

— Nu am nicio intenţie de a manipula pe cineva.

Ea scoase un hohot amar de râs.

— Bărbaţii ca tine îşi fac cariera doar din manipulare. Dacă tu crezi că s-a întâmplat să dai peste patru femei neajutorate, gândeşte-te din nou, domnule St. James. Cei din familia Calhoun pot avea grijă şi singuri de ei, precum şi de rudele lor.

— Fără îndoială, mai ales dacă surorile tale sunt la fel de insuportabile ca tine.

Ochii lui C.C. se îngustară, iar apoi îşi încleştă pumnii. S-ar fi aruncat acolo chiar atunci pe el să-l omoare, dar îşi auzi numele rostit încet în spate.

Trent văzu o femeie păşind prin una din uşi. Era la fel de înaltă ca C.C., dar mlădioasă, cu o aură fragilă care îi trezi fără să vrea lui Trent la viaţă instinctul protector. Părul ei era blond pai şi lucios şi îi flutura pe umeri. Ochii erau de un albastru profund precum cerul din mijlocul verii şi păreau calmi şi senini până când te uitai mai aproape şi vedeai suferinţa din ei.

În ciuda diferenţelor de culoare, exista o asemănare –

forma feţei, a ochilor şi a gurii – care îl făcu pe Trent să fie sigur că o întâlnea pe una dintre surorile lui C.C.

— Suzanna. C.C. se mută între sora ei şi Trent ca un scut.

Gura Suzannei se curbă, într-un zâmbet deopotrivă amuzat şi nerăbdător.

— Mătuşa Coco mi-a cerut să urc.

Ea puse o mână pe braţul lui C.C., calmându-şi protectoarea.

— Dumneata trebuie să fii domnul St. James.

— Da. El primi mâna întinsă şi fu surprins să constate că era grea, plină de bătături şi puternică.

— Eu sunt Suzanna Calhoun Dumont. Rămâneţi la noi câteva zile?

— Da. Mătuşa voastră a fost foarte amabilă să mă invite.

— Destul de subtil, rosti Suzanna cu un zâmbet şi punându-şi braţul în jurul surorii sale. Presupun că C.C. v-a făcut un tur parţial.

— Unul fascinant.

— Aş fi bucuroasă să-l continui eu de aici. Degetele sale strânseră uşor, dar cu un înţeles clar pe braţul lui C.C. Mătuşii Coco i-ar prinde bine puţin ajutor.

— El nu trebuie să vadă mai mult acum, susţinu C.C. Arăţi obosită.

— Nici măcar un pic. Dar am să fiu dacă mătuşa Coco mă trimite să caut prin toată casa platoul Wedgwood pentru curcan.

— Bine, atunci. Îl străfulgera pe Trent cu o ultimă privire. Noi doi n-am terminat.

— Nici vorbă de aşa ceva, aprobă el, şi zâmbi pentru sine când ea trânti uşa după ce intră în casă. Sora ta chiar are o fire… sociabilă.

— Este o luptătoare, spuse Suzanna. Toate suntem, având în vedere circumstanţele. Blestemul Calhoun. Privi peste balustradă când îşi auzi copiii râzând. Oricum ar fi, nu este o decizie uşoară, domnule St. James. De asemenea, pentru niciuna dintre noi nu e o afacere.

— Mi-am dat seama de asta. Pentru mine trebuie să fie o afacere.

Ea ştia foarte bine că pentru unii oameni, afacerile erau şi pe primul, şi pe ultimul loc.

— Atunci presupun că trebuie să o luăm pas cu pas. Deschise uşa pe care C.C. tocmai o trântise. Ce-ar fi să vă conduc în camera dumneavoastră?

capitolul 3

— Deci cum e tipul? Lilah Calhoun îşi încrucişă picioarele, îşi ridică gleznele pe unul dintre braţele canapelei şi îşi puse o pernă sub cap la celălalt capăt. Cele şase brăţări de la mână zornăiră când gesticula spre C.C. Dragă, ţi-am mai spus, dacă îţi strâmbi faţa în halul ăsta, nu te alegi decât cu riduri şi energii negative.

— Dacă nu vrei să mă mai strâmb aşa, atunci nu mă mai întreba despre el.

— Bine, am s-o întreb pe Suzanna. Îşi ridică ochii verzi ca apa mării spre sora ei mai mare. Să auzim.

— Atrăgător, manierat şi inteligent.

— Deci e un cocker Spaniei, spuse Lilah după care oftă. Şi eu care speram să fie un pit bull. Pentru cât timp îl vom găzdui?

— Mătuşa Coco e puţin neclară în privinţa datelor. Suzanna trimise către ambele surori o privire amuzată. Ceea ce înseamnă că nu spune.

— Ar putea Mandy să scoată ceva de la ea. Lilah îşi mişcă degetele goale de la picioare şi închise ochii. Era genul de femeie care credea că era ceva fundamental în neregulă cu oricine se întindea pe o canapea şi nu trăgea un pui de somn. Scuze, copiii au trecut pe aici astăzi?

— Doar de zece sau cincisprezece ori. De ce?

— Cred că stau pe o maşină de pompieri.

— Eu cred că trebuie să scăpăm de el. C.C. se ridică în picioare şi, ca să-şi ţină mâinile neliniştite ocupate, se

apucă să facă focul.

— Suzanna mi-a zis că deja ai încercat să-l arunci peste parapet.

— Nu, corectă Suzanna. Am spus că am oprit-o înainte să-i treacă prin cap să-l arunce peste parapet. Se ridică să-i dea lui C.C. chibriturile pentru şemineu pe care le uitase. Şi în timp ce sunt de acord că este ciudat să-l avem oaspete cât timp suntem toate atât de indecise, asta este. Tot ce putem face e să-i dăm o şansă să-şi joace rolul.

— Împăciuitoare ca întotdeauna, spuse Lilah somnoroasă fără să vadă uşoara înfiorare a Suzannei. Ei bine, ar putea fi un punct de vedere acum că a văzut locul. Părerea mea este că va inventa o scuză ingenioasă şi va fugi repede înapoi la Boston.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, bombăni C.C. privind cum flăcările încep să cuprindă lemnul de măr.

— Am fost dată la o parte, anunţă Amanda. Femeia se grăbi să intre în cameră, aşa cum grăbea pe toată lumea. Se cocoţă pe braţul unui scaun trecându-şi degetele prin părul şaten-deschis lung până la bărbie. Nici nu vorbeşte. Amanda trase cu mâinile sale energice de tivul sacoului elegant. Dar ştiu că pune ceva la cale, ceva mai mult decât tranzacţii imobiliare.

— Mătuşa Coco mereu pune ceva la cale. Suzanna se mişcă automat către vechea servantă ca să-i toarne surorii sale un pahar cu apă minerală. Cea mai fericită e când unelteşte ceva.

— S-ar putea să fie adevărat. Mulţumesc, adăugă ea luând paharul. Dar încep să am emoţii când nu pot să trec de ea. Gânditoare, bău din apă, apoi se uită pe rând la surorile ei. A scos porţelanul de Limoges.

— Porţelanul de Limoges? se miră Lilah şi se ridică în coate. Nu l-am mai folosit de la petrecerea de logodnă a Suzannei. Şi ar fi putut să-şi muşte buza. Scuze!

— Nu vorbi prostii, ignoră Suzanna scuzele. Nu s-a distrat prea mult în ultimii doi ani. Sunt sigură că i-a fost dor şi probabil că este încântată să aibă musafiri.

— El nu e musafir, interveni C.C. Nu este nimic mai

mult decât un ghimpe în…

— Domnule St. James, se ridică repede Suzanna, întrerupând finalul opiniei surorii sale.

— Spune-mi Trent, te rog! îi zâmbi, apoi făcu o uşoară grimasă spre C.C.

Era o adevărată scenă, se gândi el, de care se bucurase poate cu un minut înainte ca Suzanna să-l vadă stând în pragul uşii. Femeile Calhoun împreună, şi separat, alcătuiau o imagine pe care orice bărbat care încă mai respira trebuia să o aprecieze. Înalte, suple şi cu picioare lungi, ele stăteau jos, în picioare sau întinse prin toată camera.

Suzanna era cu spatele la fereastră, astfel încât ultimele lumini ale serii de primăvară formau un nimb în jurul părului ei. El ar fi spus că era relaxată, dacă nu ar fi fost urma aceea de tristeţe din ochii ei.

Cea de pe canapea era cu siguranţă relaxată – şi orice numai adormită nu. Purta o fustă lungă cu flori care-i ajungea aproape până la tălpile goale şi se uita la el cu ochii visători şi amuzaţi când îşi dădu pe spate o şuviţă groasă de păr creţ şi roşcat care îi ajungea până la talie.

Alta stătea cocoţată pe braţul unui scaun ca şi cum ar fi fost gata să sară şi să treacă la acţiune la sunetul unui clopoţel pe care doar ea îl putea auzi. Elegantă, ageră, profesionistă, remarcă el la prima vedere. Ochii ei nu erau visători sau trişti, ci pur şi simplu calculau.

Apoi mai era C.C. Ea stătea pe lespedea şemineului, cu bărbia în palme, visătoare ca o Cenuşăreasă modernă. Dar se ridică rapid, defensivă, observă el, stând dreaptă cu focul în spatele ei. Aceasta nu era o femeie care să aştepte răbdătoare să vină un prinţ şi să-i potrivească pantoful din sticlă în picior. Îşi imagină că ea l-ar fi lovit repede în tibie sau într-un loc mult mai dureros doar dacă ar fi încercat.

— Doamnelor, spuse el, dar ochii îi erau la C.C. fără ca măcar să fie conştient de asta. Nu putu să reziste şi înclină uşor capul în direcţia ei. Catherine.

— Vă fac eu prezentările, spuse repede Suzanna. Trenton St. James, surorile mele, Amanda şi Lilah. Ce-ar fi

să îţi pregătesc o băutură în timp ce tu…

Restul propunerii fu acoperit de strigăte de război şi de un asalt al picioarelor. La fel ca tornadele gemene, Alex şi Jenny intrară ca un vârtej în încăpere. Fusese ghinionul lui Trent că se întâmplase să stea în picioare în linia de foc. Ei se izbiră în el ca două proiectile şi îl trimiseră grămadă pe canapea peste Lilah. Ea doar râse şi îi spuse că era încântată să-l cunoască.

— Îmi pare foarte rău. Suzanna îl luă de guler pe fiecare copil şi îi aruncă lui Trent o privire compătimitoare. Eşti în regulă?

— Da. Se descâlci singur şi se ridică.

— Aceştia sunt copiii mei, Dezastru şi Calamitate. Ea îşi puse câte un braţ ferm şi matern în jurul fiecăruia. Cereţi-vă iertare!

— Ne pare rău, îi spuseră ei.

Alex, având câţiva centimetri mai mult decât sora lui, se uită în sus de după o claie de păr negru.

— Nu te-am văzut.

— Aşa-i, fu de acord Jenny zâmbind cuceritor.

Suzanna hotărî să lase pentru mai târziu prelegerea despre intratul buzna în camere şi îi îndreptă pe amândoi spre uşă.

— Duceţi-vă să o întrebaţi pe mătuşa Coco dacă e gata cina. Daţi-i drumul! adăugă ea ferm, dar fără speranţă.

— Trenton, ştiai că şi Amanda este implicată în industria hotelieră? Suntem toate atât de mândre de Mandy a noastră. Se uită de-a lungul mesei din lemn de trandafir spre nepoata ei. Este o femeie de afaceri desăvârşită.

— Sunt asistent manager la hotelul Bay Watch din sat. Zâmbetul Amandei era şi rece, şi prietenos, acelaşi pe care l-ar fi afişat oricărui turist jupuit la plecarea din hotel. Nu e de mărimea nici unui hotel de-al tău, dar ne merge foarte bine în timpul sezonului. Am auzit că veţi adăuga un complex comercial subteran la St. James Atlanta.

Coco se încruntă spre paharul ei de vin pe măsură ce ei discutau despre hoteluri. Nu numai că nu exista nicio scânteie, nu era nici măcar o luminiţă slabă. Când Trent îi

întinse Amandei jeleul de mentă şi mâinile lor se atinseră, nu existase nicio pauză fără suflare, nicio întâlnire a privirilor. Amanda se întorsese deja să chicotească cu Jenny şi să şteargă laptele vărsat de aceasta.

„Aha, aici!” îşi zise Coco triumfătoare. Trent îi zâmbi lui Alex când băiatul se plânse că varza de Bruxelles era dezgustătoare. Aşadar, avea o slăbiciune pentru copii.

— Nu trebuie să o mănânci, îi spuse Suzanna fiului ei bănuitor în timp ce acesta răscolea prin cartofii săi franţuzeşti ca să se asigure că nu se afla nimic verde ascuns în interior. Personal, am crezut întotdeauna că seamănă cu nişte capete stafidite.

— Chiar seamănă. Îl atrase acea idee, aşa cum se gândise şi mama lui că se va întâmpla. El străpunse una, şi-o îndesă în gură şi zâmbi. Sunt un canibal. Uga bugga.

— Dragul meu băiat, spuse Coco cu o voce stinsă. Suzanna a făcut o treabă minunată ca mamă. Se pare că are succes cu copiii, aşa cum are şi cu florile. Toate grădinile sunt opera Suzannei noastre.

Înainte să poată cineva să înfiripe o conversaţie, se auzi un „bum” puternic, ca un ecou.

— O, Doamne, spuse Amanda în paharul ei. Iar a scos gongul afară.

— Asta înseamnă că e gata cina. Dacă exista ceva pentru care Lilah se mişca mai repede, era pentru mâncare. Ea se ridică, îl luă pe Trent de braţ şi îi zâmbi. Îţi arăt eu drumul. Spune-mi, Trent, care este părerea ta despre proiecţia astrală?

— Aaa… bâigui el, se uită peste umăr şi o văzu pe C.C. rânjind.

Mătuşa Coco se întrecuse pe sine. Porţelanurile sclipeau. Ce mai rămăsese din argintăria din perioada georgiană, pe care Bianca şi Fergus Calhoun o primiseră ca dar de nuntă, scânteia. Sub lumina de basm a candelabrului de Waterford, coastele de miel luceau. Înainte ca oricare dintre nepoatele ei să poată comenta, ea se lansă cu grijă într-o conversaţie politicoasă.

— Vom cina în stilul formal, Trenton. Este mult mai

confortabil. Sper că îţi place camera ta.

— Este în regulă, mulţumesc. Era, se gândi el, mare cât un hambar, expusă curentului, şi cu o gaură în tavan de mărimea unui pumn de bărbat. Însă patul era încăpător şi moale ca un nor. Iar priveliştea… Se văd nişte insule de la fereastra mea.

— Insulele Porcupine, spuse Lilah pasându-i un coş din argint cu chifle.

Coco îi privea pe toţi ca un uliu. Voia să vadă nişte chimie, puţină căldură. Lilah flirta cu el, dar ea nu îşi putea pune prea mari speranţe în asta. Lilah flirta cu bărbaţii în general, şi nu îi acorda mai multă atenţie lui Trent decât băiatului care descărca marfa în pieţe.

Nu, nu exista nicio scânteie acolo. De nicio parte. Una a căzut, se gândi ea filosofic, mai sunt încă trei.

— Uga bugga, spuse Alex din nou după ce pocni în gură un alt cap imaginar.

— Poftim şi de la mine, micule canibal. C.C. îşi goli legumele pe farfuria lui. Ai aici un grup întreg de misionari.

— Mai vreau şi eu, se plânse Jenny, apoi îi zâmbi lui Trent când acesta îi întinse bolul.

Coco îşi duse o mână la piept. „Cine ar fi ghicit?” se gândi ea. Catherine a ei. Cea mai mică dintre fete. În timp ce conversaţia de la cină îi trecea pe la urechi, ea se rezemă de spătar cu un oftat liniştit. Nu avea cum să se fi înşelat. De ce? Pentru că, atunci când Trent se uitase la mezina ei, şi ea la el, acolo nu existase doar o scânteie. Ci o sfârâire.

C.C. era încruntată, e adevărat, dar era o încruntare atât de plină de pasiune! Iar Trent rânjise, dar era un rânjet atât de personal! Categoric intim, se gândi Coco. Stând acolo şi privindu-i, în timp ce Alex devora micile sale verze decapitate şi Lilah şi Amanda discutau asupra posibilităţii vieţii pe alte planete, Coco aproape că putea auzi gândurile afectuoase pe care C.C. şi Trent şi le trimiteau unul altuia.

„Nenorocit plin de sine şi arogant! Progenitură ţâfnoasă şi nepoliticoasă! Cine naiba se crede, stând la masă ca şi cum deja ar fi proprietarul ei?”

„Păcat că nu are o fire care să se potrivească cu înfăţişarea ei!”

Coco le zâmbi cu drag în timp ce fredona în minte marşul nupţial. Exact ca un general care pune la cale strategia, ea aşteptă până după cafea şi desert ca să înceapă următorul ei atac.

— C.C., ce-ar fi să-i arăţi lui Trent grădinile?

— Ce? făcu ea şi îşi ridică privirea de la lupta prietenoasă cu Alex pentru ultima muşcătură din porţia ei de tort Pădurea Neagră.

— Grădinile, repetă Coco. Nimic nu se compară cu un pic de aer proaspăt după masă. Iar florile sunt deosebite în lumina lunii.

— Să-l ducă Suzanna.

— Îmi pare rău. Suzanna o luase deja în braţe pe somnoroasa Jenny. Trebuie să-i duc pe cei doi să se spele şi apoi să-i pregătesc de culcare.

— Nu văd de ce... C.C. se opri după ce văzu privirea mătuşii sale. Oh, bine, se ridică ea. Haide atunci, îi spuse lui Trent şi porni spre ieşire fără el.

— A fost o masă minunată, Coco! Îţi mulţumesc.

— Plăcerea e de partea mea. Ea zâmbi, imaginându-şi cuvinte şoptite şi săruturi moi şi secrete. Bucuraţi-vă de grădini!

Trent ieşi pe uşile de la terasă ca să o găsească pe C.C. în picioare, lovind o piatră cu piciorul. „E timpul”, se gândi el, „să-i dea cineva o lecţie de bune maniere vrăjitoarei cu ochii verzi”.

— Nu ştiu nimic despre flori, îi spuse ea. Sau despre simpla curtoazie. Bărbia ei se înclină. Acum ascultă, amice!

— Nu, tu să asculţi, amice! îşi răsuci el mâna şi o prinse de braţ. Să mergem la o plimbare. Copiii s-ar putea afla încă prin preajmă şi nu cred că sunt pregătiţi să audă nimic din toate astea.

Era mai puternic decât îşi închipuise ea. O trase după el ignorând blestemele pe care le mormăia ea în barbă. Coborâră de pe terasă şi intrară pe una dintre aleile sinuoase care şerpuiau pe lângă casă. Era străjuită de

narcise şi zambile.

El se opri sub un arbore de glicină care avea să înflorească peste o lună. C.C. nu era sigură dacă zgomotul din capul ei era sunetul mării sau nervii ei.

— Să nu mai faci asta niciodată, ridică ea o mână să frece locul unde se înfipseseră degetele lui. Poate că ai puterea să agresezi oamenii prin Boston, dar nu-ţi merge şi aici. Nu-ţi merge cu mine sau cu oricine din familia mea.

El se opri, sperând şi nereuşind să nu-şi iasă din fire.

— Dacă m-ai cunoaşte sau dacă ai şti cu ce mă ocup, ai vedea că nu am obiceiul să folosesc forţa.

— Ştiu exact cu ce te ocupi tu.

— Evacuez văduve şi orfani? Maturizează-te, C.C!

Ea strânse din dinţi.

— Poţi să vezi şi singur grădinile. Eu mă duc înăuntru.

Trenton aproape că reuşi să-i blocheze calea. În lumina lunii, ochii ei străluceau ca ochii de pisică. Atunci când ea îşi ridică mâinile ca să-l dea la o parte, el o prinse de încheieturi. În mica luptă care urmă, el constată că pielea ei avea culoarea smântânii proaspete şi era aproape la fel de moale.

— Noi doi nu am terminat. Părea pe punctul de a renunţa la tonul politicos. Trebuie să înveţi că există un preţ pe care trebuie să-l plăteşti atunci când eşti nepoliticoasă şi jigneşti în mod deliberat.

— Vrei să-mi cer scuze? aproape că îl scuipă ea. Bine. Îmi pare rău că nu am altceva să-ţi spun care să nu fie nepoliticos sau jignitor.

El zâmbi, spre surprinderea amândurora.

— Chiar eşti o figură, Catherine Colleen Calhoun. Nu pot să-mi dau seama nici în ruptul capului de ce încerc să fiu rezonabil cu tine.

— Rezonabil? De data aceasta nu scuipă cuvintele, dar le mârâi. Numeşti rezonabil faptul că mă tragi după tine pe aici, bruscându-mă…

— Dacă numeşti asta bruscare, înseamnă că ai dus o viaţă foarte protejată.

Culoarea feţei trecu brusc de la albul smântânii la roz

deschis.

— Viaţa mea nu te priveşte.

— Slavă Domnului!

Ea îşi întinse degetele, apoi îşi strânse pumnii. Ura, dispreţuia faptul că pulsul îi bătea de două ori mai tare în strânsoarea lui.

— Vrei să mă laşi să plec?

— Doar dacă îmi promiţi că nu o iei la fugă.

Se vedea alergând după ea, iar imaginea era jenantă, dar şi incitantă.

— Eu nu fug de nimeni.

— Ai vorbit ca o adevărată amazoană, bombăni el şi îi dădu drumul. Şi doar câteva reflexe rapide îl ajutară să se ferească de pumnul pe care ea îl îndreptase spre nasul lui. Ar fi trebuit să mă aştept la asta, presupun. Te-ai gândit vreodată la o conversaţie inteligentă?

— Nu am nimic să-ţi spun. Îi era ruşine că sărise să-l lovească şi furioasă că ratase. Dacă vrei să vorbeşti, du-te şi mai linguşeşte-o puţin pe mătuşa Coco. Într-un acces de furie, ea se trânti pe mica bancă de piatră de sub boltă. Sau, mai bine, du-te înapoi la Boston şi biciuieşte-l pe unul dintre subalternii tăi.

— Pot face asta oricând.

Trenton scutură din cap şi, fiind sigur că îşi încerca norocul, se aşeză lângă ea.

Existau azalee şi muşcate în acel loc care trebuie să fi fost unul liniştit. Dar în timp ce stătea şi inspira parfumul delicat al florilor timpurii de primăvară amestecat cu mirosul mării, ascultând o pasăre de noapte chemându-şi perechea, se gândea că în nicio şedinţă de la birou nu întâlnise vreodată atâta tensiune sau ostilitate.

— Mă întreb cum de-ai ajuns să îţi faci o părere atât de bună despre mine. Şi de ce, adăugă pentru el, părea să conteze.

— Ai venit aici…

— Am fost invitat.

— Nu de către mine. Ea îşi dădu părul pe spate. Ai venit cu maşina ta mare şi în costumul tău impunător, gata

să-mi iei casa de sub picioare.

— Am venit, o corectă el, să arunc o primă privire asupra unei proprietăţi. Nimeni, cu atât mai puţin eu, nu vă poate obliga să vindeţi.

Dar el se înşela, se gândi ea cu tristeţe. Existau oameni care le puteau obliga să vândă. Cei care colectau taxele, facturile de întreţinere, ipoteca pentru care fuseseră obligate să o facă. Toată frustrarea şi teama ei, pentru fiecare dintre agenţii de recuperare, era concentrată asupra bărbatului de lângă ea.

— Cunosc genul tău, bombăni ea. Născut bogat şi mai presus de omul obişnuit. Singurul vostru scop în viaţă este să faceţi mai mulţi bani, indiferent de cine ajunge să fie afectat sau călcat în picioare. Daţi petreceri mari şi aveţi case de vacanţă şi amante pe nume Fawn.

El îşi înghiţi chicotitul în mod înţelept.

— Nici măcar n-am cunoscut vreodată o femeie pe nume Fawn.

— Oh, ce mai contează? Se ridică şi începu să se plimbe pe alee. Kiki, Vanessa, Ava – e acelaşi lucru.

— Dacă spui tu.

Trebuia să recunoască faptul că ea arăta magnific, aşa cum mergea cu paşi mari de colo-colo pe alee, cu lumina lunii învăluind-o ca un foc alb. Forţa atracţiei îl contraria foarte mult, dar continuă să stea aşezat. Îşi aminti că avea de făcut o afacere. Iar C.C. Calhoun era primul obstacol de care se lovise.

Aşadar, Trent îşi spuse că trebuie să fie răbdător şi viclean ca să poată găsi ceva cu care să o agaţe.

— Dar cum se face că ştii atât de multe despre bărbaţii ca mine?

— Pentru că sora mea a fost măritată cu unul ca tine.

— Baxter Dumont.

— Îl cunoşti? apoi scutură din cap şi îşi băgă mâinile în buzunare. Ce întrebare stupidă! Probabil că joci golf cu el în fiecare miercuri.

— Nu, nu ne ştim chiar atât de bine, dar îl cunosc pe el şi familia lui. De asemenea, mai ştiu că el şi sora ta au

divorţat de un an sau mai mult.

— I-a făcut viaţa un iad, i-a distrus încrederea în sine, apoi a părăsit-o pe ea şi pe copii pentru o oarecare prăjiturică asortată. Şi pentru că el este un avocat mare şi înfumurat dintr-o mare familie înfumurată, ea nu a rămas cu nimic altceva decât cu o pensie alimentară mizerabilă, care şi aia vine cu întârziere în fiecare lună.

— Îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat surorii tale. Se ridică şi el în picioare. Vocea sa nu mai era tăioasă, ci fatalistă. Căsătoria este adesea cea mai puţin plăcută dintre toate tranzacţiile de afaceri. Dar comportamentul lui Baxter Dumont nu reprezintă fiecare membru al fiecărei familii de vază din Boston şi nu înseamnă că toţi sunt lipsiţi de etică sau imorali.

— Toţi sunt la fel din ce văd eu.

— Atunci poate că ar trebui să-ţi schimbi poziţia în care stai. Dar nu o vei face, pentru că eşti prea încăpăţânată şi plină de prejudecăţi.

— Doar pentru că sunt destul de deşteaptă să văd prin tine.

— Nu ştii nimic despre mine, şi ştim amândoi că ai o antipatie ciudată faţă de mine chiar înainte să afli cum mă cheamă.

— Nu mi-au plăcut pantofii tăi.

Asta-l făcu să se oprească.

— Poftim?

— M-ai auzit foarte bine. Îşi încrucişă braţele şi îşi dădu seama că începea să se simtă bine. Nu mi-au plăcut pantofii tăi, repetă ea aruncând o privire spre ei. Şi încă nu-mi plac.

— Asta explică totul.

— Nu mi-a plăcut nici cravata ta. Împunse un deget în ea, fără să vadă strălucirea rapidă din ochii lui. Sau stiloul tău de fiţe din aur. Ea lovi uşor cu pumnul în buzunarul lui de la piept.

El îi studie blugii, rupţi în genunchi, tricoul şi bocancii zgâriaţi.

— Spune asta, evident, un expert în modă.

— Tu eşti cel al cărui loc nu este aici, domnule St. James al III-lea.

El făcu un pas mai aproape. Buzele lui C.C. se curbară într-un zâmbet provocator.

— Şi presupun că te îmbraci ca un bărbat pentru că încă nu ţi-ai dat seama cum să te comporţi ca o femeie.

Trăsese exact la ţintă, dar săgeata nu făcu decât să-i zgândăre furia.

— Doar pentru că ştiu cum să mă apăr, în loc să-ţi cad la picioare, nu înseamnă că sunt mai puţin femeie.

— Aşa numeşti tu lucrul ăsta? Îşi înfăşură degetele în jurul antebraţelor ei. Că te aperi?

— Exact. Eu… Se opri când el o trase mai aproape. Corpurile lor se ciocniră. Trent văzu cum furia din ochii ei adânci se transforma în confuzie.

— Ce crezi că faci?

— Testez teoria. Se uită în jos la gura ei. Avea buzele pline, uşor întredeschise. Foarte tentante. De ce nu observase asta înainte? se întrebă el vag. Gura aceea mare care-l insulta era incredibil de tentantă.

— Să nu îndrăzneşti! Intenţionase să sune ca un ordin, dar vocea îi tremură.

Ochii lui urcară din nou spre ai ei şi rămaseră acolo.

— Ţi-e teamă?

Era exact întrebarea potrivită care să-i îngheţe oasele.

— Bineînţeles că nu. Doar că aş prefera să fiu sărutată de un sconcs turbat.

Ea începu să se tragă înapoi, dar se pomeni lipită de el, cu ochii şi gura la acelaşi nivel, şi cu respiraţia caldă amestecându-li-se. Cu siguranţă, el nu intenţionase să o sărute – până când ea nu îi aruncase acea ultimă insultă în faţă.

— Nu ştii niciodată când să renunţi, Catherine. Este un defect care îţi va crea probleme, începând din acest moment.

Ea nu se aşteptase ca gura lui să fie atât de fierbinte, atât de avidă, atât de nesătulă. Crezuse că sărutul avea să fie sofisticat şi dulce. Unul la care să reziste cu uşurinţă şi

să-l uite la fel de uşor. Dar se înşelase. Periculos de tare. Să-l sărute era ca o alunecare în argint topit. Chiar şi când suspină, el intensifică sărutul, cufundându-şi limba mai adânc, tachinând-o, chinuind-o sâcâind-o şi pe a ei. Ea încercă să-şi scuture capul, dar nu reuşi decât să schimbe unghiul. Mâinile care ajunseră pe umerii lui în semn de protest alunecară posesiv în jurul gâtului lui.

El se gândise să-i dea o lecţie – uitase despre ce. Dar învăţase el ceva. Învăţase că unele femei – această femeie – puteau fi puternice şi delicate, frustrante şi încântătoare în acelaşi timp. Şi pe măsură ce valurile se spărgeau departe sub ei, el se simţi lovit de ceva neaşteptat. Şi nedorit.

El crezuse prosteşte că ar putea simţi lumina stelelor pe pielea ei, că ar putea gusta pulberea lunii pe buzele ei. Dar icnetele pe care le auzea şi vibraţia scăzută erau ale sale. Îşi ridică puţin capul, scuturându-l, ca şi cum ar fi vrut să facă să dispară ceaţa care i se pusese pe creier. Îi vedea ochii, uitându-se fix în ai lui – întunecaţi şi uluiţi.

— Îţi cer iertare! Asumându-şi faptele, el o eliberă atât de repede, încât ea se împiedică în spate chiar în timp ce îşi dezlipea mâinile de el. Asta a fost cu totul de neiertat.

Ea nu spuse nimic, nu putea să spună ceva. Sentimentele, prea multe, i se opriseră în gât. În schimb, făcu un gest neputincios cu mâinile, care îl făcu să se simtă ca o formă inferioară de viaţă.

— Catherine… crede-mă, nu-mi fac un obicei din… Fu nevoit să se oprească să-şi dreagă gâtul uscat. Doamne, înţelese că voia să o facă din nou. Voia s-o sărute aşa cum stătea ea acolo, arătând pierdută şi neajutorată. Şi frumoasă. Îmi pare nespus de rău. Nu se va mai întâmpla din nou.

— Aş vrea să mă laşi în pace.

Niciodată în viaţa ei nu fusese mai emoţionată. Sau mai devastată. El doar deschisese o uşă spre o lume secretă, apoi o trântise din nou în faţa ei.

— Bine. Trebui să se abţină să nu se întindă să-i atingă părul. Începu să meargă pe cărarea spre casă. Când

se uită în spate, ea stătea încă acolo ca şi cum o părăsise, holbându-se la umbre, lumina lunii coborând peste ea.

*

Numele lui este Christian. M-am trezit mergând din nou şi din nou pe faleza stâncoasă nădăjduind să schimb câteva cuvinte cu el. Îmi spun că se întâmplă datorită fascinaţiei mele pentru artă, nu pentru artist. S-ar putea să fie adevărat. Trebuie să fie adevărat.

Sunt o femeie măritată şi mama a trei copii. Şi deşi Fergus nu este soţul romantic al visurilor mele de fetişcană, el ne întreţine bine şi este tandru câteodată. Poate că există o parte din mine, o mică parte sfidătoare care îşi doreşte să nu-mi fi aplecat urechea la insistenţele părinţilor mei de a face o căsnicie bună şi potrivită. Dar asta este o absurditate, deoarece fapta s-a întâmplat acum mai bine de patru ani.

N-ar fi corect să-l compar pe Fergus cu un bărbat pe care abia dacă-l cunosc. Dar totuşi, aici, în jurnalul meu intim, trebuie să-mi fie permisă această indulgenţă. În timp ce Fergus se gândeşte doar la afaceri, la tranzacţii viitoare sau la dolari, Christian vorbeşte despre visuri, imagini şi poezie.

Cât a tânjit inima mea doar pentru un pic de poezie!

În timp ce Fergus, cu generozitatea sa rece şi lipsită de griji, mi-a dat smaralde în ziua în care l-am născut pe Ethan, Christian mi-a oferit o dată o floare sălbatică. Am păstrat-o, presând-o aici între aceste pagini. M-aş simţi mult mai frumoasă purtând-o pe ea decât acele nestemate reci şi grele.

N-am vorbit cu el despre nimic intim, despre nimic care ar putea fi considerat necuviincios. Dar cu toate astea ştiu că este. Felul în care se uită la mine, cum zâmbeşte sau vorbeşte este teribil de necuviincios. Felul în care mă uit după el în aceste după-amiezi de vară însorite în timp ce copiii trag un pui de somn nu este ceea ce ar face o soţie adevărată. Felul în care îmi bate inima în piept când îl văd

este o lipsă de loialitate în sine.

Astăzi am stat pe un bolovan şi l-am privit cum mânuia pensula, aducând la viaţă pe pânză acele stânci roz şi cenuşii, şi acea apă albastră-albastră. Era şi o barcă plutind pe apă.

58

Nora Roberts atât de liberă, atât de solitară. Pentru o clipă, mi-am închipuit cum stăm noi doi acolo, cu feţele în bătaia vântului. Nu înţeleg de ce am aceste gânduri, dar au rămas în mine, limpezi precum cristalul, şi l-am întrebat cum îl cheamă.

— Christian, a spus el. Christian Bradford. Iar tu eşti Bianca.

Mi-a rostit numele cum nu mai fusese niciodată rostit până atunci. Nu voi uita niciodată acest lucru. M-am jucat cu ierburile care ieşeau prin crăpăturile rocilor. Ţinând privirea în jos, l-am întrebat de ce soţia lui nu venea niciodată să-l vadă cum lucrează.

— Nu am o soţie, mi-a spus el. Arta este singura mea amantă.

A fost o greşeală ca inima mea să se grozăvească atât la cuvintele sale. A fost o greşeală ca eu să zâmbesc, dar am zâmbit. Şi el mi-a zâmbit. Dacă soarta ar fi avut alte planuri pentru mine, dacă timpul şi locul ar fi putut fi schimbate în vreun fel, l-aş fi putut iubi. Cred că nu aş fi avut de ales decât să-l iubesc.

Ca şi cum am fi ştiut amândoi acest lucru, am început să vorbim despre chestiuni neînsemnate. Dar când m-am ridicat, ştiind că timpul meu acolo se terminase pentru acea zi, el s-a aplecat şi a rupt o floare galbenă şi mi-a prins-o în păr. Pentru o clipă, degetele sale au plutit în aer deasupra obrazului meu, iar ochii lui au privit într-ai mei. Apoi s-a retras şi mi-a urat o zi bună.

Acum, când scriu, stau cu lumina de la lampă scăzută şi ascult vocea lui Fergus răsunând în timp ce îşi instruieşte valetul în odaia alăturată. Nu va veni la mine în seara asta şi mă simt recunoscătoare. I-am dăruit trei copii, doi băieţi

şi o fată. Oferindu-i un moştenitor, mi-am făcut datoria, iar el nu găseşte de multe ori nevoia de a veni în patul meu. Eu sunt aici, la fel cum sunt şi copiii, exist pentru a fi îmbrăcată frumos şi manierată, pentru a fi prezentată la ocaziile potrivite, la fel ca un vin roşu, oaspeţilor săi.

Nu am prea multe pretenţii, presupun. Este o viaţă bună, una cu care ar trebui să fiu mulţumită. Poate că am fost mulţumită până în acea zi în care m-am plimbat pentru prima dată pe ţărmul stâncos.

Aşadar, în seara asta, voi dormi singură în patul meu şi voi visa la un bărbat care nu este soţul meu.

capitolul 4

Atunci când nu poţi să dormi, cel mai bun lucru este să te scoli din pat. Asta şi-a spus C.C. în timp ce stătea la masa din bucătărie privind răsăritul şi savurând a doua ceaşcă de cafea.

Avea multe pe cap, asta era tot. Facturi, Oldsmobilul acela stricat, care era primul pe lista programărilor din acea dimineaţă, facturi, o viitoare programare la dentist. Mai multe facturi. Trenton St. James se afla departe pe lista ei de preocupări. Undeva sub o potenţială carie şi imediat deasupra unui sistem de evacuare defect.

Cu siguranţă nu din cauza lui nu dormise. Şi un sărut, acel ridicol accident, era cel mai bun termen pe care îl putea folosi pentru a-l descrie – nu merita nici măcar o clipă de gândire. Şi totuşi, nu se gândise la nimic altceva de-a lungul nopţii lungi de nesomn.

Se purta de parcă nu ar mai fi fost niciodată sărutată înainte, se mustră C.C. Dar bineînţeles că fusese, începând cu Denny Dinsmore care-i dăduse primul sărut stângaci pe gură, după petrecerea de ziua Sfântului Valentin din clasa a opta.

În mod firesc, nu se putea face o comparaţie între încercarea bâjbâită, dar totuşi sinceră a lui Danny, şi

uimitoarea pricepere a lui Trent. Ceea ce dovedea, reflectă C.C. încruntându-se la ceaşca de cafea, faptul că Trent îşi petrecuse o mare parte din viaţă cu buzele lipite de buzele unor femei. O mulţime de femei.

Fusese un lucru groaznic, se gândi acum. În special în toiul a ceea ce începuse să devină o ceartă foarte satisfăcătoare. Bărbaţii ca Trent nu ştiau cum să lupte echitabil, cu inteligenţă şi cuvinte sau cu o furie bună şi cinstită. Ei fuseseră învăţaţi să domine prin orice mijloace aveau la dispoziţie.

Ei bine, funcţionase, se gândi ea trecându-şi vârful degetului peste buze. Să-l ia naiba pe el şi calul pe care venise! Funcţionase ca o vrajă, deoarece pentru un moment, un scurt moment tremurător, ea simţise ceva delicat şi minunat – ceva mai mult decât apăsarea excitantă a gurii lui pe a ei, mai mult decât strânsoarea posesivă a mâinilor lui. Se întâmplase ceva înăuntrul ei, dincolo de panică şi plăcere, dincolo de tumultul de senzaţii – o strălucire, caldă şi aurie, ca o lampă în fereastră într-o noapte furtunoasă. Apoi el stinsese lampa, cu o mişcare simplă şi indiferentă, lăsând-o din nou în întuneric.

Îl putea urî doar pentru acel lucru, se gândi C.C. cu tristeţe, dacă nu ar fi avut deja atâtea motive pentru care să-l urască.

— Hei, puştoaico! Lilah se strecură pe uşă, îmbrăcată în pantalonii ei kaki de lucru. Părul lung îi era împletit strâns într-o coadă lăsată pe spate. La fiecare ureche îi atârna câte un cercel format din câte trei bile translucide din chihlimbar. Te-ai trezit devreme.

— Eu? C.C. îşi uită de propriile probleme şi se holbă la ea. Eşti sora mea sau vreo impostoare inteligentă?

— Tu să spui.

— Trebuie să fii o impostoare. Lilah Maeve Calhoun nu se trezeşte niciodată înainte de ora opt, adică exact cu douăzeci de minute înainte să se grăbească să iasă din casă şi să întârzie cinci minute la serviciu.

— Doamne, urăsc să fiu atât de previzibilă! Horoscopul meu, îi spuse Lilah în timp ce scormonea prin

frigider, zice că ar trebui să mă trezesc devreme astăzi şi să contemplu răsăritul soarelui.

— Şi cum a fost? întrebă C.C. în timp ce sora ei aduse la masă o cutie cu suc rece şi o felie de tort Pădurea Neagră.

— Destul de spectaculos, ca toate răsăriturile. Lilah îşi îndesă o bucată de tort în gură. Care este scuza ta?

— N-am putut să dorm.

— Are ceva de-a face cu străinul de la capătul holului?

C.C. strâmbă din nas şi şterpeli o cireaşă de pe farfuria lui Lilah.

— Nu mă deranjează pe mine tipii de genul ăsta.

— Tipii de genul ăsta au fost creaţi ca să deranjeze femeile, Slava Domnului! Aşadar... Lilah îşi întinse picioarele pe un scaun gol. Robinetul de la bucătărie picură din nou, iar ei îi plăcea robinetul. Care-i povestea?

— N-am spus că este o poveste.

— Nu trebuie să spui, se vede pe faţa ta.

— Pur şi simplu nu-mi place că se află aici, asta e tot. eschivându-se, C.C. se ridică să-şi ducă ceaşca la chiuvetă. E ca şi cum am fi deja aruncate afară din casa noastră. Ştiu că am discutat să vindem, dar totul era vag şi la capătul unui drum lung şi sinuos. Se întoarse spre sora ei. Lilah, ce ne facem?

— Nu ştiu. Ochii lui Lilah se întunecară. Era unul dintre puţinele lucruri despre care nu se putea abţine să nu-şi facă griji. Casa şi familia erau slăbiciunea ei. Cred că am putea vinde mai multe obiecte din cristal şi mai avem şi tacâmurile din argint.

— I-am frânge inima mătuşii Cleo, dacă am vinde argintăria.

— Ştiu. Dar am putea vinde bucată cu bucată sau am putea face marea mişcare. Mai luă nişte tort. Oricât de mult urăsc să o spun, va trebui să ne gândim la rece, practic şi serios.

— Dar, Lilah, un hotel?

Lilah doar ridică din umeri.

— Nu am o problemă morală existenţială cu asta.

Casa a fost construită de bătrânul nebun Fergus pentru a-şi distra plutoanele de oaspeţi, cu tot felul de oameni alergând să servească pe la mese şi să cureţe lenjeriile de pat. Mi se pare că un hotel s-ar apropia cel mai mult de scopul iniţial. Scoase un oftat lung când văzu expresia de pe faţa lui C.C. Ştii că iubesc locul ăsta la fel de mult ca tine.

— Ştiu.

Ceea ce nu spuse Lilah era că i s-ar frânge inima dacă ar fi nevoite să-l vândă, dar era pregătită să facă asta dacă era cel mai bine pentru familie.

— Îi mai acordăm minunatului domn St. James câteva zile, apoi facem o şedinţă de familie. Îi oferi lui C.C. un zâmbet de susţinere. Toate patru împreună nu putem da greş.

— Sper să ai dreptate.

— Draga mea, eu am întotdeauna dreptate – asta este mica mea cruce pe care trebuie să o duc. Luă o înghiţitură din băutura răcoritoare plină de zahăr. Acum, ce-ar fi să-mi spui ce anume te-a ţinut trează toată noaptea.

— Nimic deosebit.

— Nu, îşi înclină ea capul şi flutură furculiţa spre C.C. Nu uita că Lilah ştie tot şi vede tot – şi, dacă nu se întâmplă asta, află. Aşa că scuipă tot.

— Mătuşa Coco m-a trimis să-l duc să vadă grădinile.

— Mda, zâmbi Lilah. Este o diavoliţă bătrână şi vicleană. M-am gândit eu că pune la cale ceva romantic. Lumina lunii, florile, sunetul îndepărtat al apei pe stânci. A funcţionat?

— Ne-am certat.

Lilah încuviinţă din cap, făcând un semn să continue în timp ce sorbi din nou.

— E un început bun. În privinţa casei?

— Da… C.C. începu să smulgă frunzele uscate de la un filodendron ofilit. Şi altele…

— Cum ar fi?

— Nume de amante, mormăi C.C. Familii importante din Boston. Pantofii lui.

— O ceartă eclectică. Genul meu preferat. Şi apoi?

C.C. îşi băgă mâinile în buzunare.

— M-a sărutat.

— Aha, intriga se complică! La fel ca mătuşii sale, îi plăcea să bârfească şi, aplecându-se în faţă, îşi sprijini bărbia în palme. Şi cum a fost? Are o gură minunată, am observat asta imediat.

— Atunci, sărută-l tu.

După ce reflectă o clipă, Lilah scutură din cap – nu fără un oarecare regret.

— Nu, cu gura minunată sau nu, el nu e genul meu. Şi, oricum, tu ţi-ai pecetluit deja buzele cu el, aşa că spune-mi! A fost bine?

— Mda, recunoscu C.C. cu părere de rău. Cred că se poate spune asta.

— Pe o scară de la unu la zece?

Chicotul îi scăpă înainte să-şi dea seama C.C. că începuse să râdă.

— Nu mă gândeam tocmai la un sistem de notare în momentul respectiv.

— Din ce în ce mai bine. Lilah îşi linse furculiţa până o curăţă. Deci te-a sărutat şi a fost destul de bine. Şi apoi?

Veselia dispăru când C.C. oftă prelung.

— Şi-a cerut scuze.

Lilah o privi uimită, apoi lăsă furculiţa uşor din mână.

— Ce-a făcut?

— S-a scuzat – în mod foarte potrivit pentru comportamentul lui de neiertat şi a promis că nu se va mai întâmpla niciodată. Nemernicul! C.C. fărâmiţă în mână frunzele moarte. Ce fel de bărbat crede că o femeie vrea scuze după ce o sărută fără să-şi asume acest lucru?

Lilah doar clătină din cap.

— Ei bine, după cum văd eu lucrurile, există trei opţiuni. Ori este un nemernic, ori a fost instruit să fie excesiv de politicos, ori a fost incapabil să gândească raţional.

— Votez pentru nemernic.

— Hmm. Va trebui să mai meditez la asta. Bătu pe

masă cu degetele date cu ojă vişinie. Poate că ar trebui să-i fac astrograma.

— În orice zodie ar fi, eu tot votez că e un nemernic. C.C. se duse spre Lilah şi o sărută pe obraz. Mersi. Trebuie să plec.

— C.C! Aşteptă până se întoarse sora sa. Are ochi frumoşi. Când zâmbeşte are nişte ochi foarte frumoşi.

*

Când reuşi în sfârşit să scape din Turnuri în după-amiaza aceea, Trent nu zâmbea. Coco insistase să-i facă un tur al pivniţelor, fiecare centimetru umed, apoi îl ţinuse captiv preţ de două ore ca să-i arate albumele foto.

Fusese amuzant să se uite la poze cu C.C. de când era mică, să vadă cum evoluase de la copil la femeie. Era incredibil de drăguţă cu părul prins în codiţe şi cu un dinte lipsă.

Pe parcursul celei de-a doua ore, începuse să-i pice fisa. Coco îl descosea, nu prea subtil, ca să afle ce părere avea despre căsătorie, copii sau relaţii. Abia atunci îşi dăduse el seama că în spatele ochilor delicaţi şi misterioşi ai lui Coco se afla o minte ascuţită care făcea calcule. Ea nu încerca să vândă casă, ci s-o scoată la mezat pe una dintre nepoatele ei. Şi se părea că C.C. părea concurenta cu cei mai mari sorţi de izbândă, în vreme el era considerat cel mai bun ofertant. Ei bine, venise vremea ca femeilor din familia Calhoun să li se bage minţile în cap, se gândi Trent. Trebuiau să caute în altă parte pe piaţa căsătoriilor un candidat potrivit – şi îi dorea mult noroc.

Iar familia St. James va avea casa, îşi promise Trent. Să-i ia naiba dacă nu, fără alte condiţii sau voaluri de nuntă.

Începu să conducă în jos pe drumul abrupt, stăpânindu-şi furia. Când îşi auzi propria voce mormăind în barbă, Trent se hotărî să o ia pe un drum lung şi liniştitor. Poate spre parcul naţional Acadia, unde lucra Lilah ca biolog. Dezbină şi cucereşte, îşi zise el. Le va căuta pe

fiecare dintre femei la locul lor de muncă şi le va zdrăngăni lanţurile lor frumoase.

*

Lilah părea receptivă, se gândi el. Oricare dintre ele ar fi fost mai mult decât C.C. Amanda părea sensibilă. Şi era sigur că Suzanna era o femeie rezonabilă.

Ce mersese prost cu sora numărul patru?

Se trezi însă îndreptându-se spre sat, trecând de firma de peisagistică şi grădinărit a Suzannei şi de hotelul Bay Watch. Când ajunse la garajul lui C.C., îşi spuse că asta intenţionase să facă de fapt.

Va începe cu ea, cel mai ascuţit ghimpe, după părerea lui. Iar atunci când va termina, ea nu va mai avea nicio iluzie că-l va prinde în capcana căsătoriei.

Când Trent coborî din BMW, Hank se urca în camionul de tractare.

— Salut! Rânjind, Hank trase de cozorocul şepcii sale gri. Şefa e înăuntru. Ne-a adus o frumoasă maşină uşor ciocnită, se află la centrul vizitatorilor.

— Felicitări!

— Da, aveam nevoie de ea pe aici. Acum, că începe sezonul, afacerea înfloreşte. Hank trânti portiera, apoi îşi scoase capul afară pe geam, cu chef de pălăvrăgeală.

Dintr-un oarecare motiv, Trent se trezi studiindu-l pe băiat – de data asta cu atenţie. Era tânăr, probabil de vreo douăzeci de ani, cu o faţă rotundă, deschisă, un accent gros din sud-est şi cu o claie de păr de culoarea paiului care îi stătea în toate direcţiile.

— Lucrezi de mult timp pentru C.C?

— De când a cumpărat locul de la bătrânul Pete. Asta ar fi cam acum trei ani. Aproape trei ani. Nu m-a angajat până nu am terminat liceul. Amuzantă în felul său.

— Oare aşa e?

— Odată ce începe să-şi dea drumul la gură, nu se mai opreşte. El dădu din cap spre garaj. Este puţin cam sensibilă astăzi.

— Este ceva neobişnuit?

Hank chicoti şi dădu radioul la maximum.

— Nu pot spune dacă doar latră şi nu muşcă, pentru că am văzut-o muşcând o dată sau de două ori. Ne mai vedem.

— Sigur.

Atunci când Trent intră, C.C. era băgată până la talie sub capota unui model vechi de sedan. Avea din nou radioul deschis, doar că de data aceasta ţinea ritmul cu şoldurile mai degrabă decât cu bocancii.

— Scuză-mă, începu Trent, apoi îşi aminti că mai trecuseră o dată prin faza aceea. Se îndreptă spre ea şi o bătu uşor pe umăr.

— Dacă măcar ai… Dar ea îşi întoarse capul suficient cât să vadă cravata. Astăzi nu era maronie, ci bleumarin. Totuşi, era sigură cine era deţinătorul acesteia. Ce vrei?

— Cred că era vorba de o schimbare de ulei.

— Oh. Intră înapoi să înlocuiască bujiile. Păi, lasă maşina afară, pune cheia pe bancă, şi o să ajung şi la ea. Ar trebui să fie gata pe la şase.

— Mereu te ocupi aşa de afaceri?

— Mda.

— Dacă nu te superi, cred că am să păstrez eu cheile până când vei fi mai puţin distrasă.

— Cum vrei.

Trecură două minute de fredonat în linişte, fiind întreruptă doar de predicţiile meteo de la radio asupra furtunilor care aveau să vină în seara aceea.

— Uite, dacă tot ai de gând să stai prin preajmă, de ce nu faci şi tu ceva util? Urcă în maşină şi porneşte-o!

— Să o pornesc?

— Mda, ştii tu. Roteşti cheia, apeşi pe acceleraţie. Îşi înclină capul şi suflă să-şi dea bretonul din ochi. Crezi că te descurci?

— Probabil.

Nu era exact cum credea el că va fi, dar înconjură maşina şi se îndreptă spre locul şoferului. Observă că exista un scaun montat în faţă şi ceva roz şi lipicios pe preş. Se

strecură înăuntru şi răsuci cheia. Motorul porni şi începu să toarcă, destul de bine, se gândi el. Se pare că C.C. era de altă părere.

Uitându-se la distribuţie, ea începu să facă unele ajustări.

— Sună bine, spuse Trent.

— Nu, are o scăpare.

— Cum poţi auzi ceva cu radioul la maximum?

— Cum poţi să nu auzi? Mai bine, bombăni ea, mai bine.

Curios, el se dădu jos şi se aplecă peste umărul ei.

— Ce faci?

— Îmi fac treaba. Îşi mişcă iritată umerii, de parcă ar fi mâncat-o între omoplaţi. Vrei să te dai înapoi?

— Eu doar îmi exprim o curiozitate normală.

Fără să se gândească, el puse uşor o mână pe spatele ei şi o lăsă tot mai jos. C.C. tresări, simţi o durere fulgerătoare, apoi înjură ca un birjar.

— Lasă-mă să văd! O apucă de mâna pe care ea o scutura întruna.

— N-am nimic. Vrei să mă laşi în pace? Dacă nu stăteai în calea mea, nu mi-ar fi alunecat mâna.

— Opreşte-te din ţopăit şi lasă-mă să mă uit! O apucă cu fermitate de încheietură şi îi examina articulaţiile zgâriate de la degete. Firul subţire de sânge de sub uleiul de motor îi provocă un sentiment puternic şi ridicol de vinovăţie. Trebuie să pui ceva acolo.

— Este doar o zgârietură. Doamne, de ce nu-i dădea drumul la mână? Ceea ce trebuie să fac este să-mi termin treaba.

— Nu fi copil, spuse el cu blândeţe. Unde-i trusa de prim ajutor?

— Este în baie, şi pot s-o fac şi singură.

Ignorând-o, el continuă să o ţină de încheietură în timp ce ocolea să oprească motorul.

— Unde este baia?

Ea dădu din cap spre holul care despărţea garajul de birou.

— Dacă ţi-ai fi lăsat cheile…

— Ai spus că te-ai lovit la mână din cauza mea, aşa că îmi asum responsabilitatea.

— Mi-aş dori să nu mă mai tragi după tine, spuse ea în timp ce el o târa spre hol.

— Atunci ţine pasul cu mine. Împinse şi deschise uşa unei băi cu gresie albă, de dimensiunea unui dulap pentru mături. Ignorându-i protestele, ţinu mâna lui C.C. sub jetul de apă rece. Din cauza dimensiunilor încăperii, erau nevoiţi să stea lipiţi unul de altul. Amândoi se străduiau cum puteau mai bine să ignore acel fapt când el luă săpunul şi, cu o blândeţe surprinzătoare, începu să-i cureţe mâna.

— Nu e adâncă, spuse el deranjat că avea gâtul uscat.

— Ţi-am spus, e doar o zgârietură.

— Zgârieturile se infectează.

— Da, doctore.

Având o replică pe vârful limbii, se uită la ea. Arăta atât de drăguţă, observă el, cu unsoare pe nas şi cu gura bosumflată ca a unui copil de cinci ani.

— Îmi pare rău, se auzi spunând, iar irascibilitatea dispăru din ochii ei.

— N-a fost vina ta. Vrând să facă ceva, deschise dulăpiorul cu oglindă de deasupra chiuvetei şi luă trusa de prim ajutor. Mă pot ocupa eu de ea, serios.

— Îmi place să termin ce încep. Îi luă trusa din mână şi găsi antisepticul. Cred că ar trebui să spun că o să te usture.

— Ştiu deja că ustură. C.C. scoase un mic şuierat când el tamponă tăietura. În mod automat, se aplecă în faţă să sufle peste rană, la fel cum făcu şi el. Capetele lor se ciocniră uşor. Frecându-şi capul cu cealaltă mână, C.C. pufni în râs. Formăm o echipă groaznică!

— Aşa pare, cu siguranţă.

Uitându-se în ochii ei, Trent îi suflă uşor peste încheieturi. Ceva scânteia în acei irişi verzi şi drăguţi, observă el. Alarmă, surpriză, plăcere, nu putea fi sigur, dar ar fi pariat pe jumătate din bunurile sale că C.C. Calhoun nu ştia nimic despre complotul romantic pus la cale de mătuşa

ei.

El îi duse mâna aproape de buze – doar un test, se asigură el – şi privi tulburarea care îi întuneca ochii. Îşi lăsă mâna moale într-a lui. Gura ei se deschise şi rămase aşa, fără să scoată vreun sunet.

— Cu un sărut ar trebui să treacă, sublinie el şi, din motive pur egoiste, îşi trecu din nou buzele peste mâna ei.

— Cred că… ar fi mai bine dacă… Doamne, încăperea era îngustă, se gândi ea distrată. Şi devenea tot mai mică mereu. Mulţumesc, reuşi să spună. Sunt sigură că e mai bine acum.

— Trebuie să fie bandajată.

— Ei bine, eu nu…

— Nu vei face altceva decât să o murdăreşti. Bucurându-se de moment, el luă o rolă de tifon şi începu să-i înfăşoare mâna.

Gândindu-se că ar putea pune o oarecare distanţă între ei, C.C. se întoarse. Şi parcă urmând mişcările unui dans, Trent se întoarse la rândul său. Acum stăteau faţă în faţă în loc să stea unul lângă celălalt.

El se dădu într-o parte – nu prea era loc să facă altceva – iar spatele ei era la perete.

— Doare?

Ea clătină din cap. Nu era rănită, se gândi C.C., era nebună. O femeie trebuia să fie nebună ca să-i bată inimă ca un ciocan pneumatic din cauza unui bărbat care îi înfăşoară tifon în jurul încheieturilor de la degete.

— C.C. El fixă cu pricepere bandajul cu leucoplast. Pot să-ţi pun o întrebare personală?

— Eu… Ridică din umeri şi înghiţi.

— Ce înseamnă mai exact schimbarea de ulei?

Ea sesiză amuzamentul din ochii lui şi, fermecată de acesta, îi zâmbi.

— Patruzeci şi şapte de dolari şi cincizeci de cenţi.

— Oh. Se aflau la fel de aproape cum fuseseră cu o seară înainte, când se certaseră. De data asta, se gândi Trent, era mult mai plăcut. O să-mi speli radiatorul?

— Absolut.

— Atunci sunt iertat pentru noaptea trecută?

Sprâncenele ei se ridicară.

— N-am spus asta.

— Mi-aş dori să te mai gândeşti. Ţinându-i mâna ridicată între ei, el se apropie puţin mai mult. Vezi tu, dacă voi fi blestemat din cauza asta, îmi va fi mult mai greu să rezist tentaţiei de a păcătui din nou.

Ameţită, ea îşi sprijini spatele înapoi de perete.

— Nu cred că îţi pare câtuşi de puţin rău pentru ce ai făcut.

El o studie o clipă, acei ochi mari, acea gură atât de tentantă.

— Mă tem că ai dreptate.

Şi cum stătea ea acolo, zbătându-se între încântare şi teroare, începu să ţârâie telefonul.

— Va trebui să răspund. Suplă ca un ogar, trecu pe lângă el şi ieşi din încăpere.

O urmă şi el mult mai lent, surprins de el însuşi. Nu exista nicio îndoială că ea era la fel de mult victima fanteziilor mătuşii sale, la fel cum era şi el. O altă femeie, cu siguranţă una care se gândea la căsătorie, ar fi zâmbit sau s-ar fi îmbufnat. Şi-ar fi ridicat mâinile într-un mod seducător în jurul lui sau l-ar fi ţinut la distanţă. Dar altă femeie nu ar fi stat lipită cu spatele de perete de parcă ar fi în faţa unui pluton de execuţie. Altă femeie nu s-ar fi uitat la el cu ochii mari, neajutoraţi, bâlbâindu-se. Sau nu ar fi arătat atât de atrăgătoare în timp ce făcea asta.

C.C. apucă telefonul din biroul său, dar mintea îi era goală. Rămase în picioare, uitându-se prin peretele de sticlă şi ţinând în tăcere telefonul la ureche timp de zece secunde înainte ca vocea din receptor să o trezească.

— Ce? Oh, da, da, C.C. la telefon. Scuze! Tu eşti, Finney? Trase adânc aer în piept în timp ce asculta. Iar ai lăsat luminile aprinse? Eşti sigur? Bine, bine. S-ar putea să fie electromotorul. Îşi trecu distrată mâna prin păr şi dădu să se sprijine de birou când îl văzu pe Trent. Îşi îndreptă spatele ca un arc. Ce? Scuze, ai putea să repeţi? Hm-hm. Ce-ar fi să trec să arunc o privire în drum spre casă? Pe la

şase şi jumătate. Buzele i se curbară. Sigur. Aş mânca oricând nişte homar. Contează pe mine! Pa!

— Un mecanic care face vizite la domiciliu, comentă Trent.

— Avem grijă de clienţii noştri. „Relaxează-te”, îşi spuse ea. „Relaxează-te chiar acum!” Şi, în afară de asta, e mai uşor când Albert Finney îţi oferă homar la cină.

El simţi o urmă de supărare pe care încerca din răsputeri să o ignore.

— Cum e mâna?

Ea îşi mişcă degetele.

— E bine. Ce-ar fi să-ţi laşi cheile atârnate pe panou?

El făcu întocmai.

— Ţi-ai dat seama că nu mi-ai rostit niciodată numele?

— Bineînţeles că ţi l-am rostit.

— Nu, m-ai făcut în toate felurile, dar niciodată nu mi-ai rostit numele. Ridică o mână făcând un gest ca să alunge gândul. În orice caz, trebuie să vorbesc cu tine.

— Ascultă, dacă este vorba despre casă, chiar nu este momentul sau locul potrivit.

— Nu este tocmai despre asta.

— Oh. Se uită la el simţind acel bubuit ciudat al inimii. Uite, chiar încep să fiu foarte aglomerată. Mai poate aştepta până când vii să ridici maşina?

Nu era obişnuit să aştepte pentru nimic.

— Nu-mi va lua mult timp. Simt că ar trebui să te avertizez, deoarece cred că nu eşti conştientă, aşa cum nu eram nici eu, de planurile mătuşii tale.

— Mătuşa Coco? Ce planuri?

— Genul de planuri dantelă-albă-şi-flori-de-portocal.

Expresia ei trecu de la nedumerire, la uimire şi apoi la suspiciune.

— Căsătorie? Este absurd. Mătuşa Coco nu plănuieşte să se căsătorească. Nici măcar nu se vede în mod serios cu cineva.

— Nu cred că ea este candidata. Se îndreptă spre C.C., nedezlipindu-şi privirea de a ei. Ci tu eşti.

Izbucni în râs şi se aşeză plină de veselie pe marginea

biroului.

— Eu? Măritată? Asta-i amuzant.

— Da, şi aşa sunt şi eu.

Încetă brusc să mai râdă. Ajutându-se de palme, se ridică de pe birou. Atunci când vorbi, vocea ei era foarte rece.

— Şi ce insinuezi mai exact?

— Că mătuşa ta, din motive ştiute doar de ea, m-a invitat aici nu doar să arunc o privire asupra casei, ci şi asupra celor patru nepoate foarte atractive.

Faţa ei se făcu străvezie, aşa cum el ştia acum că se întâmpla când se enerva foarte tare.

— Asta este o insultă.

— Este adevărul.

— Ieşi afară! Îi dădu un brânci spre uşă. Ieşi afară! Ia-ţi cheile, ia-ţi maşina şi acuzaţiile ridicole şi ieşi afară!

— Stai şi taci puţin din gură! O apucă de umeri cu fermitate. Doar un minut, şi dacă, după ce termin, vei mai crede că sunt ridicol, o să plec.

— Ştiu că eşti ridicol. Şi încrezut, şi arogant. Dacă tu crezi chiar şi o clipă că eu… am planuri cu tine…

— Nu tu, o corectă el scuturând-o puţin. Ci mătuşa ta bine intenţionată. „Ce-ar fi să-i arăţi grădina lui Trenton, C.C? Florile sunt minunate în lumina lunii”.

— A vrut doar să fie politicoasă.

— Nici vorbă. Ştii cum mi-am petrecut dimineaţa?

— Nu mă interesează absolut deloc.

— Uitându-mă la albume foto. El văzu furia transformându-i-se în mâhnire şi continuă: La zeci de poze. Erai un copil destul de adorabil, Catherine.

— Oh, Doamne!

— Şi deştept, de asemenea, potrivit mătuşii tale senile. Albinuţa campioană la ortografie în clasa a treia.

Cu un geamăt strangulat, ea se aşeză din nou pe birou.

— N-ai nici măcar o carie în gură.

— Nu cred că a făcut asta, zise C.C.

— Oh, asta şi mai multe. Ai primit cele mai multe

laude la ora de mecanică auto în liceu. Apoi ai folosit cea mai mare parte din moştenire ca să cumperi această afacere de la patronul tău. Mi s-a spus că eşti o femeie foarte sensibilă care ştie cum să rămână cu picioarele pe pământ. Apoi, din nou, eşti descendentă a unei familii excelente şi ai fost foarte bine-crescută.

— Ca o vacă, bombăni ea ridicându-se.

— Cum doreşti tu. În mod normal, având în vedere proveniența, mintea şi frumuseţea ta, ai face din bărbatul potrivit cel mai fericit soţ.

Ea nu mai era palidă acum, ci roşie de furie.

— Doar pentru că mătuşa Coco se mândreşte cu mine nu înseamnă că îţi cere să mă culegi de pe o tavă de argint.

— După ce a terminat de enumerat calităţile tale şi să-mi arate fotografii cu tine – unele destul de drăguţe, cu tine în rochia de la balul de absolvire…

— Doamne! C.C. doar îşi închise ochii.

— A început să mă întrebe ce părere am despre căsătorie şi copii. Sugerând pe ici pe colo că un bărbat cu poziţia mea are nevoie de o relaţie stabilă cu o femeie stabilă. Aşa ca tine.

— Bine, bine. Destul. Îşi deschise ochii din nou. Se întâmplă de multe ori ca mătuşa Coco să aibă idei despre ce este mai bine pentru surorile mele şi pentru mine. Dacă întrece măsura… C.C. îşi încleştă dinţii… Atunci când întrece măsura, o face doar pentru că ne iubeşte şi se simte responsabilă. Îmi pare rău că te-a făcut să te simţi stânjenit.

— Nu ţi-am spus asta ca să te fac de râs sau ca să-ţi ceri scuze. Simţindu-se ciudat dintr-odată, îşi băgă mâinile în buzunare. Am crezut că e cel mai bine să ştii încotro îi zboară gândurile înainte, ei bine, înainte ca lucrurile să scape de sub control.

— Să scape de sub control? repetă C.C.

— Sau să fie înţelese greşit. Ciudat, se gândi el, de obicei îi era atât de uşor să stabilească regulile de bază. Nu-şi amintea să se mai fi bâlbâit înainte. Asta este, după seara trecută… îmi dau seama că ai fost protejată până la

un anumit punct.

C.C. începu să bată darabana pe genunchiul salopetei. Poate că ar trebui ca el să o ia de la început.

— Cred în sinceritate, C.C., atât în ceea ce priveşte afacerea mea, cât şi în relaţiile personale. Aseară, între furie şi lumina lunii, noi... cred că ai putea spune că ne-am pierdut controlul pentru o clipă. De ce părea o descriere atât de ştearsă şi inadecvată pentru ceea ce se întâmplase? Nu aş vrea ca lipsa ta de experienţă şi fanteziile mătuşii tale să ducă la o neînţelegere.

— Stai să văd dacă am înţeles bine. Tu îţi faci griji că, fiindcă m-ai sărutat aseară, iar mătuşa a deschis azi-dimineaţă subiectul căsătoriei şi ţi-a arătat nişte fotografii de când eram mică, s-ar putea să-mi treacă prin minte năstruşnica idee cum că aş putea fi următoarea doamnă St. James.

Uşurat, îşi trecu o mână prin păr.

— Mai mult sau mai puţin. M-am gândit că ar fi mai bine şi, cu siguranţă, mai corect, dacă ţi-aş spune verde-n faţă, astfel încât noi doi să putem face faţă în mod rezonabil. Astfel, tu...

— Să nu-mi fac vreo iluzie de grandoare? sugeră ea.

— Nu-mi pune cuvinte în gură.

— Cum aş putea? Nici nu aş avea loc de piciorul tău acolo.

— La naiba! Ura faptul că ea avea dreptate. Eu pur şi simplu încerc să fiu absolut sincer cu tine, astfel încât să nu existe nicio neînţelegere când îţi spun că sunt foarte atras de tine.

Ea doar ridică o sprânceană, fiind prea nervoasă să vadă că propriile lui cuvinte îl lăsaseră fără grai.

— Să înţeleg că acum ar trebui să fiu flatată.

— Nu trebuie să fii în niciun fel. Eu doar încerc să expun faptele.

— Îţi arăt eu ţie nişte fapte. Îl împunse cu o mână în piept. Nu eşti atras de mine, ci eşti atras de imaginea perfectă şi de invidiat a lui Trenton St. James al III-lea. Fanteziile mătuşii mele, aşa cum le numeşti tu, sunt

rezultatul unei inimi bune şi iubitoare. Şi în ceea ce mă priveşte, eu nu m-aş gândi să mai petrec nici cinci minute cu tine în toată viaţa mea. S-ar putea să te alegi cu casa mea, dar nu şi cu mine, şmecherule. Era la turaţie maximă şi se simţea minunat. Dacă ai veni târându-te la mine în patru labe cu un diamant la fel de mare cât pumnul meu în dinţi, ţi-aş râde în faţă. Astea sunt faptele. Sunt sigură că găseşti şi singur drumul spre ieşire.

Ea se întoarse şi se îndreptă spre hol. Trent tresări când uşa se trânti.

— Ei bine, rosti el încet apăsându-şi degetele pe ochi. Cu siguranţă, am clarificat asta.

capitolul 5

„Insuportabil”. Acesta era cuvântul perfect pentru a-l descrie, se gândi C.C., şi rămase la această părere tot restul zilei.

La ora la care ajunse acasă, înăuntru era linişte, iar casa era pregătită pentru noapte. Auzea vag notele duioase şi obsedante ale pianului din salonul de muzică. Întorcându-se de pe scări, ea urmări muzica.

Cea care cânta la acea veche şi minunată spinetă era Suzanna, desigur. Fusese singura care prinsese ceva din lecţii sau care dădea dovadă de un real talent. Amanda era prea nerăbdătoare, Lilah prea leneşă. Iar C.C... îşi privi mâinile. Degetele ei ajungeau acasă mai mult murdare cu ulei de motor decât pe clapele pianului.

Îi plăcea totuşi să asculte. Nu exista nimic care să o calmeze şi să o farmece mai mult decât muzica.

Pierdută undeva în propriul ei suflet, oftă uşor când ultimele note se estompară.

— Ai cântat minunat! C.C. se duse spre sora ei şi o sărută pe cap.

— Am ruginit.

— Nu din ce am auzit eu.

Zâmbind, Suzanna se întinse să-i mângâie mâna şi simţi bandajul.

— Vai, C.C., ce-ai păţit?

— Doar mi-am julit puţin încheieturile.

— Ai curăţat bine rana? Când ţi-ai făcut ultima oară vaccinul antitetanos?

— Calmează-te, mami! Este curată ca un fluier şi mi-am făcut vaccinul acum şase luni. C.C. se aşează pe bancă, privind prin încăpere. Unde este toată lumea?

— Lilah e în oraş la o întâlnire. Mandy se uită peste nişte registre. Mătuşa Coco a urcat acum câteva ore să facă o baie cu spumă şi să-şi pună felii de castravete pe ochi.

— Şi el?

— În pat, mă gândesc. E aproape miezul nopţii.

— Da? zâmbi C.C. Înseamnă că mă aşteptai pe mine.

— Ba nu. M-ai prins, râse Suzanna.

— Exact.

— I-ai reparat camionul domnului Finney?

— Iar şi-a uitat luminile aprinse, spuse ea, şi căscă. Am impresia că o face intenţionat doar ca să trec pe la el să-i încarc bateria. Îşi întinse braţele. Am mâncat împreună homar şi am băut vin de păpădie.

— Dacă nu era bătrân încât să-ţi fie bunic, aş fi spus că are o pasiune pentru tine.

— Chiar are. Şi este reciprocă. Aşadar, am pierdut ceva pe aici?

— Mătuşa Coco vrea să ţină o şedinţă de spiritism.

— Nu din nou.

Suzanna îşi trecu uşor mâinile peste clape, improvizând.

— Mâine-seară, imediat după cină. Tot insistă că străbunica Bianca vrea să ne spună ceva – şi lui Trent, de asemenea.

— Ce legătură are el cu asta?

Suzanna atinse bretonul lui C.C.

— Dacă hotărâm să-i vindem lui casă, o va moşteni şi pe ea, mai mult sau mai puţin.

— Asta vom face, Suzanna?

— S-ar putea să fie ceea ce trebuie să facem.

C.C. se ridică să se joace cu ciucurii de la lampa cu picior.

— Atelierul merge destul de bine. Aş putea lua un împrumut.

— Nu.

— Dar…

— Nu, repetă Suzanna. Nu îţi vei risca viitorul pentru trecut.

— Este viitorul meu. Şi trecutul nostru.

Se ridică şi Suzanna în picioare. Când lumina aceea îi apărea în ochi, chiar şi C.C. ştia că era mai bine să nu o contrazică.

— Ştiu cât de mult înseamnă casa aceasta pentru tine, pentru noi toate. Faptul că am revenit aici după Bax… după ce lucrurile nu au mers, spuse Suzanna cu grijă, m-a ajutat să nu-mi pierd minţile. De fiecare dată când îi văd pe Alex şi pe Jenny alunecând pe balustradă, îmi amintesc că şi eu obişnuiam să fac asta. O văd pe mama stând aici la pian, îl aud pe papa spunând poveşti în faţa focului.

— Atunci cum de te poţi gândi să vindem?

— Pentru că am învăţat să înfrunt realitatea, oricât de neplăcută ar fi. Ridică o mână pe obrazul lui C.C. Era o diferenţă de doar cinci ani între ele. Dar uneori Suzanna simţea că erau cincizeci. Câteodată, se întâmplă lucruri cu tine sau în jurul tău, pe care pur şi simplu nu le poţi controla. Când se întâmplă asta, aduni ceea ce este important în viaţa ta şi mergi mai departe.

— Dar casa este importantă.

— Cât de mult crezi cu adevărat că mai putem rezista?

— Am putea vinde litografiile, porţelanul de Limoges şi alte câteva lucruri.

— Şi să scoatem afară nefericirea. Ea ştia foarte bine şi prea multe despre asta. Dacă a venit timpul să renunţăm, cred că ar trebui să o facem cu demnitate.

— Înseamnă că tu te-ai hotărât deja.

— Nu. Suzanna oftă şi se aşează din nou. De fiecare

dată când credeam că m-am hotărât, m-am răzgândit. Înainte de cină, m-am plimbat cu copiii pe faleză. Cu ochii visători, ea se uită pe fereastra întunecată. Când sunt acolo, privind peste golf, simt ceva, ceva atât de incredibil, încât îmi frânge inima pentru că nu ştiu ce e drept, C.C., nu ştiu ce e cel mai bine. Dar mă tem că ştiu ce trebuie făcut.

— Mă doare.

— Ştiu.

C.C. se aşează lângă Suzanna, odihnindu-şi capul pe umărul ei.

— Poate că va apărea un miracol.

Trent le privi din holul întunecat. Îşi dorea să nu le fi auzit. Îşi dorea să nu-i fi păsat. Dar auzise, şi din motive pe care nu dorea să le afle, chiar îi păsa. Urcă în linişte înapoi pe scări.

*

— Copii, spuse Coco cu ceea ce era sigură că era ultima ei fărâmă de sănătate mintală, ce-ar fi să citiţi o carte frumoasă?

— Vreau să mă joc de-a războiul, agită Alex o sabie imaginară prin aer. Moarte până la ultimul om.

„Iar copilul are doar şase ani”, se gândi Coco. „Cum va fi peste zece ani?”

— Creioane colorate, spuse ea cu speranţă, blestemând după-amiezele ploioase de sâmbătă. De ce nu desenaţi ceva frumos? Putem pune desenele pe frigider, ca la o expoziţie de artă.

— Chestii de copii, spuse Jenny cu cinism la cinci ani. Ea ridică o puşcă cu laser invizibilă şi trase. Z-z-paf! Eşti împuşcat, Alex, şi dezingrat total.

— Dezintegrat, prostuţo, şi nu sunt nici măcar aşa. Mi-am scos câmpul de forţe.

Ei se priviră în ochi cu antipatia reciprocă pe care doar fraţii o pot simţi după ce au fost închişi în casă într-o zi de sâmbătă. Printr-o înţelegere tacită, trecură la lupta corp la corp. Şi în timp ce se luptară pe covorul decolorat de

Aubusson, Coco îşi ridică privirea spre tavan.

Măcar partida avea loc în camera lui Alex, aşa că nu se puteau face prea multe daune. Fu tentată să iasă afară şi să închidă uşa, lăsându-i să se dueleze singuri, dar până la urmă, ea era responsabilă.

— Cineva o să ajungă să se rănească, începu ea, cu vechea replică a unui adult către un copil. Mai ţii minte săptămâna trecută când te-a lovit Jenny şi ţi-a curs sânge din nas, Alex?

— Ba nu a făcut asta. Orgoliul masculin ieşi la suprafaţă în timp ce încerca să o ţintuiască pe agila sa soră pe covor.

— Ba da, ba da, scandă ea, sperând să o mai facă o dată. Îşi forfecă picioruşele iuţi către el.

— Scuzaţi-mă, spuse Trent din prag. Se pare că vă întrerup.

— Ba deloc, îşi înfoie părul Coco. Sunt doar nişte tineri foarte zburdalnici. Copii, salutaţi-l pe domnul St. James.

— Uite, spuse Alex în timp ce se lupta să-i prindă capul surorii sale la subraţ.

Rânjetul cu care răspunse Trent o inspiră pe Coco.

— Trenton, ţi-aş putea cere o favoare?

— Desigur.

— Aşa cum ştii, fetele lucrează astăzi, şi eu mai am de rezolvat una sau două treburi rapide. Te-ar deranja teribil dacă te-aş ruga să supraveghezi copiii pentru o perioadă scurtă de timp?

— Să-i supraveghez?

— O, dar ei nu fac probleme deloc. Îi zâmbi, apoi privi în jos la nepoată şi nepot. Jenny, nu-l muşca pe fratele tău. Cei din familia Calhoun luptă cinstit. „Cu excepţia cazului în care luptă murdar”, se gândi ea. O să mă întorc înainte să vă daţi seama că am fost plecată, promise ea, trecând uşurată pe lângă el.

— Coco, nu sunt sigur că eu…

— O, şi să nu uiţi de şedinţa de spiritism din seara asta. Ea se grăbi în jos pe scări şi îl lăsă să se descurce singur.

Jenny şi Alex opriră lupta ca să se holbeze ca nişte bufniţe la el. Ei s-ar lupta cu încrâncenare între ei, dar s-ar uni fără ezitare împotriva unei forţe exterioare.

— Nu ne plac deloc bonele, îi spuse Alex pe un ton periculos.

Trent se legănă pe călcâie.

— Sunt sigur deja că nu-mi place să fiu una.

Braţul lui Alex se afla acum mai degrabă în jurul umerilor surorii sale decât în jurul gâtului ei. Braţul ei se strecură în jurul taliei lui.

— Nouă ne place şi mai puţin.

Trent dădu din cap. Dacă era capabil să se ocupe de un personal în vârstă de cincizeci de ani, putea cu siguranţă să se descurce cu doi copii îmbufnaţi.

— Când ne-am dus la Boston în vizită vara trecută, am avut o bonă. Jenny îl privi cu suspiciune. Am făcut viaţa tuturor un iad.

Trent îşi ascunse chicotitul într-o tuse.

— Chiar aşa?

— Aşa ne-a spus tata că am făcut, confirmă Alex. Şi a fost bucuros să ne vadă fundurile.

Obrăznicia copiilor nu mai era amuzantă. Trent se strădui ca ochii să nu-i trădeze mânie şi pur şi simplu încuviinţă din cap. Era evident că Baxter Dumont era un prinţ printre oameni.

— Eu mi-am încuiat o dată bona în dulap şi m-am urcat pe fereastră.

Alex şi Jenny avură un schimb de priviri interesante.

— Asta e destul de bine, hotărî Alex.

— A strigat timp de două ore, improviză Trent.

— Noi am pus un şarpe în patul bonei noastre şi a fugit afară din casă în cămaşa de noapte. Jenny zâmbi şi aşteptă cu îngâmfare să vadă dacă el i-ar putea pune capac.

— Bine lucrat. Şi acum? se întrebă el. Ai păpuşi?

— Păpuşile sunt chiar oribile, spuse Jenny loială fratelui său.

— Să le zburăm capetele! strigă Alex, făcând-o să

chicotească. El ţopăi, agitându-şi sabia imaginară. Eu sunt piratul cel rău, iar voi sunteţi prizonierii mei.

— Hm-hm, a trebuit să fiu prizonier ultima dată, se ridică Jenny în picioare. E rândul meu să fiu piratul cel rău.

— Eu am spus primul.

Ea îi dădu un brânci puternic.

— Trişorule, trişorule, trişorule!

— Bebe, bebe, bebe, o tachină el şi o împinse înapoi.

— Staţi aşa! strigă Trent înainte ca ei să se încaiere din nou.

Tonul masculin nefamiliar îi făcu să se oprească în loc.

— Eu sunt piratul cel rău, le spuse el, iar voi sunteţi pe cale să mergeţi pe scândură.

Îi făcea plăcere. Se putea ca imaginaţia copiilor să fie puţin cam sângeroasă, dar jucau cinstit când erau stabilite regulile. Ar fi existat un număr de oameni pe care îi cunoştea din punct de vedere social şi care ar fi rămas uimiţi să-l vadă pe Trenton St. James al III-lea târându-se pe podea sau trăgând cu un pistol cu apă, dar îşi amintise şi el cum era când trebuia să stea în casă în zilele ploioase.

Joaca trecu de la piraţi la prădători intergalactici şi la atacuri indiene. La sfârşitul unei bătălii cu totul înspăimântătoare, cei trei se întinseră pe podea. Alex făcuse pe mortul atât de mult timp, încât adormi cu o mică secure de cauciuc în mână.

— Am câştigat, spuse Jenny, apoi se cuibări lângă Trent având coiful cu pene căzut pe ochi. Şi ea la fel, prin modul de invidiat al copiilor, adormi în câteva clipe.

C.C. îi găsi aşa. Ploaia mângâia uşor ferestrele. În baia de pe hol, o picătură căzu într-o găleată, ca o notă muzicală. Altfel, nu se auzea decât sunetul blând şi regulat al respiraţiilor.

Alex era tolănit pe burtă, cu degetele încleştate încă pe armă. În afară de trupurile lor, pe podea erau împrăştiate maşinuţe, figurine de eroi învinşi şi câţiva dinozauri din plastic. Ea păşi înăuntru trecând pe lângă victime.

Nu era sigură ce simţea văzându-l pe Trent dormind

pe podea alături de nepoata şi nepotul său. Era sigură însă că, dacă nu ar fi văzut cu ochii ei, nu ar fi crezut. El îşi scosese cravata şi pantofii, avea părul ciufulit, iar pe maiou se putea observa o dungă de umezeală.

Atracţia din inima ei era lentă, tandră şi foarte reală. Ei arătau… drăguţ, se gândi ea, apoi îşi băgă imediat mâinile în buzunare. Era ceva absurd. Un bărbat ca Trent nu era niciodată drăguţ.

Poate că, de fapt, cei mici îl bătuseră până îl lăsaseră inconştient, cugetă ea, şi se aplecă peste el. Trent deschise ochii, se uită la ea preţ de o clipă, apoi scoase un mormăit somnoros din gât.

— Ce faci? şopti ea.

— Nu sunt foarte sigur. Îşi ridică puţin capul şi privi în jur. Jenny era cuibărită la subsuoara lui, iar Alex dormea de partea cealaltă. Dar cred că sunt singurul supravieţuitor.

— Unde este mătuşa Coco?

— Rezolvă nişte treburi. Supraveghez eu copiii.

Ea ridică o sprânceană.

— Da, văd şi eu asta.

— Mă tem că a avut loc o bătălie mare şi că au fost pierdute multe vieţi.

Buzele lui C.C. tresăriră şi se duse să ia o pătură de pe patul lui Alex.

— Cine a câştigat?

— Jenny şi-a revendicat victoria. Îşi trase uşor braţul de sub capul fetiţei. Deşi Alex nu va fi de acord.

— Fără îndoială.

— Ce ar trebui să facem cu ei?

— O, presupun că trebuie să-i păstrăm.

El îi zâmbi.

— Nu, am vrut să spun că oare nu ar trebui să-i punem în pat sau ceva de genul acesta?

— Nu. Ea desfăcu repede o pătură şi o întinse peste cei doi copii. Vor fi bine. Îi trecu prin minte ideea ridicolă să-şi strecoare braţul în jurul taliei lui şi să-şi lase capul pe umărul lui. Dar o alungă fără milă. A fost drăguţ din partea ta să te oferi să ai grijă de ei.

— Nu m-am oferit eu, mai exact. Am fost băgat în povestea asta.

— Chiar şi aşa, tot a fost drăguţ din partea ta.

El o ajunse din urmă la uşă.

— Mi-ar prinde bine o ceaşcă de cafea.

C.C. ezită doar o clipă.

— Bine. Mă ocup eu de asta. Se pare că o meriţi. Îi aruncă o privire peste umăr când începu să coboare pe scări. Cum ai ajuns să-ţi uzi cămaşa?

— Oh, îşi trecu el o mână peste ea, uşor ruşinat. O lovitură directă cu o rază mortală deghizată într-un pistol cu apă. Şi cum a fost ziua ta?

— Nu atât de plină de aventuri ca a ta. Intră în bucătărie şi se duse direct la aragaz. Eu doar am reparat un motor.

Când începu să fiarbă cafeaua, ea merse să aprindă focul în vatra din bucătărie. Trent observă că avea picături de ploaie prin păr. Nu era un bărbat romantic, dar se trezi gândindu-se că picăturile de apă semănau cu nişte diamante pe şapca ei. Îşi aminti că preferase mereu femeile cu păr lung. Feminin, moale, ondulat. Şi totuşi… stilul acesta i se potrivea lui C.C., expunându-i gâtul suplu şi încadrând perfect acea piele albă minunată.

— La ce te holbezi?

El clipi şi scutură din cap.

— La nimic. Scuze, doar mă gândeam. Este ăă… ceva reconfortant la un foc de bucătărie.

— Mda. Arăta ciudat, se gândi ea. Poate pentru că îi lipsea cravata. Vrei lapte în cafea?

— Nu, simplă.

Braţul ei trecu pe lângă al lui când se îndreptă spre aragaz. De data asta el fu cel care se dădu înapoi.

— Ţi-a zis cumva mătuşa Coco unde pleacă?

El se gândea că poate exista electricitate statică în aer. Aşa s-ar explica şocul pe care îl simţise când o atinsese.

— Nu chiar. Nu contează, m-am distrat cu copiii.

Ea îi studie faţa când îi întinse cana.

— Cred că vorbeşti serios.

— Da, să ştii. Poate că nu am stat suficient în preajma copiilor ca să mă obosească. Cei doi chiar formează o pereche.

— Suzanna este o mamă minunată. Ea se sprijini cu spatele de blat când sorbi din cană. Obişnuia să facă practică pe mine. Şi cum merge maşina?

— De luni întregi n-a mai mers aşa bine. Ridică în cinstea ei cana. Mi-e teamă că până să lucrezi tu la ea nu observasem că ar fi ceva în neregulă. Nu ştiu mai nimic despre motoare.

— Nu-i nimic. Nici eu nu ştiu cum să pun la cale o preluare corporativă.

— Mi-a părut rău că nu erai acolo când am venit să o iau. Hank mi-a zis că plecaseşi la cină. Bănuiesc că te-ai simţit bine… nu te-ai întors decât foarte târziu.

— Întotdeauna mă simt bine în preajma lui Finney. Se întoarse spre farfuria cu fursecuri, apoi îi oferi şi lui unul în timp ce el încerca să ignore mica scânteie de gelozie.

— E un prieten vechi?

— Cred că s-ar putea spune şi aşa. C.C. trase adânc aer în piept şi se pregăti să se avânte în discursul pe care îl exersase toată ziua. Aş vrea să îndreptăm chestiunea pe care ai adus-o ieri în discuţie.

— Nu este necesar. Am prins ideea.

— Ţi-aş fi putut explica lucrurile fără să fiu atât de dură cu tine.

El îşi înclină capul, studiind-o gânditor.

— Ai fi putut?

— Îmi place să cred că da. Ea puse cafeaua deoparte, vrând să şteargă blatul cu buretele. Îmi era ruşine, iar eu mă enervez când sunt făcută de ruşine. Toată situaţia asta este complicată.

Trenton îşi amintea foarte clar nefericirea din glasul ei când vorbea cu Suzanna cu o noapte în urmă.

— Cred că încep să înţeleg asta.

Ea se uită din nou în ochii lui şi oftă.

— Ei bine, în orice caz, nu are cum să nu-mi displacă

faptul că vrei să cumperi Turnurile sau că noi am putea să te lăsăm… dar ăsta e un lucru diferit faţă de manevrele mătuşii Coco. Cred că am realizat abia după ce mi-a trecut supărarea că tu te simţeai la fel de ruşinat ca şi mine. Doar că erai al naibii de politicos.

— E un obicei prost de-al meu.

— Mie-mi spui. Flutură o jumătate de fursec spre el. Dacă nu ai fi adus în discuţie sărutul…

— Am înţeles că a fost o eroare de judecată, dar din moment ce mi-am cerut deja scuze pentru asta, mă gândeam că ne-am putea ocupa de ea în mod rezonabil.

— Nu voiam scuze, mormăi C.C. Nici atunci şi nici acum.

— Înţeleg.

— Ba nu înţelegi. Fireşte că nu. Voiam să spun că nu era nevoie de scuze. Poate că după standardele tale nu sunt suficient de experimentată, şi poate că nu sunt la fel de sofisticată ca femeile cu care eşti tu obişnuit să ai de-a face, dar nu sunt atât de proastă să încep să-mi fac speranţe de la un sărut stupid. Începea din nou să se enerveze şi era hotărâtă să nu o facă.

După ce trase adânc aer în piept, continuă: Pur şi simplu aş vrea să-l dau uitării, ca şi conversaţia noastră de ieri, complet şi total. Dacă vom ajunge să facem afaceri împreună, ar fi foarte înţelept să putem fi civilizaţi.

— Îmi place de tine aşa.

— Aşa cum?

— Când nu mă mai critici atâta.

Ea termină de mâncat fursecul şi zâmbi.

— Nu te obişnui cu asta. Toţi cei din familia Calhoun au temperamente îngrozitoare.

— Aşa am fost avertizat. Facem pace?

— Presupun. Mai vrei un fursec?

Observă că el se holba din nou, şi ochii ei să mărire când el se întinse să-şi treacă degetele prin părul ei.

— Ce faci?

— Ai părul ud. O mângâie din nou, fascinat. Miroase a flori ude.

— Trent…

El zâmbi.

— Da?

— Nu cred că asta este cea mai bună modalitate de a gestiona lucrurile.

— Probabil că nu. Dar degetele lui porniră în jos, prin părul ei până la ceafă. Simţi fiorul care o străbătu rapid. Nu prea reuşesc să mi te scot din minte. Şi tot continui să am aceste impulsuri incontrolabile de a te atinge. Mă întreb de ce…

— Pentru că… îşi umezi ea buzele… te enervez.

— O da, faci asta fără îndoială. Îşi apăsă degetele pe ceafa ei şi o făcu să se apropie câţiva centimetri. Dar nu chiar în felul în care te referi tu. Nu este simplu deloc. Deşi ar trebui să fie. Cealaltă mână trecu peste gulerul cămăşii ei de lucru din denim, apoi îi apucă bărbia. Altfel de ce aş simţi această nevoie irezistibilă de a te atinge de fiecare dată când mă apropii de tine?

— Nu ştiu.

Degetele lui uşoare ca o pană coborau în jos spre locul în care i se simţea pulsul, la baza gâtului.

— Aş prefera să nu faci asta.

— Ce să nu fac?

— Să mă atingi.

El îşi trecu degetele pe mâneca ei până ajunse la mâna bandajată, apoi i-o ridică la buze.

— De ce?

— Pentru că mă faci să simt agitată.

Se aprinse ceva în ochii lui, făcându-i aproape negri.

— Nici măcar nu intenţionezi să fii provocatoare, nu-i aşa?

— Nu ştiu cum aş putea fi. Ochii ei clipiră uşor şi scoase un geamăt când el îşi trecu buzele peste linia maxilarului ei.

— Caprifoi, şopti el, trăgând-o mai aproape. Cândva crezuse că era o floare atât de comună. N-aş putea să o gust decât pe tine. Sălbatică şi dulce.

I se înmuiară picioarele când îşi atinse gura de a ei.

Era mult mai delicată, mult mai tandră ca data trecută. Nu era corect că el îi putea face asta. Partea minţii ei care mai era încă raţională făcea orice numai nu striga. Dar chiar şi aceasta era înecată de dorinţă.

— Catherine. El îi ţinea acum faţa între palme şi se întinse seducător spre buzele ei. Sărută-mă şi tu!

Ea voia să-şi scuture capul, să se retragă şi să plece oriunde. În schimb, se lăsă în braţele lui, ridicându-şi gura spre el.

Trent îşi strânse degetele înainte să o poată preveni, apoi alunecară în jos şi o trase mult mai mult spre el. Nu se putea gândi la nimic, nu voia să se gândească la nimic – fără consecinţe, fără reguli, fără codul de conduită. Pentru prima dată de când îşi amintea el nu dorea decât să simtă. Acele senzaţii intense şi dulci pe care i le provoca ea erau mai mult decât suficiente pentru orice bărbat.

Era puternică – întotdeauna fusese puternică –, dar nu suficient încât să împiedice timpul să stea în loc. Era acest unic moment, realiză ea, pe care îl aşteptase toată viaţa ei. În timp ce mâinile ei îi mângâiau spatele, păstră în întregime acel moment pentru ea, cum stătea acolo în braţele lui.

Lemnele trosneau în foc. Ploaia răpăia. Se simţea mirosul uşor înţepător al potpuriului pe care îl aşezase Lilah peste tot în casă. Braţele lui erau atât de puternice şi sigure, dar de o blândeţe la care ea nu se aştepta.

Îşi va aminti totul, fiecare mic detaliu, împreună cu senzaţia ciudată a gurii lui şi sunetul numelui ei şoptit de buzele lui pe ale ei.

O dădu uşor la o parte, încet de data asta, mult mai mişcat decât ar fi vrut el să recunoască. În timp ce o privea, ea îşi trecu rapid limba peste buzele lui, ca şi cum ar fi vrut să guste o ultimă savoare. Acel gest mic, inconştient, aproape că îl îngenunche.

— Fără scuze de data asta, îi spuse el, cu o voce nesigură.

— Nu.

El îşi atinse din nou buzele de ale ei.

— Te doresc. Vreau să fac dragoste cu tine.

— Da.

Era un sentiment glorios de eliberare.

— Da. Când? Îşi cufundă faţa în părul ei. Unde?

— Nu ştiu. Îşi închise ochii reflectând la asta. Nu pot să gândesc.

— Nu o face. Îi sărută tâmpla, pomeţii, gura. Nu este momentul pentru gândit.

— Trebuie să fie perfect.

— Va fi. Îi luă din nou faţa între palme. Lasă-mă să-ţi arăt!

Ea îl credea – credea cuvintele lui şi ceea ce vedea în ochii lui.

— Nu-mi vine să cred că vei fi tu acela. Râzând, ea îşi aruncă braţele în jurul lui, ţinându-l aproape. Că am aşteptat toată viaţa mea să fiu cu cineva. Şi acela eşti tu.

Mâna lui se opri în drum spre părul ei.

— Toată viaţa ta?

Îndrăgostită ca în vis, ea îl îmbrăţişă mai strâns.

— Credeam că îmi va fi frică prima dată, dar nu îmi este. Nu cu tine.

— Prima dată. Trenton închise ochii. „Prima dată”. Cum de putuse să fie atât de prost? Îşi dăduse seama de lipsa ei de experienţă, dar nu s-ar fi gândit, nu ar fi crezut că era complet inocentă. Şi el nu făcuse altceva decât să o seducă la ea în bucătărie. C.C...

— Mi-e sete, se plânse Alex din prag făcându-i să tresară ca nişte copii vinovaţi. Se uită la ei cu ochi suspicioşi. De ce faceţi chestiile astea? E dezgustător. Îi aruncă lui Trent o privire îndurerată, ca de la bărbat la bărbat. Nu înţeleg de ce toată lumea vrea să ajungă să se sărute cu fetele.

— Este un gust pe care îl dobândeşti, îi spuse Trent. Hai să-ţi dăm ceva de băut, după care trebuie să vorbesc puţin cu mătuşa ta. În privat.

— Mai multe prostii.

— Ce prostii? vru să ştie Amanda când intră.

— Nimic. C.C. se întinse după ibricul de cafea.

— Doamne, ce zi am avut, începu Amanda şi luă un fursec.

Suzanna intră după două secunde, fiind urmată de Lilah. Pe măsură ce bucătăria se umplea de râsete şi de mirosuri feminine, Trent ştiu că momentul trecuse. Când C.C. îi zâmbi din partea cealaltă a încăperii, se temu că-şi va pierde capul odată cu el.

capitolul 6

Era prima şedinţă de spiritism la care participa Trent.

Şi spera sincer să fie şi ultima. Pur şi simplu nu găsise nicio modalitate amabilă să refuze. Când sugeră că poate era o seară de familie, Coco izbucni în râs şi îl mângâie pe obraz.

— Dragul meu, nici nu ne trece prin cap să te excludem. Cine ştie, poate că spiritele neliniştite aleg să vorbească prin tine.

Era puţin probabil ca acest lucru să-l înveselească. De îndată ce copiii fură puşi în pat şi înveliţi, restul familiei împreună cu reticentul Trent se adunaseră în jurul mesei din sufragerie. Scena fusese pregătită. Deasupra bufetului licăreau o duzină de lumânări. Sfeşnice ieftine lângă porţelanuri de Meissen şi cristaluri de Baccarat. Alte trei lumânări albe străluceau în mijlocul mesei. Chiar şi natura părea să fi intrat în spiritul lucrurilor – să spunem aşa.

Afară, ploaia se transformă în ninsoare slabă, suflată de un vânt care tot creştea în intensitate. Şi pe măsură ce se ciocnea aerul cald cu cel rece, tunetele bubuiau, iar fulgerele luminau cerul.

Era o noapte întunecată şi furtunoasă, se gândi fatalistul de Trent atunci când se aşeză pe scaunul său. Coco nu purta turban şi şal cu ciucuri, după cum se temuse el în secret. Ca de obicei, era foarte aranjată. La gât avea un ametist mare cu care se juca întruna.

— Acum, copii, îi instrui ea. Luaţi-vă de mâini şi

formaţi un cerc.

Vântul bătea în ferestre când C.C. îşi strecură mâna în cea a lui Trent. De cealaltă se agăţă Coco. Stând vizavi de el, Amanda îi zâmbi cu simpatie când îşi uni mâinile cu mătuşa ei şi cu Suzanna.

— Nu-ţi face griji, Trent, îi spuse ea. Fantomele Calhoun se poartă întotdeauna bine cu oaspeţii.

— Concentrarea este esenţială, explică Lilah când umplu spaţiul dintre sora cea mare şi cea mică. Şi este fundamentală, serios. Tot ce trebuie să faci este să-ţi goleşti mintea, în special de orice urmă de cinism. Îi făcu cu ochiul lui Trent. Din punct de vedere astrologie, este o noapte excelentă pentru o şedinţă de spiritism.

C.C. îi oferi o strângere de mână rapidă şi liniştitoare, în timp ce Coco luă cuvântul:

— Trebuie ca toţi să ne golim mintea şi să ne deschidem inima. Vorbea pe un ton monoton şi liniştitor. De ceva timp am simţit că bunica mea, nefericita Bianca, a dorit să mă contacteze. Aceasta a fost casa ei de vară în ultimii ani din scurta ei viaţă. Locul în care şi-a petrecut cele mai fericite şi mai tragice momente. Locul unde l-a întâlnit şi l-a pierdut pe bărbatul pe care îl iubea. Îşi închise ochii şi trase adânc aer în piept. Suntem aici, bunico, te aşteptăm. Ştim că spiritul tău este neliniştit.

— Un spirit poate avea un spirit? vru să ştie Amanda şi se alese cu o privire urâtă din partea mătuşii. Este o întrebare rezonabilă.

— Poartă-te frumos, şopti Suzanna şi schiţă un zâmbet. Continuă, mătuşă Coco!

Stăteau în linişte, auzindu-se doar vocea lui Coco murmurând peste trosnetul lemnelor din foc şi geamătul vântului. Mintea lui Trent nu se golise. Era plină cu imaginile în care C.C. se potrivea în braţele sale, cu felul dulce şi generos în care gura i se deschisese într-a lui. Felul în care ea îl privise, cu ochii întunecaţi şi calzi de emoţii. Emoţii pe care le stârnise cu imprudenţă în ea.

Vina aproape că îl sufoca. Ea nu era ca Maria sau ca oricare dintre femeile cu care avusese o relaţie indiferentă

de-a lungul anilor. Era inocentă şi deschisă şi, în ciuda voinţei puternice şi a limbii ascuţite, dureros de vulnerabilă. El profitase de acest lucru, fără nicio scuză. Şi nu că ar fi în întregime vina lui, îşi reaminti el. Ea era, până la urmă, o femeie frumoasă şi dezirabilă. Iar el era un bărbat. Faptul că o dorea – vorbind din punct de vedere strict fizic – era ceva perfect natural.

Se uită la Catherine exact când ea îşi întoarse capul şi îi zâmbi. Trent trebui să-şi stăpânească pornirea prostească de a-i ridica mâna la buze pentru a-i simţi gustul pielii.

Ea atinsese ceva în el, la naiba! Ceva ce fusese hotărât să păstreze neatins. Atunci când îi zâmbea – chiar şi când se încrunta la el – îl făcea să simtă mai mult, să vrea mai mult, să dorească mai mult decât îl făcuse vreodată vreo femeie pe care o cunoscuse.

Era ridicol, ti despărţeau kilometri întregi în toate privinţele. Şi totuşi, cu mâna ei caldă într-a lui, ca acum, el se simţea mai aproape de ea, pe aceeaşi undă cu ea, decât se simţise vreodată de cineva.

Se vedea chiar stând împreună cu ea pe o verandă într-o vară însorită, privind copiii jucându-se în iarbă. Sunetul mării să fie la fel de liniştitor ca un cântec de leagăn. Aerul să miroasă a trandafiri. Şi a caprifoi, crescând sălbatic din loc în loc.

Clipi, temându-se că i se oprise inima. Atât de clară şi de înspăimântătoare era imaginea. Din cauza atmosferei, se asigură el. Pâlpâitul lumânărilor, vântul şi fulgerele. Se jucau cu imaginaţia lui.

Nu era bărbatul care să stea pe o verandă împreună cu o femeie şi să se uite la copii. El avea de lucru, avea de condus o afacere. Ideea ca el să se încurce cu un mecanic auto certăreţ era pur şi simplu absurdă. Aerul rece părea să-l plesnească peste faţă. Înmărmurit, văzu flăcările lumânărilor înclinându-se dramatic spre stânga. Curentul, îşi spuse el, în timp ce frigul îi pătrundea până la oase. Peste tot te trăgea curentul în casa asta.

Simţi fiorul care o străbătu pe C.C. Când se uită la ea, ochii îi erau larg deschişi şi întunecaţi. Degetele ei se

strânseră în jurul degetelor lui.

— E aici! În vocea lui Coco se putea simţi deopotrivă mirare şi entuziasm. Sunt sigură de asta. De bucurie, aproape că îşi trase mâinile şi rupse lanţul. Ea crezuse – bine, îşi dorise să creadă –, dar nu simţise niciodată cu adevărat o prezenţă atât de distinctă. Îi zâmbi fericită lui Lilah, dar nepoata ei avea ochii închişi şi un zâmbet şters pe buze.

— Trebuie să se fi deschis o fereastră, spuse Amanda şi s-ar fi ridicat să verifice, dacă mătuşa Coco nu ar fi oprit-o.

— Nici să nu te gândeşti. Toată lumea să rămână nemişcată. Staţi nemişcaţi. E aici. Nu o simţiţi?

C.C. o simţea, şi nu era sigură dacă ar trebui să se simtă stupid sau să fie speriată. Ceva era diferit. Era sigură că şi Trent o simţise, de asemenea.

Era ca şi cum cineva îşi pusese uşor mâna deasupra mâinilor lor împreunate. Frigul dispăruse, fiind înlocuit de o căldură liniştitoare şi reconfortantă. Era atât de real, încât C.C. se uită peste umăr, fiind sigură că ar putea vedea pe cineva stând în spatele ei.

— E atât de pierdută.

C.C. scoase un geamăt când îşi dădu seama că ea era cea care vorbise. Toţi ochii se aţintiră asupra ei. Chiar şi Lilah îi deschise alene.

— O vezi? întrebă Coco în şoaptă, strângându-i degetele lui C.C.

— Nu. Nu, bineînţeles că nu. Doar că… Nu putea explica. Este atât de tristă, rosti ea încet, fără să-şi dea seama că avea lacrimi strălucitoare în ochi.

— Poţi să o simţi?

Trent putea, şi îl lăsă fără cuvinte. Inima frântă şi o dorinţă atât de adâncă, încât nu putea fi măsurată. „Imaginaţie”, îşi spuse el. „Puterea sugestiei”.

— Nu o alunga. Coco căuta cu disperare procedura propriu-zisă. Ea nu avea nicio idee dacă se întâmpla ceva cu adevărat. O lovitură de fulger o făcu să tresare. Crezi că va vorbi prin tine?

La capătul celălalt al mesei, Lilah zâmbi.

— Spune-ne ce vezi, dragă!

— Un colier, se auzi spunând C.C. Două rânduri de smaralde flancate de diamante. Frumos, sclipitor. O dureau ochii de la strălucirea acestuia. Ea îl poartă la gât, dar nu-i pot vedea faţa. O, e atât de nefericită!

— Colierul Calhoun, rosti Coco. Deci e adevărat.

Apoi, ca şi cum un oftat trecuse prin aer, lumânările pâlpâiră din nou, apoi rămaseră drepte ca înainte. Un buştean se prăbuşi pe grătar.

— Ciudat, spuse Amanda când mâna mătuşii sale căzu fără vlagă dintr-a ei. Mă duc să văd ce-i cu focul.

— Dragă. Suzanna o studie pe C.C. cu îngrijorare, dar şi cu curiozitate. Eşti bine?

— Da. C.C. îşi drese vocea. Sigur. Îi aruncă lui Trent o privire rapidă. Cred că m-a speriat furtuna.

Coco îşi ridică o mână la piept şi se bătu uşor peste inima care-i bătea foarte tare.

— Cred că tuturor ne-ar prinde bine acum câte un pahar de coniac bun. Se ridică mai tulburată decât voia să recunoască şi se îndreptă spre bufet.

— Mătuşă Coco, începu C.C. Spune-mi ce e colierul Calhoun?

— Smaraldele. Ea dădu mai departe păhăruţele. Exista o legendă care a fost transmisă de-a lungul generaţiilor. Ştiţi o parte din ea, cum că Bianca s-a îndrăgostit de un alt bărbat şi a murit într-un mod tragic. Presupun că a venit timpul să vă spun şi restul poveştii.

— Ai ţinut un secret? zâmbi Amanda când îşi învârti paharul cu băutură. Mătuşă Coco, mă uimeşti!

— Am aşteptat momentul potrivit. Se pare că a sosit. Se aşeză din nou pe scaun, încălzindu-şi coniacul între mâini. Se zvonea că iubitul Biancăi era artist, unul dintre mulţii artişti care veneau pe insulă în zilele acelea. Ea mergea să se întâlnească cu el atunci când Fergus nu era acasă, ceea ce se întâmpla des. Nu se poate spune că mariajul lor fusese aranjat, dar a fost ceva de genul acesta. Ea era mult mai tânără decât el, şi se pare că foarte

frumoasă. Cum, după moartea ei, Fergus i-a distrus toate portretele, nu avem de unde să ştim cu siguranţă.

— De ce? întrebă Suzanna. De ce ar face asta?

— De durere poate, ridică Coco din umeri.

— De furie, mai degrabă, spuse Lilah.

— În orice caz. Coco făcu o pauză ca să soarbă din pahar. El a distrus toate lucrurile care-i aduceau aminte de ea, iar smaraldele s-au pierdut. Îi dăruise Biancăi acel colier când îl născuse pe Ethan, fiul lor cel mare. Se uită spre Trent apoi continuă: Tatăl meu. Era doar un copil la momentul morţii mamei sale, aşa că evenimentele nu au fost niciodată clare în mintea lui. Dar dădaca lui, care îi fusese extrem de loială Biancăi, îi povestea despre ea. Iar pe acelea şi le amintea el. Ei nu-i păsa de colier, dar îl purta de multe ori.

— Ca un fel de pedeapsă, rosti Lilah. Şi ca un fel de talisman. Zâmbi spre mătuşa ei.

— O, eu ştiam de ani întregi despre colier. Şi l-am văzut, exact ca C.C. în seara asta. Îşi ridică paharul la gură. Are şi cercei care se potrivesc la el. Din smarald în formă de lacrimă, aşa ca piatra din centrul rândului de jos.

— Asta ai inventat-o, o acuză Amanda, iar Lilah pur şi simplu ridică din umeri.

— Ba nu, este adevărat. Îi zâmbi lui C.C. Inventez?

— Nu. C.C. se uită neliniştită la mătuşa sa. Ce înseamnă toate astea?

— Nu sunt sigură, dar cred că acel colier este încă important pentru Bianca. Nu a mai fost văzut niciodată după moartea ei. Unii credeau că Fergus l-a aruncat în ocean.

— Nu, spuse Lilah. Bătrânul nu ar fi aruncat în apă nicio monedă de cinci cenţi, darămite un colier de smaralde.

— Ei bine… Lui Coco nu-i plăcea să vorbească de rău un strămoş, dar se văzu obligată să fie de acord. Aşa este, nu i-ar fi stat în caracter să facă asta. Bunicul îşi număra fiecare bănuţ.

— Îl făcea pe Silas Marner[1] să pară un filantrop, interveni Amanda. Deci ce s-a întâmplat cu colierul?

— Acesta este misterul, draga mea. Dădaca i-a spus tatălui meu că Bianca avea de gând să-l părăsească pe Fergus şi că pregătise o ladă pe care dădaca o numea lada cu comori. Bianca pusese deoparte în secret tot ceea ce era mai valoros pentru ea.

— În schimb, a murit, şopti C.C.

— Da. Legenda spune că acea cutie plină de comori este ascunsă undeva în casă.

— În casa noastră? Suzanna rămase cu gura căscată. Tu chiar crezi că există nu ştiu ce cufăr ascuns pe aici de… când, de optzeci de ani, şi nu l-a găsit nimeni până acum?

— Este o casă foarte mare, sublinie Coco. Din câte ştim, s-ar putea să-l fi îngropat unde sunt trandafirii.

— Dacă a existat vreodată, spuse Amanda.

— A existat. Lilah îi făcu un semn lui C.C. Şi cred că Bianca s-a hotărât că e timpul să-l găsim.

Când începură să vorbească toate în acelaşi timp, aruncând de la una la alta argumente şi sugestii, Trent ridică o mână.

— Doamnelor. Doamnelor, repetă el, aşteptând ca acestea să se liniştească. Îmi dau seama că asta este o chestiune de familie, dar din moment ce am fost invitat să particip la acest… experiment, mă simt obligat să vin cu o observaţie liniştitoare. Legendele sunt de cele mai multe ori exagerate şi amplificate odată cu trecerea timpului. Dacă ar fi existat vreodată un colier, nu ar fi mai probabil ca Fergus să-l fi vândut după moartea soţiei sale?

— Nu avea cum să-l vândă, sublinie Lilah, din moment ce nu l-a găsit.

— Chiar crede vreuna dintre voi că străbunicul vostru a îngropat o comoară în grădină sau a ascuns-o în spatele unei pietre? O privire aruncată în jurul său îi spuse că asta

---

1 Personaj central al romanului cu acelaşi nume de George Eliot, publicat în 1861. Acesta a ajuns să iubească aurul pe care îl adunase de-a lungul vieţii, avere strânsă doar ca să poată fi furată de personajul negativ, Dunstan Cass. (n.tr.)

era exact ceea ce gândeau ele. Trent clătină din cap. Acest tip de poveste ar fi fost mai degrabă potrivit pentru Alex şi Jenny decât pentru femei în toată regula, îşi desfăcu mâinile. În primul rând, voi nici măcar nu sunteţi sigure că acest colier a existat.

— Dar l-am văzut, spuse C.C., deşi asta o făcu să se simtă prost.

— Ţi l-ai imaginat, o corectă el. Gândeşte-te! Cu câteva minute în urmă, şase adulţi întregi la minte se ţineau de mână în jurul acestei mese şi chemau fantome. E foarte bine, ca un soi ciudat de joc de societate, dar să creadă cineva cu adevărat în mesajele din lumea cealaltă… Cu siguranţă că nu voia să adauge şi acest lucru, dar simţise şi el ceva pentru o clipă.

— Există ceva atrăgător la un bărbat cinic, cu o minte practică. Lilah se ridică să deschidă unul dintre sertarele bufetului şi scoase un bloc de desen şi un creion. După ce se apropie şi îngenunche lângă scaunul lui C.C., începu să schiţeze. Îţi respect părerea, dar ideea este că acel colier nu numai că a existat, dar sunt sigură că încă există.

— Pentru că o dădacă a spus o poveste înainte de culcare?

Ea zâmbi.

— Nu, datorită Biancăi. Împinse blocul de desen spre C.C. Asta ai văzut?

Lilah fusese întotdeauna o artistă dezordonată şi inteligentă. C.C. se uită la schiţa brută a colierului, două rânduri ornate şi filigranate împânzite cu smaralde pătrate şi presărate cu diamante strălucitoare. În rândul de jos apărea o nestemată mare în formă de lacrimă.

— Da. C.C. îşi trecu vârful degetului peste el. Da, ăsta este.

Trent studie desenul. Dacă ar fi existat cu adevărat o astfel de piesă, iar desenul lui Lilah era aproape de dimensiunea reală, ar fi valorat o avere, fără îndoială.

— Oh, Doamne, spuse Coco atunci când desenul ajunse la ea. O, vai!

— Cred că Trent are dreptate. Amanda se uită cu

atenţie la schiţă înainte să i-o predea Suzannei. Nu putem lua casa la puricat, piatră cu piatră, nici dacă am vrea asta. În ciuda oricărui fel de experienţă paranormală, primul pas în această chestiune este să fim sigure – absolut sigure, adăugă ea când Lilah oftă, că acel colier a existat cu adevărat. Chiar şi acum optzeci de ani, un astfel de colier trebuie să fi costat o sumă incredibilă de bani. Trebuie să fie înregistrat undeva. Dacă celebrele vibraţii ale lui Lilah sunt greşite şi colierul a fost vândut din nou, şi despre acest lucru trebuie să existe o înregistrare.

— Ai vorbit ca un adevărat om cu păreri învechite, se plânse Lilah. Presupun că asta înseamnă că ne vom petrece duminica verificând un munte de hârtii.

*

C.C. nici măcar nu încercă să doarmă. Se înfăşură în halatul ei din flanel şi, cu casa scârţâind în jurul ei, plecă din camera ei spre cea a lui Trent. Putea auzi ecoul ştirilor de noapte din camera Amandei. Apoi zumzetul instrumentului muzical indian din camera lui Lilah. Nu avea de gând să se simtă stânjenită sau să ezite. Pur şi simplu bătu la uşa lui Trent şi aşteptă ca acesta să răspundă.

Când îi deschise, cu cămaşa descheiată la nasturi şi cu ochii somnoroşi, C.C. simţi primii fiori de nerăbdare.

— Trebuie să vorbesc cu tine. Aruncă o privire spre pat, apoi se retrase. Pot să intru?

Cum putea un bărbat să lupte echitabil când chiar şi flanelul devenise sexy?

— Poate că totuşi ar fi mai bine să aşteptăm până dimineaţă.

— Nu cred că pot.

Nodurile din stomac i se strânseră.

— Bine, sigur că da.

Cu cât îi explica mai repede, cu atât mai bine. Spera el. Trent o lăsă să intre şi închise uşa.

— Vrei să iei loc?

— Am prea multă energie şi sunt agitată. Îşi încrucişă

braţele şi se îndreptă spre fereastră. Ninsoarea s-a oprit. Mă bucur. Ştiu că Suzanna era îngrijorată pentru florile ei. Primăvara este atât de imprevizibilă pe insulă! îşi trecu o mână prin păr când se întoarse. Doar fac conversaţie şi urăsc acest lucru. O respiraţie adâncă o linişti. Trent, vreau să ştiu ce crezi despre seara asta. Ceea ce crezi cu adevărat.

— Seara asta? spuse el cu grijă.

— Despre şedinţa de spiritism. Îşi frecă mâinile peste faţă. Doamne, mă simt ca o imbecilă doar spunând asta, dar, Trent, s-a întâmplat ceva. Acum îşi întinse mâinile acelea nelinişte, aşteptând ca el să i le strângă în ale lui. Eu sunt cu picioarele pe pământ, şi realistă în cel mai literal sens. Lilah este cea care crede în astfel de lucruri. Dar acum… Trent, trebuie să ştiu. Tu ai simţit ceva?

— Nu ştiu la ce te referi. Cu siguranţă, m-am simţit penibil de mai multe ori.

— Te rog. Îi scutură mâinile cu nerăbdare. Fii sincer cu mine. Este important.

Nu era asta ceea ce îşi promisese el că va face?

— În regulă, C.C. Spune-mi ce ai simţit tu.

— Aerul devenise foarte rece. Şi apoi a fost ca şi cum ceva – cineva – stătea în spatele nostru. În spatele nostru şi între noi doi. Nu a fost ceva care să mă sperie. Eram surprinsă, dar nu îmi era teamă. Ne ţineam de mână ca acum. Şi apoi…

Ea aşteptă să o spună el, să recunoască. Acei ochi verzi cereau asta. Când o spuse în cele din urmă, o făcu cu o mare ezitare:

— S-a simţit ca şi cum cineva îşi pusese mâna peste ale noastre.

— Da, îi ridică ea mâinile la buze ţinând ochii închişi. Da, exact.

— O halucinaţie comună, începu el, dar ea îl întrerupse cu un râset.

— Nu vreau să aud asta. Fără explicaţii raţionale. Îşi apăsă palma lui de obraz. Eu nu sunt o persoană fantezistă, dar ştiu că a însemnat ceva important. Ştiu.

— Colierul?

— Doar o parte – şi nu partea asta. Despre toate celelalte – colierul, legenda – ne vom da seama mai târziu. Cred că va trebui, pentru că aşa e menit. Dar acest lucru a fost ca o binecuvântare.

— C.C...

— Te iubesc. Îi atinse obrazul, cu ochii întunecaţi şi strălucitori. Te iubesc, şi nimic din ce-am simţit în viaţa mea nu mi se pare mai normal.

El rămase fără cuvinte. O parte din el dorea să facă un pas înapoi, să zâmbească amabil şi să-i spună că ea se lăsase dusă de val. Dragostea nu se întâmpla în câteva zile. Dacă se întâmpla cu adevărat, ceea ce era o raritate, avea nevoie de ani întregi. Altă parte, îngropată adânc, voia să o ţină în braţe în aşa fel încât momentul să nu se termine niciodată.

— Catherine...

Dar ea se îndrepta deja spre braţele lui. Ele păreau să o aştepte. Ca şi cum nu avea deloc control asupra lor, se înfăşurară în jurul ei. Căldura, căldura ei, fu absorbită în el ca un drog.

— Cred că am ştiut de prima dată de când m-ai sărutat. Îşi apăsă obrazul de al lui. Nu am vrut-o, nu am cerut-o, dar nu a mai fost niciodată aşa pentru mine. Nu cred că m-am aşteptat vreodată să se întâmple. Şi ai apărut, atât de neaşteptat, pe deplin, în viaţa mea. Sărută-mă din nou, Trent! Sărută-mă acum!

Nu putea să facă altfel. Buzele lui tânjeau deja după buzele ei. Când se întâlniră, focul nu făcu decât să se înteţească. Ea se topi în braţele lui, trimiţându-i vâlvătăi albe prin tot corpul. Atunci când el nu o putu împiedica, ea nu ezită, ci se încordă spre el, oferindu-i totul.

Îşi strecură mâinile pe sub cămaşa lui, încântată să-i simtă fiorul rapid, involuntar. Muşchii lui se încordară sub degetele ei cu tipul de putere pe care îl dorise ea, de care avea nevoie. Vântul suspină în afara ferestrelor când ea suspină în braţele lui.

El nu se putea sătura. Se trezi dorindu-şi să o

devoreze pe măsură ce buzele lui treceau nebuneşte peste faţa ei coborând în jos pe gât unde dinţii i se opriră să-i muşte uşor pielea. Mirosul de caprifoi se învârtea în capul său. Ea îşi arcui spatele, gemetele ei uşoare de plăcere făcând să-i fiarbă sângele.

Trebuia să o atingă. Înnebunea dacă nu o făcea. Şi înnebunea şi dacă o făcea. Când ea îşi desfăcu halatul, el scoase un geamăt, descoperind că era goală pentru el. Disperat, îşi umplu mâinile cu ea.

Ea ştia acum ce înseamnă să-ţi curgă sângele prin vene. Nu putea simţi nimic altceva decât sângele care făcea curse prin pielea ei, devenind fierbinte ori de câte ori o atingea. Exista o slăbiciune aici, una glorioasă, amestecată cu un fel de forţă maniacă. Ea dorea să i le dăruiască pe amândouă într-un fel şi găsi calea atunci când gura lui se întoarse frenetică spre a ei.

Ea tremură chiar şi în timp ce îi răspundea la sărut. Se predă chiar în timp ce se înfierbânta. Când capul ei căzu pe spate şi degetele i se înfipseră în umerii lui, el simţi mişcându-se prin el ceva care era mai mult decât dorinţă şi mai profund decât pasiune.

Fericire. Speranţă. Iubire. Pe măsură ce recunoştea sentimentele, li se alătura şi teroarea. Cu respiraţia oprită, el se retrase.

Halatul îi căzuse de pe un umăr, dezgolindu-i-l. Gura lui se înfruptase deja acolo. Ochii ei erau la fel de strălucitori ca smaraldele pe care şi le imagina. Zâmbind, ridică o mână tremurândă către obrazul lui.

— Vrei să rămân aici la noapte?

— Da… nu. Faptul că o ţinea la o distanţă de aproape un braţ era cel mai greu lucru pe care-l făcuse vreodată. Catherine… Realiză că el chiar voia ca ea să rămână. Nu doar în noaptea aceasta, şi nu doar datorită acelui corp minunat al ei. Ci faptul că el reuşise să facă totul mai important pentru a rezolva lucrurile. Eu nu… nu am fost corect cu tine, iar acest lucru a scăpat atât de repede de sub control. Suspină. Doamne, eşti frumoasă! Nu, spuse el repede când ea zâmbi şi începu să se apropie. Trebuie să

vorbim. Doar să vorbim.

— Am crezut că am vorbit.

Dacă ea continua să se uite la el în acest fel, va începe să nu mai dea nici doi bani pe corectitudine. Sau pe propria supravieţuire.

— Nu m-am făcut destul de clar, începu el încet. Dacă aş fi ştiut... dacă mi-aş fi dat seama că eşti complet inocentă, nu aş fi... ei bine, sper că aş fi fost mult mai atent. Acum pot doar să încerc să repar asta.

— Nu înţeleg.

— Nu, asta e problema. El făcu câţiva paşi, având nevoie de puţină distanţă. Am spus că eram atras de tine, foarte atras. Şi asta este evident adevărat. Dar nu aş fi profitat niciodată de tine, dacă aş fi ştiut.

Făcându-i-se brusc frig, ea îşi strânse halatul în jurul ei.

— Eşti supărat pentru că nu am mai fost niciodată cu un bărbat?

— Nu supărat. Frustrat. Se întoarse cu spatele. Nu supărat este cuvântul. Se pare că nu pot să găsesc unul. Vezi tu, există reguli.

Dar ea doar continua să se uite cu ochii mari la el.

— Catherine, o femeie ca tine aşteaptă... merită... mai mult decât îi pot oferi eu.

Ea îşi coborî privirea spre mâini în timp ce îşi legă cu grijă cordonul de la halat.

— Ce anume?

— Un angajament. Un viitor.

— Căsătorie.

— Da.

Încheieturile de la degete i se albiră.

— Presupun că tu crezi asta... pentru ceea ce am spus eu ca fiind planurile mătuşii Coco.

— Nu. S-ar fi dus spre ea în acel moment, dacă ar fi îndrăznit. Nu, bineînţeles că nu.

— Ei bine. Se strădui să-şi relaxeze degetele. Asta e ceva, presupun.

— Ştiu că sentimentele tale sunt sincere – exagerate

poate –, dar sincere. Şi este vina mea în totalitate. Dacă lucrurile nu s-ar fi întâmplat atât de repede, ţi-aş fi explicat de la început că nu intenţionez să mă însor vreodată. Nu cred că doi oameni pot rămâne loiali unul faţă de celălalt, cu atât mai puţin fericiţi împreună toată viaţa.

— De ce?

— De ce? Se uită la ea. Pentru că pur şi simplu nu merge. L-am văzut pe tata trecând de la căsătorie la divorţ şi din nou la căsătorie. Este ca vizionarea unui meci de tenis. Ultima dată când am auzit veşti de la mama, se afla la a treia căsătorie. Pur şi simplu nu este practic să faci nişte jurăminte ştiind că vor fi încălcate.

— Practic, repetă ea dând uşor din cap. Nu vei permite să simţi nimic pentru mine pentru că nu ar fi practic.

— Problema este că eu chiar simt ceva pentru tine.

— Nu suficient. Doar cât să-i sfâşie inima în două. Ei bine, mă bucur că am clarificat asta. Se întoarse orbeşte spre uşă. Noapte bună.

— C.C.

Îi puse o mână pe umăr înainte ca ea să poată găsi clanţa.

— Nu-ţi cere scuze, îi spuse ea rugându-se să se mai poată stăpâni câteva minute. Nu este necesar. Ai explicat totul perfect.

— La naiba, de ce nu ţipi la mine? Fă-mă în câteva feluri în care sunt sigur că merit.

Ar fi preferat asta în locul dezamăgirii pe care o vedea în ochii ei.

— Să ţip la tine? Se întoarse ca să-l înfrunte. Pentru că eşti corect şi sincer? Să te fac în vreun fel? Cum să te fac în vreun fel, Trent, când îmi pare atât de rău pentru tine?

Mâna lui alunecă de pe ea. Catherine îşi ţinea capul sus. Dincolo de durere, chiar imediat sub ea, se afla mândria.

— Tu renunţi la ceva… nu, nu renunţi, se corectă ea. Tu înapoiezi politicos ceva ce nu vei mai avea niciodată. La ce-ai întors spatele în viaţă, Trent, ar fi fost cea mai bună

parte din ea.

Îl lăsă singur cu sentimentul neplăcut că avea perfectă dreptate.

*

A avut loc o petrecere astă-seară. M-am gândit că mi-ar face bine să umplu casa cu oameni, lumini şi flori. Ştiu că Fergus a fost mulţumit că am supravegheat atât de atent toate detaliile. M-am întrebat dacă a observat distragerea mea sau cât de des m-am plimbat de-a lungul stâncilor în aceste după-amiezi, sau câte ore am început să petrec în turn, visând la ale mele. Dar pare să nu fi observat.

Au fost prezente familiile Greenbaum, McAllister şi Pretinse. A venit toată lumea care îşi petrece vara pe insulă şi despre care Fergus a crezut că ar trebui invitată. Sala de bal a fost decorată cu gardenii şi trandafiri roşii. Fergus a angajat o orchestră din New York, iar muzica a fost frumoasă şi plină de viaţă. Cred că Sarah McAllister a băut prea multă şampanie, deoarece râsul ei a început să mă calce pe nervi cu mult înainte să fie servită cina.

Noua mea rochie aurie mi s-a potrivit foarte bine, cred, fiindcă am primit multe complimente. Cu toate că, atunci când am dansat cu ha Greenbaum, ochii lui erau aţintiţi pe smaraldele mele. Atârnau ca o zgardă în jurul gâtului meu.

Cât sunt de nedreaptă! Sunt frumoase şi sunt ale mele doar pentru că Ethan este al meu. În timpul serii, m-am strecurat până în camera copiilor să văd ce fac, deşi ştiu cât de mult îi iubeşte dădaca pe toţi. Ethan se trezise şi m-a întrebat somnoros dacă i-am adus cumva tort. Arată ca un înger când doarme, el şi ceilalţi copii dulci ai mei. Dragostea mea pentru ei este atât de mare, atât de profundă, încât mă întreb de ce oare inima mea nu poate transfera nimic din acel sentiment frumos către bărbatul care le este tată.

Poate este vina mea. Cu siguranţă, aşa trebuie să fie. Când i-am sărutat de noapte bună şi am păşit din nou pe

hol, mi-am dorit cu disperare ca, în loc să mă întorc în sala de bal să râd şi să dansez, să fi putut mai degrabă să alerg către stânci. Să stau acolo cu părul în vânt, învăluită de sunetul şi de mirosul mării.

Oare el ar fi venit la mine, dacă aş fi îndrăznit să fac aşa ceva? Ar fi venit să stăm împreună acolo în întuneric, căutând ceva ce niciunul nu ar fi trebuit să-şi dorească, darămite să-l ia?

Nu m-am dus la stânci. Datoria mea este soţul meu, la el m-am dus. În timp ce dansam cu el îmi simţeam inima la fel de rece ca pietrele preţioase de la gât. Cu toate astea, am zâmbit când mi-a complimentat priceperea de gazdă. Mâna pe care şi-o pusese în jurul taliei mele era atât de lipsită de căldură, dar atât de posesivă. Pe măsură ce ne mişcăm pe ritmurile muzicii, ochii lui scrutau încăperea, lăudându-se cu ce are, studiindu-şi invitaţii ca să fie sigur că aceştia erau impresionaţi.

Ştiu atât de bine cât de mult înseamnă statutul şi părerile celorlalţi pentru bărbatul cu care m-am căsătorit. Şi cât de puţin au ajuns să însemne pentru mine. Aş fi vrut să strig: „Fergus, pentru numele lui Dumnezeu, priveşte-mă! Uită-te la mine şi vezi! Fă-mă să te iubesc, pentru că teama şi respectul nu pot fi de ajuns pentru niciunul din noi. Fă-mă să te iubesc atât de tare, încât să nu-mi mai îndrept niciodată paşii spre stânci pentru ce mă aşteaptă acolo". Dar nu am strigat. Când mi-a spus cu nerăbdare că ar trebui să dansez cu Cecil Barkley, am acceptat.

Acum muzica s-a terminat, iar lămpile s-au stins. Mă întreb când am să-l mai văd din nou pe Christian. Mă întreb ce se va întâmpla cu mine.

capitolul 7

C.C. stătea cu picioarele încrucişate în mijlocul unui munte de hârtii. Sarcina ei – chiar dacă accepta sau nu să o facă – era să parcurgă toate notiţele şi chitanţele şi

bucăţelele de hârtie care fuseseră îndesate în trei cutii de carton pe care scria „diverse”. Lângă ea, Amanda şedea la o masă de jucat cărţi, cu şi mai multe cutii pline la picioare. Cu părul prins la spate şi cu ochelarii de citit alunecându-i pe nas, ea studia foarte atentă fiecare hârtie înainte de a o aşeza pe unul dintre diferitele teancuri pe care le formase.

— Lucrul ăsta ar fi trebuit făcut acum zeci de ani, comentă ea.

— Poate vrei să spui că ar fi trebuit să fie arse cu decenii în urmă.

— Nu. Amanda îşi ridică ochelarii înapoi pe nas. O parte din ele sunt fascinante şi, cu siguranţă, merită să fie păstrate. Dar îndesarea hârtiilor în cutii de carton nu este ideea mea de conservare a istoriei familiei.

— O reţetă de gem de agrişe se încadrează la istoria familiei?

— Da, pentru mătuşa Coco. Să o pui la teancul cu „bucătărie”, la meniuri.

C.C. se mută şi dădu la o parte un nor de praf.

— Dar o factură pentru şase perechi de mănuşi albe de copii şi o umbrelă din mătase albastră?

— La „îmbrăcăminte”, după dată. Hm, asta este interesant. Raportul privind progresele mătuşii Coco de la învăţătoarea ei din clasa a patra. Şi citez: „Cordelia este un copil minunat, foarte sociabil. Cu toate acestea, ea tinde să viseze cu ochii deschişi şi are probleme cu finalizarea proiectelor atribuite”.

— Asta este o ştire în premieră.

Înţepenită, C.C. îşi îndreptă spatele şi îşi roti capul. Lumina soarelui pătrundea prin ferestrele murdare ale magaziei. Oftând, îşi lăsă coatele pe genunchi şi o studie.

— Unde naiba este Lilah? Nerăbdătoare ca întotdeauna, Amanda dădea din picior şi bombănea. Suzanna a fost scutită deoarece a dus copiii la matineu, dar Lilah trebuia să fie aici.

— O să apară, rosti C.C. încet.

— Sigur. Atunci când e gata treaba. Amanda mai luă un teanc de hârtii şi strănută de două ori. Astea sunt unele

dintre cele mai murdare lucruri pe care le-am văzut vreodată.

C.C. ridică din umeri.

— Totul devine murdar dacă stă pe aici suficient de mult timp.

— Nu, vreau să spun cu adevărat murdar. Uite o poezie umoristică scrisă de unchiul Sean: „Era o tânără din Maine ai cărei sâni mari îi înnebuneau pe băştinaşi. Ei...”. Nu contează, decise Amanda. O să începem un teanc nou cu „tentativă de pornografie”. Când văzu că C.C. nu făcu niciun comentariu, aruncă o privire şi o văzu pe sora ei uitându-se la o rază de soare. Te simţi bine, scumpo?

— Hm? A, da, sunt bine.

— Nu pari să fi dormit foarte bine.

C.C. ridică din umeri şi îşi făcu din nou de lucru cu hârtiile.

— Cred că şedinţa de spiritism m-a epuizat.

— Nu mă miră. Buzele ei se încreţiră sortând mai multe chitanţe. Nu am crezut niciodată în povestea asta. Turnul Biancăi e altă treabă. Cred că toţi am simţit ceva – bine, ceva acolo sus. Dar întotdeauna am crezut că s-a întâmplat pentru că ştiam că Bianca s-a aruncat de la fereastră. Apoi, seara trecută... Când o trecură fiorii, îşi frecă braţele înfrigurate. Ştiu că tu ai văzut ceva cu adevărat, chiar ai simţit ceva.

— Ştiu că acel colier este real, spuse C.C.

— Voi fi de acord că a existat – în special atunci când voi vedea cu ochii mei chitanţa.

— A fost şi este. Nu cred că l-aş fi văzut, dacă ar fi fost amanetat sau aruncat în ocean. Ar putea suna a nebunie, dar ştiu că Bianca vrea ca noi să-l găsim.

— Chiar sună a nebunie. Oftând, Amanda se lasă pe spate în scaunul care scoase un scârţâit. Şi ceea ce e şi mai nebunesc este că şi eu cred asta. Sper doar să nu afle nimeni de la hotel că îmi petrec timpul liber căutând o comoară îngropată, pentru că străbunica noastră moartă de mult ne-a spus asta. Oh!

— Ai găsit ceva? C.C. se ridică deja în picioare.

— Nu, este o agendă veche. Din 1912. Cerneala este puţin ştearsă, dar scrisul este minunat, cu siguranţă feminin. Trebuie să fie al Biancăi. Uite: „De trimis invitaţii”. Şi aici este lista oaspeţilor. Uau, o petrecere! Familia Prentise. Amanda îşi dădu jos ochelarii şi începu să roadă capătul unuia din braţe. Pun pariu că erau la Premise Hall – una dintre vilele care au ars în 47.

— „De vorbit cu grădinarul despre trandafiri”, citi C.C. peste umărul surorii sale. „Proba finală a rochiei pentru bal. Întâlnire cu Christian la 15.00”. Christian? Puse o mână încordată pe umărul Amandei. Se poate să fie artistul ei?

— Bănuiala ta este la fel de bună ca a mea. Amanda îşi puse repede ochelarii la ochi. Dar uită-te aici! „De întărit încheietoarea de la smaralde”.

— Astea trebuie să fie!

— Nu am găsit încă nicio chitanţă.

C.C. aruncă o privire obosită peste hârtiile împrăştiate prin cameră.

— Ce şanse avem?

Chiar şi abilităţile de organizare ale Amandei se clătinară.

— Păi, şansele cresc cu fiecare cutie pe care o terminăm.

— Mandy, C.C. se aşeză pe podea lângă ea. Nu mai avem timp, nu-i aşa?

— Nu suntem aici decât de câteva ore.

— Nu la asta mă refer. Îşi sprijini obrazul pe coapsa Amandei. Ştii că nu îl avem. Chiar dacă găsim chitanţa, tot trebuie să găsim colierul. Ar putea dura ani în şir. Şi nu avem atâta timp. Vom fi nevoite să vindem, nu-i aşa?

— O să vorbim despre asta mâine-seară, la întâlnirea de familie. Tulburată, îi mângâie părul lui C.C. Uite, ce-ar fi să mergi să dormi puţin? Chiar pari obosită.

— Nu. Se ridică, păşind peste hârtii până la fereastră şi înapoi. Mă simt mai bine dacă îmi ţin mintea şi mâinile ocupate. Altfel, s-ar putea să strâng pe cineva de gât.

— Pe Trent, de exemplu?

— O excelentă alegere pentru început. Nu. Oftând, ea

îşi puse mâinile în buzunare. Nu, mizeria asta nu este chiar din vina lui.

— Mai vorbim încă despre casă?

— Nu ştiu. Nefericită, ea se aşează din nou pe podea. Cel puţin putea fi recunoscătoare că plânsese până-i secaseră lacrimile noaptea trecută. Sunt de părere că toţi oamenii sunt proşti, egoişti şi total inutili.

— Eşti îndrăgostită de el.

Un zâmbet strâmb îi curbă buzele.

— Bingo. Şi ca să-ţi răspund la următoarea întrebare, nu, nu mă iubeşte şi el. Nu este interesat de mine, de un viitor, de o familie şi îi pare foarte rău că nu a clarificat asta cu mine înainte de a face greşeala de a mă îndrăgosti de el.

— Îmi pare rău, C.C. După ce îşi scoase ochelarii, Amanda se ridică să traverseze camera şi se aşeză lângă sora ei pe podea. Ştiu cât de mult trebuie să doară, dar nu îl cunoşti decât de câteva zile. Dragostea nebună…

— Nu e dragoste nebună. Împături alene reţeta de gem într-un avion de hârtie. Am aflat că îndrăgostirea nu are nimic de-a face cu timpul. Se poate întâmpla într-un an sau într-o clipă. Se întâmplă atunci când eşti pregătit să se întâmple.

Amanda îşi puse un braţ în jurul umerilor lui C.C. şi o strânse.

— Ei bine, eu nu ştiu nimic despre asta. Din fericire, nu a trebuit niciodată să-mi fac griji în această privinţă. Acest fapt o făcu să se încrunte, însă doar pentru o clipă. Ştiu un singur lucru. Dacă te-a rănit, o să-l facem să-i pară rău că i-a provocat suferinţă unei fete din familia Calhoun.

C.C. râse, apoi făcu să zboare avionul de hârtie.

— Este tentant, dar cred că mai mult mă rănesc singură. Se scutură puţin. Haide să ne întoarcem la treabă!

Abia se apucară din nou de treabă când intră Trent. Se uită la C.C. şi fu întâmpinat de un perete mare de gheaţă. Când se întoarse spre Amanda, fu primit ceva mai bine.

— M-am gândit că v-ar fi de folos puţin ajutor, le spuse el.

Amanda se uită la C.C. şi observă că sora ei decise să-l trateze cu tăcere. O armă foarte eficientă, după părerea Amandei.

— Drăguţ din partea ta, Trent. Amanda îi aruncă un zâmbet care ar fi îngheţat lava topită. Dar chiar este o problemă de familie.

— Lasă-l să ajute! C.C. nici măcar nu se deranjă să se uite la el. Îmi imaginez că se descurcă de minune cu hârtiile.

— În regulă, atunci. Ridicând din umeri, Amanda îi arătă un alt scaun pliant. Poţi să-l foloseşti pe acela dacă doreşti. Eu le organizez după conţinut şi pe ani.

— Bine. El luă scaunul şi se aşeză vizavi de ea. Lucrară într-o tăcere extrem de rece, în zgomotul hârtiilor desfăcute şi în cadenţa bătută de pantoful Amandei.

— Uite o factură pentru reparaţii, spuse el – şi fu ignorat. Pentru reparaţia unei încheietori.

— Ia să văd. Amanda îi smulse deja hârtia din mână înainte ca C.C. să traverseze camera. Nu spune pentru ce fel de colier, mormăi ea.

— Dar datele se potrivesc, arătă C.C. cu degetul pe hârtie. 16 iulie 1912.

— Am pierdut ceva? le întrebă Trent.

Amanda aşteptă puţin, văzu că C.C. nu avea de gând să răspundă şi se uită la el.

— Am dat peste o agendă de-a Biancăi. Îşi notase să ducă smaraldele pentru a li se repara încheietoarea.

— Acest lucru poate fi ce vă trebuie. Se uita la C.C., dar cea care răspunse fu Amanda:

— Ar putea fi de ajuns pentru a cădea de acord că smaraldele Calhoun au existat în 1912, dar e cale lungă până să ajungem să le găsim. Puse chitanţa deoparte. Să vedem ce mai putem găsi.

C.C. se întoarse la hârtiile ei. Câteva momente mai târziu, Lilah strigă de la baza scărilor:

— Amanda! La telefon!

— Spune-le că îi sun înapoi.

— Nu e de la hotel. Au spus că e important.

— La naiba! îşi dădu jos ochelarii înainte de a-şi miji ochii la Trent. Mă întorc în câteva minute.

El aşteptă până când nu se mai auzi sunetul paşilor ei rapizi.

— Este foarte protectoare.

— Avem grijă una de cealaltă, comentă C.C. şi puse o hârtie pe un teanc fără să aibă habar de conţinutul acesteia.

— Am observat. Catherine…

Pregătită, C.C. îi aruncă cea mai rece privire a ei.

— Da?

— Voiam să fiu sigur că eşti în regulă.

— În regulă. În ce sens?

Avea praf pe obraz. El voia foarte mult să zâmbească şi să-i spună. Să-i audă râsul când şi-l şterge.

— După azi-noapte… ştiu cât de supărată erai când ai plecat din camera mea.

— Da, eram supărată. Întoarse altă bucată de hârtie. Cred că am făcut o adevărată scenă.

— Nu, nu asta am vrut să spun.

— Dar am făcut-o. Se sili să schiţeze un zâmbet. Cred că eu sunt cea care trebuie să-şi ceară scuze de data asta. Şedinţa de spiritism, tot ce s-a întâmplat pe durata acesteia, a fost în capul meu. „Nu în capul meu”, se corectă ea, „ci în inima mea”. Trebuie să-ţi fi părut o idioată când am venit la tine în cameră.

— Nu, bineînţeles că nu. Era atât de rece, se gândi el. Atât de liniştită. Şi îl şicana. Ai spus că mă iubeşti.

— Ştiu ce am spus. Vocea ei mai scăzu cu încă zece grade, dar zâmbetul îi rămase la fel. Ce-ar fi să ştergem totul cu buretele până în acest moment?

Era ceva rezonabil, se gândi el. Dar de ce se simţea atât de pierdut?

— Atunci nu ai vorbit serios?

— Trent, nu ne cunoaştem decât de câteva zile.

Oare el voia să o facă să sufere? se întrebă ea.

— Dar arătai atât de… devastată când ai plecat.

Ea ridică o sprânceană.

— Arăt devastată acum?

— Nu, spuse el încet. Nu arăţi.

— În regulă atunci. Hai să dăm totul uitării! în timp ce vorbea, până şi soarele se ascunse în spatele norilor. Asta ar fi cel mai bine pentru amândoi, nu-i aşa?

— Da. Era exact ceea ce îşi dorise el. Totuşi, se simţea gol pe dinăuntru când se ridică din nou în picioare. Îmi doresc ce e mai bine pentru tine, C.C.

— Bine. Ea studie hârtia pe care o ţinea în mână. Dacă mergi jos, roag-o pe Lilah să aducă nişte cafea când vine.

— În regulă.

Ea aşteptă până fu sigură că el plecase şi îşi acoperi faţa cu mâinile. Se înşelase, îşi dădu seama C.C. Nu plânsese până când aproape îi secaseră lacrimile.

Trent se întoarse la el în cameră. Servieta lui era acolo plină cu hârtii, fiind evident că intenţionase să lucreze cât timp se afla departe de birou. Se aşeză la pupitrul zgâriat şi deschise un dosar. Zece minute mai târziu, era cu ochii pe fereastră, fără să fi aruncat o privire măcar pe primul cuvânt.

Se scuturâ, îşi luă stiloul şi îşi impuse să se concentreze. Reuşi să citească primul cuvânt, chiar şi primul paragraf. De trei ori. Dezgustat, aruncă deoparte stiloul şi se ridică să facă câţiva paşi.

Era ridicol, se gândi el. Lucrase în apartamente de hotel peste tot în lume. De ce ar fi camera asta diferită? Avea pereţi şi ferestre, un tavan – să zicem. Biroul era mai mult decât adecvat. Dacă voia, ar fi putut chiar să aprindă focul ca să-şi ridice moralul. Şi să facă puţină căldură. Dumnezeu ştia că i-ar prinde bine nişte căldură după cele treizeci de minute de gheaţă petrecute în magazie. Nu exista niciun motiv pentru care să nu poată fi în stare să stea jos şi să se ocupe de nişte afaceri pentru o oră sau două.

Doar că el îşi tot amintea… cât de minunat arăta C.C. când intrase în cameră în halatul ei de flanel gri şi în picioarele goale. Încă vedea felul cum îi străluceau ochii

când rămăsese în picioare aproape în acelaşi loc unde stătea el acum, zâmbindu-i. Încruntându-se, îşi duse o mână la piept, încercând să scape de o durere surdă din jurul inimii. Nu era obişnuit cu dureri în acea zonă.

Dureri de cap avea mereu. Dureri de inimă, niciodată. Dar îl bântuia amintirea felului în care ea se strecurase în braţele sale. Şi gustul ei... De ce oare îi mai simţea încă respiraţia pe buze?

Era vina, asta era tot, se asigură el. O rănise cum nu mai rănise niciodată o altă femeie. Indiferent de cât de rece era ea astăzi, indiferent de cât de liniştită, era o vină cu care el avea să trăiască o lungă perioadă de timp.

Poate dacă ar merge sus şi ar vorbi din nou cu ea. Puse mâna pe clanţă, dar se opri. Asta nu ar face decât să înrăutăţească şi mai mult lucrurile. Doar pentru că el voia să-şi aline sentimentul de vinovăţie nu era o scuză să o pună din nou într-o situaţie incomodă.

Ea se descurca bine, mai bine decât ar fi făcut-o el. Era puternică, în mod evident rezistentă. Mândră. Delicată, rătăci mintea lui. Caldă. Incredibil de frumoasă.

Înjură şi începu din nou să se plimbe. Ar fi mai înţelept ca el să se concentreze mai degrabă asupra casei decât asupra oricăruia dintre ocupanţii acesteia. În aceste câteva zile petrecute aici se poate să fi provocat o bulversare personală, dar îi acordase timp şi posibilitatea de a pune la cale planuri. Din interior. Îşi făcuse o idee despre starea de spirit, despre atmosferă şi istorie. Şi dacă s-ar putea aşeza pentru câteva clipe, ar putea aşterne pe hârtie câteva dintre aceste gânduri.

Dar era în zadar. În clipa în care îşi luă stiloul în mână, mintea i se golise. Simţea că se sufocă. Avea nevoie de puţin aer. Luându-şi o jachetă, făcu ceva ce nu-şi acordase timp să facă de luni întregi.

Ieşi la plimbare.

Îşi urmă instinctul şi se îndreptă spre stânci. Spre pajiştea denivelată, în jurul unui zid de piatră care stătea să cadă. Spre ocean. Aerul se simţea aspru. Părea că primăvara decisese să-şi ridice fustele şi să se retragă.

Cerul era cenuşiu şi capricios, cu câteva petice albastre pline de speranţă. Florile sălbatice care fuseseră destul de curajoase să-şi facă drum prin pietre şi pământ se lăsară în bătaia vântului.

Trent mergea cu mâinile în buzunare şi cu capul aplecat. Depresia nu era o senzaţie familiară şi era hotărât să o alunge. Când se uită înapoi, văzu doar vârfurile turnurilor de deasupra şi din spate. Se întoarse cu faţa şi privi spre apă – fără să ştie că imita postura unui om care pictase acolo cu zeci de ani în urmă.

„Îţi taie respiraţia". Erau singurele cuvinte care îi veniră în minte. Stâncile coborau ameţitor până jos, roz şi gri, acolo unde erau bătute de vânt, negre unde le lovea şi se ridica apa. Valuri albe înspumate se agitau, retezând apa mai închisă la culoare. Ceaţa fumurie se răsucea, iar în aer se simţea o ameninţare proaspătă de ploaie.

Ar fi trebuit să fie sumbru. Dar era pur şi simplu spectaculos.

Îşi dorea ca ea să fie cu el. Să fie acolo, atunci, lângă el, înainte ca timpul să treacă sau ca vântul să se schimbe. Ea ar zâmbi, se gândi el. Ar râde, stând pe acele picioare lungi superbe şi ridicându-şi faţa în vânt. Dacă ar fi fost acolo, frumuseţea ei nu l-ar face să se simtă atât de singur. Atât de al naibii de singur.

Furnicătura de la baza gâtului său îl făcu să se întoarcă. Fusese atât de sigur că, dacă s-ar uita, ar vedea-o venind spre el. Dar nu era nimic altceva decât panta stâncoasă şi vântul. Cu toate astea, rămase senzaţia altei prezenţe, foarte reală, că aproape îi veni să strige.

Era un bărbat raţional, îşi spuse Trent. Ştia că era singur. Şi totuşi, se simţea de parcă cineva era acolo cu el, aşteptând. Privind. Pentru o clipă, i se păru că simte plutind în aer mirosul delicat de flori de caprifoi. Imaginaţie, îşi spuse el, dar mâna nu îi era chiar stabilă când o ridică să-şi dea la o parte din ochi părul răvăşit.

Apoi auzi scâncetul. Trent îngheţă în timp ce ascultă sunetul trist, slab care suspina dincolo de şuierul vântului. Creştea şi descreştea, exact ca marea însăşi. Ceva se

încleştă în stomacul său când se încordă să audă – deşi simţul realităţii îi spunea că s-ar putea să nu fie nimic de auzit.

O cădere nervoasă? se întrebă el. Dar sunetul era real, la naiba! Nu o halucinaţie. Încet, cu urechile ciulite, el coborî pe câteva pietre.

— Cine e acolo? strigă el când oftatul fu adus de vânt. Urmărind sunetul, se grăbi la vale, condus de o urgenţă care îi bătea ritmic prin vene. O grămadă de pietre se desprinseră şi căzură în gol, trezindu-l la realitate.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce avea de gând să facă? Să coboare pe un zid de stâncă după o fantomă? îşi ridică mâinile şi văzu că, în ciuda vântului intens, avea palmele transpirate. Tot ce putea auzi acum erau bătăile frenetice ale propriei inimi. După ce se forţă să stea nemişcat şi să ia câteva guri de aer, se uită în jur să găsească cea mai simplă modalitate de a se întoarce.

Tocmai începuse să urce când sunetul se auzi din nou. Scâncet. Nu, realiză el. Schelălăit. Era destul de clar acum şi aproape sub picioarele lui. Chircindu-se, Trent căută în spatele unui afloriment de rocă. Era o privelişte demnă de jale, se gândi el. Micul căţeluş negru nu era mai mare decât un ghem de oase acoperit cu blană. Îl cuprinse un puternic sentiment de uşurare şi îl făcu să râdă în gura mare. Se pare că nu înnebunise până la urmă. Cum Trent stătea acolo şi îl studia, puiul îngrozit încercă să se dea înapoi, dar nu avea unde să se ducă. Tremura în timp ce îl privea pe Trent cu ochii lui mici şi speriaţi.

— Treci printr-o perioadă grea, nu-i aşa? Cu atenţie, Trent se întinse spre el gata să-şi retragă mâna dacă puiul scăpa. În schimb, acesta se ghemui şi scânci. E în regulă, amice. Linişteşte-te! Nu-ţi voi face rău. Mângâie uşor căţelul pe cap cu vârful degetelor. Tremurând încă, puiul îi linse mâna lui Trent. Cred că te simţi destul de singur. Oftă şi calmă câinele. Şi eu la fel. Ce-ar fi să ne întoarcem în casă? Ridică puiul în braţe, îl puse în interiorul jachetei şi trase fermoarul ca să urce.

Când era la jumătatea drumului spre vârf, Trent se

opri şi se întoarse să se uite în jur. Erau cel puţin patruzeci şi cinci de metri din locul în care stătuse să privească oceanul până unde descoperise maidanezul. Palmele i se umeziră din nou când îşi dădu seama că i-ar fi fost imposibil să audă scheunatul câinelui de pe creasta de mai sus. Distanţa şi vântul ar fi deviat scâncetele. Cu toate astea, el auzise… ceva. Şi auzind zgomotul, coborâse şi găsise câinele pierdut. „Ce naiba a fost asta?” murmură Trent şi, ţinând căţeluşul mai aproape la piept, se îndreptă spre casă. Începea să se simtă stupid când traversă peluza. Ce avea de gând să le spună gazdelor? Uitaţi ce m-a urmărit până acasă? Ce ziceţi… Ghiciţi ce? Am decis să-mi fac curaj şi să cobor faleza stâncoasă. Uitaţi ce am găsit! Nicio replică nu părea destul de potrivită. Cel mai raţional lucru de făcut era să se urce în maşină şi să ducă puiul în sat. Acolo trebuia să existe un adăpost pentru animale sau un veterinar. Poate că putea să intre în sufragerie şi să-şi lase descoperirea pe covor. Dar nu putea să facă asta, îşi dădu seama Trent. Pur şi simplu nu putea lăsa ghemul de blană tremurând prin străini. Micuţul avea încredere în el şi chiar şi acum se răsucea încet la pieptul lui. Cum stătea acolo şovăind, C.C. ieşi din casă. Trent se întoarse şi încercă să pară natural.

— Bună.

— Bună. Ea se opri să-şi încheie nasturii de la geaca de blugi. Am rămas fără lapte. Ai nevoie de ceva din sat?

„O cutie cu mâncare pentru câini”, se gândi el şi îşi drese vocea:

— Nu, mulţumesc. Eu, ah… Puiul se zvârcoli în cămaşă. Aţi găsit ceva?

— Multe lucruri, dar nimic care să ne spună unde să căutăm colierul. Supărarea ei se transformă în curiozitate când văzu mişcările din jacheta lui. Este totul în regulă?

— Da. E totul în regulă. Trent îşi drese glasul şi îşi încrucişă braţele. Am fost să mă plimb.

— OK. Era groaznic, se gândi ea, pur şi simplu groaznic. Abia se putea uita în ochii lui. Mătuşa Coco pregăteşte un prânz uşor dacă îţi este foame.

— Oh… mulţumesc.

Catherine începu să meargă pe lângă el când un lătrat strident o făcu să se oprească în loc.

— Ce?

— Nimic. El îşi reţinu un chicotit involuntar când câinele se învârti de-a lungul coastelor lui.

— Eşti bine?

— Da, da, sunt bine. Îi zâmbi sfios în timp ce câinele îşi scoase nasul deasupra fermoarului de la jachetă.

— Ce ai acolo? C.C. uită de promisiunea ei de a păstra distanţa şi păşi mai aproape ca să tragă fermoarul în jos. Vai! Trent, e un căţeluş!

— L-am găsit jos între stânci, începu el repede. Nu eram sigur ce să…

— O, bietul de tine! Ea gângurea deja când luă căţeluşul în braţe. Te-ai pierdut? Îşi frecă obrazul de blana lui. Gata, este în regulă!

Puiul dădu atât de repede şi de tare din coadă că aproape scăpă din strânsoarea ei.

— E drăguţ, nu-i aşa? Zâmbind, Trent se apropie să îl mângâie. Se pare că a fost pe cont propriu pentru o vreme.

— E doar un pui. Unde ai spus că l-ai găsit?

— Jos, pe stânci. Mă plimbam. Şi mă gândeam la tine. Înainte să se poată opri, Trent se întinse să-i atingă părul. Doar nu puteam să-l las acolo.

— Bineînţeles că nu. Ea se uită în sus şi văzu că aproape se afla în braţele lui. Mâna lui era în părul ei, iar ochii în ochii ei.

— Catherine…

Căţelul lătră din nou şi o făcu să se retragă.

— O să-l iau eu. Trebuie să-i fie frig şi foame.

— Bine. Singurul loc unde îşi putea pune mâinile era în buzunare. Ce-ar fi să trag o fugă în sat şi să cumpăr eu laptele?

— OK.

Zâmbetul ei era încordat când se îndreptă înapoi spre trepte. Se întoarse şi, şoptindu-i căţelului, intră înăuntru.

Când se întoarse Trent, câinele vagabond avea un loc

de onoare pe vatra din bucătărie şi beneficia de atenţia totală a patru femei frumoase.

— Stai să vezi când se vor întoarce Suze şi copiii, spuse Amanda. Vor fi încântaţi. Cu siguranţă îi place pateul tău de ficat, mătuşă Coco.

— Este evident că este un gurmand printre câini, spuse Lilah stând deja în patru labe, aplecându-şi nasul spre el. Nu-i aşa, scumpete?

— Sunt sigură că ar fi trebuit să-i dau ceva mai rafinat. Şi Coco şedea pe podea, fermecată. Cu îngrijirea adecvată, se va face foarte frumos.

Căţelul, uimit de norocul său, alerga în cercuri. Văzându-l pe Trent, se rostogoli, împiedicându-se de propriile lăbuţe. Femeile se ridicară, punându-i întrebări în acelaşi timp.

— Staţi aşa! Trent puse punga cu cumpărături pe masă, apoi se lăsă pe vine ca să scarpine câinele pe burtă. Nu ştiu de unde a apărut. L-am găsit când mă plimbam pe lângă stânci. Se ascundea. Nu-i aşa, băiete?

— Presupun că ar trebui să întrebăm prin jur, să vedem dacă nu l-a pierdut cineva, începu Coco, apoi ridică o mână când nepoatele ei îşi exprimară dezacordul în unanimitate. Este doar corect să facem asta, dar este la latitudinea lui Trent, din moment ce el l-a găsit.

— Cred că ar trebui să faceţi ceea ce credeţi că este cel mai bine. Se ridică să scoată laptele din sacoşă. Probabil că i-ar prinde bine aşa ceva.

Amanda avea deja o farfurie şi se certa cu Lilah asupra cantităţii potrivite pe care să o dea noului lor oaspete.

— Ce-ai mai luat? C.C. împunse punga cu degetul.

— Câteva lucruri. Ridică din umeri, apoi renunţă. M-am gândit că ar trebui să aibă o zgardă.

Trent scoase o zgardă roşie cu capse argintii.

C.C. nu îşi putu reţine zâmbetul.

— Foarte la modă.

— Şi o lesă. Trent o scoase şi pe aceea din sacoşă. Mâncare pentru căţei.

— Uhu! C.C. începu să-şi bage singură nasul prin pungă. Şi dulciuri pentru căţeluşi, oase din piele.

— Va dori să roadă ceva, spuse Trent.

— Sigur, va roade. O minge şi un şoarece care ţiuie. Râzând, ea strânse jucăria din cauciuc.

— Va trebui să aibă ceva cu care să se joace. Nu mai dorea să adauge că mai căutase şi un pat şi o pernă pentru câini, dar nu găsise.

— Nu ştiam că eşti sentimental.

El se uită în jos la căţelul care ţopăia de bucurie.

— Nici eu.

— Cum îl cheamă? vru să ştie Lilah.

— Păi, eu…

— Tu l-ai găsit, tu trebuie să-i dai un nume.

— Fă-o repede, îl sfătui Amanda. Înainte ca Lilah să-i găsească ceva de genul Griswold.

— Fred, spuse Trent din impuls. Arată ca un Fred pentru mine.

Deloc impresionat de botezul său, Fred căzu cu o ureche în farfuria cu lapte şi adormi.

— Ei bine, este stabilit. Amanda mângâie câinele încă o dată înainte să se ridice. Hai, Lilah, e rândul tău să intri în tură.

— Îţi dau şi eu o mână de ajutor. Fredonând, Coco le împinse afară pe cele două nepoate şi o lăsă pe C.C. singură cu Trent.

— Mai bine plec şi eu. C.C. se îndreptă spre uşă.

Trent puse o mână pe braţul ei ca să o oprească.

— Aşteaptă.

— Pentru ce?

— Doar… aşteaptă.

Ea rămase acolo, luptându-se cu durerea de spate.

— Aştept.

— Eu… Ce-ţi mai face mâna?

— E bine.

Se simţi ca un idiot.

— Asta e bine.

— Dacă asta e tot…

— Nu. Voiam să-ţi spun… am observat un zgomot la maşină când am condus până în sat.

— Un zgomot? se miră ea şi îşi ţuguie buzele. Ce fel de zgomot?

„Unul imaginar”, se gândi el, dar ridică din umeri.

— Doar un zgomot. Speram că ai putea să arunci o privire să vezi ce e.

— În regulă. Vino cu ea mâine!

— Mâine?

— Sculele mele sunt la garaj. Mai e ceva?

— Când mă plimbam, îmi tot doream ca tu să fi fost cu mine.

Ea se uită în altă parte până când fu sigură că reparase breşa pe care tocmai i-o făcuse în zidul ei de apărare.

— Ne dorim lucruri diferite, Trent. Hai să lăsăm lucrurile aşa! Se întoarse spre uşă. Încearcă să aduci maşina cât mai devreme, adăugă ea fără să se uite în jur. Mâine am de înlocuit un sistem de evacuare.

capitolul 8

C.C. îşi porni aparatul de sudură, îşi puse masca şi se pregăti să taie coada ruginită a ţevii de eşapament a unui Plymouth din 1962.

Ziua nu decurgea bine.

Nu reuşea să-şi scoată din minte întâlnirea de familie programată pentru seara aceea. Nu mai apăruse niciun document despre colier, deşi ele parcurseseră teancuri şi teancuri de chitanţe şi registre vechi. Ea ştia, din cauza refuzului Amandei de a vorbi, că veştile nu erau bune.

În plus faţă de asta avusese iar o noapte agitată. Îl auzise pe Fred scâncind şi se dusese să vadă ce era cu el doar ca să-l audă pe Trent şoptind uşor şi liniştind căţelul

din spatele uşii dormitorului său.

Ea rămase acolo o lungă perioadă de timp, ascultând. Faptul că el luase câinele la el în cameră, îngrijindu-l suficient şi oferindu-i confort şi hrană o făcu pe C.C. să-l iubească şi mai mult. Şi cu cât îl iubea mai mult, cu atât suferea mai tare.

Ştia că avea ochii adânciţi în orbite pentru că făcuse greşeala să se uite într-o oglindă. Cu asta se putea descurca. Înfăţişarea ei nu fusese niciodată o preocupare majoră. Însă facturile pe care le găsise de dimineaţă în cutia poştală erau o preocupare.

Spusese adevărul când îi mărturisise Suzannei că afacerea mergea bine. Dar mai existau încă neplăceri. Nu toţi clienţii plăteau la timp, iar fluxul său de numerar era de prea multe ori redus. Şase luni, se gândi ea în timp ce tăia metalul vechi. Nu avea nevoie decât de şase luni. Dar era prea mult, mult prea mult timp ca să le ajute să păstreze Turnurile.

Viaţa ei era în schimbare, într-o schimbare rapidă, şi nimic din toate astea nu păreau să ducă spre bine.

Trent stătea în picioare şi o privea. Ea avea pe rampă o maşină ponosită şi greoaie şi stătea sub ea mânuind un aparat de sudură. În timp ce o privea, ea se dădu la o parte când o ţeavă căzu zdrăngănind pe podea. Era din nou îmbrăcată în salopetă, având mănuşi groase de protecţie şi cască. Muzica fără de care părea să nu poată lucra se auzea de la radioul aflat pe bancul de lucru.

Cu siguranţă că un bărbat era în culmea fericirii când se gândea cât de încântător ar trebui să fie să facă dragoste pe o podea de beton cu o femeie care era îmbrăcată ca un sudor.

C.C. îşi schimbă poziţia şi îl văzu. Închise aparatul cu mare atenţie înainte să-şi ridice apărătoarea de la cască.

— Nu am găsit nimic în neregulă la maşina ta. Cheile sunt în birou. Nu te costă nimic. Îşi coborî iar masca. — C.C.

— Ce?

— Ce zici de cină?

Îşi ridică iar apărătoarea şi îl privi cu precauţie.

— Ce e cu cina?

— Vreau să spun… Cu o privire prudentă, se duse sub maşină lângă ea. Aş dori să iei cina cu mine în seara asta.

Ea îşi schimbă greutatea în mâna cealaltă.

— Am luat cina cu tine în fiecare seară timp de mai multe zile. Îşi lăsă masca de protecţie în jos.

Trent o ridică din nou.

— Nu, mă refeream că vreau să te scot la cină.

— De ce?

— De ce nu?

Ea ridică o sprânceană.

— E foarte drăguţ din partea ta, dar sunt puţin presată în seara asta. Avem o întâlnire de familie. Îşi coborî din nou masca şi se pregăti să reaprindă aparatul.

— Atunci mâine. Enervat, Trent îi ridică iar apărătoarea. Te deranjează? Îmi place să te văd când vorbesc cu tine.

— Da, mă deranjează pentru că am treabă. Şi nu, nu voi lua cina cu tine.

— De ce?

Ea respiră adânc şi aerul scos îi ciufuli bretonul.

— Pentru că nu vreau.

— Încă eşti supărată pe mine.

Ochii ei, care începuseră să se aprindă, deveniră lipsiţi de expresie.

— Am stabilit împreună aceste lucruri, aşa că nu există niciun motiv să ieşim la o întâlnire.

— E doar o cină, spuse el constatând că nu putea să renunţe. Nu zice nimeni că e o întâlnire. O masă simplă între prieteni, înainte să plec înapoi la Boston.

— Te întorci?

Ea simţi că i se strânge inima şi se întoarse să zdrăngăne nişte scule.

— Da, am întâlniri programate pentru mijlocul săptămânii. Sunt aşteptat la birou miercuri după-amiază.

„Pur şi simplu”, se gândi ea când ridică o cheie franceză şi îi dădu drumul din nou. „Am întâlniri programate, ne vedem mai târziu. Scuze că ţi-am frânt

inima”.

— Păi, atunci, călătorie plăcută!

— C.C. Îşi puse mâna pe braţul ei înainte ca ea să se poată ascunde din nou în spatele măştii de protecţie. Aş vrea să petrec puţin timp cu tine. M-aş simţi mult mai bine în legătură cu tot dacă aş fi sigur că ne despărţim în termeni buni.

— Vrei să te simţi mai bine, murmură ea, apoi încercă să-şi relaxeze maxilarul. Sigur, de ce nu? E în regulă să luăm cina mâine-seară. Meriţi un gest de simpatie.

— Apreciez asta. Chiar apreciez. Îi atinse obrazul şi începu să se aplece spre ea.

C.C. îşi trase numaidecât masca de protecţie.

— Mai bine stai departe de aparat, Trent, spuse ea drăgălaş. Ai putea să te arzi.

*

Întâlnirile de familie ale clanului Calhoun erau în mod tradiţional zgomotoase, pline de pledoarii, lacrimi şi râsete. Aceasta era neobişnuit de tristă. Amanda, în calitate de consilier financiar, stătea aşezată în capul mesei.

În cameră era linişte.

Suzanna dusese deja copiii la culcare. Fusese puţin mai uşor decât de obicei, deoarece erau amândoi epuizaţi din cauza lui Fred – şi viceversa.

Trent se scuză discret imediat după cină. Nici măcar nu conta, se gândi C.C. Va afla rezultatul destul de curând.

— Cred că ştim de ce ne aflăm aici, începu Amanda. Trent se va întoarce miercuri la Boston şi ar fi cel mai bine să-l informăm care este decizia noastră în privinţa casei înainte să plece.

— Ar fi mai bine dacă ne-am concentra să găsim colierul. Privirea încăpăţânată a lui Lilah fu compensată de felul nervos în care îşi răsucea cristalele din obsidian din jurul gâtului.

— Încă mai căutăm documentele, zise Suzanna şi puse o mână pe braţul lui Lilah. Dar cred că trebuie să

acceptăm faptul că ne-ar putea lua mult timp să găsim colierul. Mai mult decât avem la dispoziţie.

— Nu avem mai mult de treizeci de zile. Toţi ochii se întoarseră spre Amanda. Am primit săptămâna trecută o înştiinţare de la avocat.

— Săptămâna trecută! interveni Coco. Te-a contactat Stridley şi nu ai spus nimic?

— Speram să pot obţine o prelungire, fără să vă fac să vă îngrijoraţi. Amanda puse mâna pe dosarul pe care îl avea pe masă. N-am făcut nicio afacere. Am tot plătit puţin câte puţin taxele din urmă, dar adevărul este că nu am făcut suficiente progrese. Primele de asigurare sunt scadente. Le putem plăti împreună cu ipoteca – pentru moment. Facturile de utilităţi de peste iarnă au fost mai mari decât de obicei, iar noul cuptor şi reparaţiile acoperişului ne-au mâncat o grămadă de bani.

C.C. ridică o mână.

— Cât de grav este?

— Cât se poate de grav. Amanda îşi masă tâmplele. Am mai putea vinde câteva piese ca să ne menţinem capul deasupra apei. Pur şi simplu. Dar vom avea din nou facturi scadente peste câteva luni şi ne vom întoarce de unde am plecat.

— Îmi pot vinde perlele, începu Coco, iar Lilah o întrerupse.

— Nu. În niciun caz. Am căzut de acord cu mult timp în urmă că există câteva lucruri care nu pot fi vândute. Dacă trebuie să ne confruntăm cu realitatea, spuse ea mohorâtă, atunci hai să o facem.

— Instalaţiile sanitare, continuă Amanda, trebuind să-şi dreagă gâtul încordat. Dacă nu reparăm firele electrice, am putea sfârşi prin a da foc casei până la temelie. Onorariile pentru avocatul Suzannei.

— Asta este problema mea, o întrerupse Suzanna.

— Este problema noastră, o corectă Amanda. Suntem o familie, continuă ea. Am trecut prin cele mai grele situaţii împreună şi ne-am descurcat. Acum şase sau şapte ani părea că totul avea să fie bine. Dar… taxele au crescut,

împreună cu asigurarea, reparaţiile, totul. Nu e ca şi cum am fi nişte zgârcite, dar casa înghite fiecare cent din banii de rezervă şi chiar mai mult. Dacă aş crede că am putea rezista încă un an sau doi în acest fel, aş fi spus să vindem porţelanul de Limoges sau câteva antichităţi. Dar e ca şi cum ai încerca să astupi o gaură într-un baraj şi i-ai privi pe alţii fugind în timp ce degetele tale alunecă.

— Ce vrei să spui, Mandy? o întrebă C.C.

— Vreau să spun, îşi strânse buzele Amanda, că singura alegere realistă pe care o văd pentru noi este să vindem casa. Cu oferta domnului St. James ne putem achita datoriile, păstram cât mai multe dintre lucrurile importante pentru noi toate şi ne cumpărăm alta. Dacă nu o vindem, ne va fi luată oricum peste câteva luni. I se prelinse o lacrimă pe obraz. Îmi pare rău. Pur şi simplu nu găsesc o cale de ieşire.

— Nu este vina ta. Suzanna se întinse să o ia de mână. Ştiam toate că asta ne aşteaptă.

Amanda suspină şi clătină din cap.

— Rezerva pe care am avut-o, am pierdut-o când s-a prăbuşit bursa de valori. Pur şi simplu nu am reuşit să o recuperăm. Ştiu că eu am făcut investiţiile…

— Noi am făcut investiţiile. Lilah se aplecă să le prindă şi ea de mână. La recomandarea unui broker cu o reputaţie foarte bună. Dacă fondul de investiţii nu s-ar fi prăbuşit, dacă aş fi câştigat la loterie, dacă Bax nu ar fi fost un asemenea ticălos lacom, poate că lucrurile ar fi stat altfel acum. Dar nu stau.

— Însă vom fi împreună. Coco îşi puse şi ea mâna peste ale lor. Asta e tot ce contează.

— Asta e tot ce contează, fu de acord C.C. şi îşi aşeză mâna deasupra. Ce facem acum?

Străduindu-se să-şi menţină calmul, Amanda se lăsă pe spate.

— Cred că îl rugăm pe Trent să coboare şi ne asigurăm că oferta mai este încă valabilă.

— Mă duc eu după el. C.C. se ridică de la masă şi merse orbeşte prin încăpere.

Nu-i venea să creadă. În timp ce mergea (trecând prin câteva încăperi, prin hol, urcând treptele ţinând mâna tremurândă pe balustradă), nu-i venea să creadă. Nimic din toate astea nu îi vor mai aparţine.

Se apropia momentul când nu va mai putea ieşi din camera ei pe terasa înaltă de piatră şi să privească spre ocean. Nu va mai putea urca scările spre turnul Biancăi şi să o găsească pe Lilah ghemuită pe băncuţa de la fereastră, uitându-se visătoare prin geamul prăfuit. Sau pe Suzanna lucrând în grădină şi pe copii alergându-se pe pajiştea din apropiere. Amanda nu va mai coborî în goană scările ca să se ducă undeva sau să facă ceva. Mătuşa Coco nu va mai face gălăgie în preajma aragazului din bucătărie.

În doar câteva clipe, viaţa pe care o ştia se sfârşise. Cea care urma să vină abia începea. Se afla cumva într-o stare de uitare, prea uluită de pierdere ca să o doară.

*

Trent se ghemui lângă foc, unde Fred sforăia pe perna sa roşie în noul său pat de răchită. Îşi dădu seama că avea să-i fie dor de micul drăcuşor. Chiar dacă ar fi avut timp şi dispoziţie pentru un animal de companie la Boston, nu l-ar fi lăsat inima să-l ia pe Fred departe de copii sau de femei, dacă se ajungea la asta.

O văzuse pe C.C. în acea după-amiază aruncându-i câinelui mingea în curtea laterală după ce se întorsese de la atelier. Fusese atât de bine să o audă râzând, să o vadă luându-se la trântă cu câinele şi cu copiii Suzannei. În mod ciudat, îi amintea de imaginea pe care o avusese – pe care o visase cu ochii deschişi, se corectă el. Imaginea pe care o avusese când mintea lui rătăcea în noaptea cu şedinţa de spiritism. Cu el şi C.C. stând pe o verandă însorită, privind copiii jucându-se în curte.

Era o nebunie, desigur, dar ceva îl atrăsese în după-amiaza aceea când stătuse în uşă uitându-se la ea cum îi aruncă mingea lui Fred. Un sentiment bun, îşi aminti el, până când se întorsese ea şi îl văzuse. Se oprise din râs, iar

ochii îi deveniseră reci.

Îşi îndreptă spatele, studiind flăcările din foc. Era o nebunie, dar îşi dorea din toată inima ca ea să izbucnească din nou, măcar o singură dată. Să încerce încă o dată să-l lovească cu pumnul. Să-l facă în toate felurile. Cea mai grea pedeapsă pentru el era liniştea ei, politeţea lipsită de pasiune.

Ciocănitul în uşă îl făcu pe Fred să latre încet în somn. Când Trent răspunse, o găsi pe C.C. de partea cealaltă a pragului, şi o senzaţie combinată de plăcere şi suferinţă îl învălui. Nu va mai fi în stare să o respingă şi de data aceasta. Nu ar fi fost posibil să-i spună ei, sau lui, că nu se mai putea. Trebuia… Dar apoi se uită în ochii ei.

— Ce-ai păţit? Ce s-a întâmplat? Dădu să o mângâie, dar ea se feri.

— Am dori să vii până jos, dacă nu te deranjează.

— Catherine…

Dar ea se îndepărtase deja, făcând paşi mari în graba ei de a păstra distanţa.

Le găsi pe toate adunate în jurul mesei din sufragerie, cu chipurile liniştite. Era destul de isteţ să-şi dea seama că se confrunta cu o dorinţă amestecată.

Cei din familia Calhoun se sprijineau unii pe alţii.

— Doamnelor?

— Trent, ia loc, te rog! Coco îi făcu semn spre scaunul de lângă ea. Sper că nu te-am deranjat?

— Nu, deloc. Se uită la C.C., dar ea avea privirea fixată pe peretele de deasupra capului său. Facem altă şedinţă de spiritism?

— De data asta nu. Lilah făcu un semn din cap spre Amanda.

— Mandy?

— În regulă. Trase adânc aer în piept şi se simţi uşurată când Suzanna o prinse de mână pe sub masă. Trent, am discutat despre oferta ta pentru Turnuri şi am hotărât să o acceptăm.

El îi aruncă o privire goală.

— O acceptaţi?

— Da. Amanda îşi apăsă stomacul tremurător cu cealaltă mână. Asta dacă oferta ta mai este valabilă.

— Da, sigur că este. Cercetă încăperea, oprindu-se cu privirea pe C.C. Sunteţi sigure că vreţi să vindeţi?

— Nu asta ai vrut? spuse C.C. cu o voce puternică. Nu de asta ai venit aici?

— Ba da. Dar primise mult mai mult decât se aşteptase. Firma mea ar fi încântată să achiziţioneze proprietatea. Dar... Vreau să fiu sigur că aţi fost toate de acord. Că asta este ceea ce vă doriţi. Toate.

— Am fost toate de acord. C.C. se uită din nou la perete.

— Avocaţii se vor ocupa de detalii, începu iar Amanda. Dar înainte de a lăsa lucrurile pe seama lor, aş dori să revizuim termenii.

— Desigur.

El spuse din nou preţul de cumpărare. Auzindu-l, C.C. avea lacrimi fierbinţi în ochi.

— Nu există niciun motiv pentru care să nu putem fi flexibili în privinţa termenilor, continuă el. Îmi dau seama că veţi dori să faceţi un fel de inventar înainte să... vă mutaţi.

Era ceea ce îşi doreau ele, îşi reaminti el. Erau afaceri. Nu trebuia să-l facă să se simtă de parcă abia se târa de sub o stâncă.

— Cred că ne-am dori să ne mutăm cât mai repede. Suzanna privi în jurul mesei pentru o confirmare. Imediat ce vom găsi altă casă.

— Dacă pot face ceva să vă ajut...

— Ai făcut destul, îl întrerupse C.C. cu răceală. Putem să avem grijă şi singure de noi.

— Aş dori să adaug o condiţie, se aplecă Lilah în faţă. Tu cumperi casa şi terenul, nu şi conţinutul.

— Nu. Bineînţeles că mobila, amintirile de familie, bunurile personale, rămân ale voastre.

— Inclusiv colierul, îşi înclină ea capul. Fie că va fi găsit înainte să plecăm, fie după, colierul Calhoun aparţine familiei Calhoun. Vreau asta în scris, Trent. Dacă oricând în timpul renovărilor pe care le vei face, va fi găsit colierul,

acesta ne aparţine.

— În regulă. „Micuţa clauză îi va face pe avocaţi să înnebunească”, se gândi el. „Dar asta era problema lor”. Voi avea grijă să fie trecut în contract.

— Turnul Biancăi, vorbi ea încet, de frică să nu rămână fără voce. Ai grijă ce faci cu el.

— Ce spuneţi de nişte vin? Coco se ridică agitându-şi mâinile. Ar trebui să bem nişte vin.

— Scuzaţi-mă! C.C. încercă să se ridice încet, luptându-se cu impulsul de a fugi din cameră. Dacă am terminat, cred că am să urc. Sunt obosită.

Trent se uită după ea, dar îl opri Suzanna.

— Nu cred că va fi receptivă chiar acum. Mă duc eu. C.C. ieşi pe terasă, se aplecă peste zidul de piatră şi lăsă vântul rece să-i usuce lacrimile. Ar trebui să vină o furtună, se gândi. Îşi dorea să se apropie o furtună, la fel de furioasă şi tumultuoasă ca propria inimă. Lovind cu pumnul în zid, blestemă ziua în care îl întâlnise pe Trent. El nu îi acceptase dragostea, dar îi accepta casa. Desigur, dacă ar fi acceptat-o pe prima şi ar fi împărtăşit aceleaşi sentimente, nu ar fi putut niciodată să le ia casa.

— C.C. Suzanna veni lângă ea şi o luă pe după umeri. E frig. Ce-ar fi să mergem înăuntru?

— Nu e corect.

Se apropie mai mult de sora ei.

— Nu este.

— El nici măcar nu ştie ce înseamnă. Îşi şterse lacrimile furioase. Nu poate să înţeleagă. Nici nu va vrea să o facă.

— Poate că nu. Probabil că nimeni nu poate, în afară de noi. Dar nu este vina lui, C.C. Nu putem da vina pe el pentru că nu ne mai puteam noi descurca. Se uită dincolo de grădinile pe care le iubea, spre stâncile care o atrăseseră întotdeauna. Am mai plecat o dată de aici – de parcă ar fi fost într-o viaţă anterioară, dar au fost doar şapte ani. Aproape opt de-acum. Oftă. Credeam că este cea mai fericită zi din viaţa mea, părăsind insula pentru noua mea casă din Boston.

— Nu trebuie să vorbeşti despre asta. Ştiu că te doare.

— Nu la fel de mult precum odinioară. Eram îndrăgostită, C.C., o mireasă cu viitorul în palme. Şi când m-am întors şi am văzut Turnurile dispărând în spatele meu, am plâns ca un copil. Credeam că va fi mai uşor de data asta. Închise ochii şi îşi opri lacrimile. M i-aş fi dorit să fie. Ce e cu locul ăsta de ne atrage aşa mult? se întrebă ea.

— Ştiu că putem găsi altă casă. C.C. îşi împreună degetele cu ale surorii sale. Ştiu că o să fim bine, chiar fericite. Dar doare. Şi ai dreptate, nu este din cauza lui Trent. Dar…

— Trebuie să dai vina pe cineva, zâmbi Suzanna.

— M-a rănit. Chiar urăsc să recunosc asta, dar m-a rănit. Vreau să fiu în stare să spun că m-a făcut să mă îndrăgostesc de el. Chiar şi că m-a lăsat să mă îndrăgostesc de el. Dar am făcut de una singură toate astea.

— Şi Trent?

— Nu este interesat.

— După felul în care se uită la tine, aş putea spune că te înşeli.

— O, e interesat, spuse C.C. cu tristeţe. Dar dragostea nu are nimic de-a face cu asta. A refuzat foarte politicos să profite de… de lipsa mea de experienţă, aşa cum a numit-o el.

— Oh. Suzanna se uită din nou afară spre stânci. Ea ştia că respingerea era cea mai ascuţită lamă dintre toate. Nu te ajută foarte mult, dar ţi-ar fi fost mai greu dacă el nu era… sensibil.

— Este foarte sensibil, spuse C.C. printre dinţi. Şi fiindcă este un bărbat sensibil şi civilizat, şi-ar dori ca noi să fim prieteni. Chiar mă va scoate la cină mâine-seară ca să poată fi sigur că nu mai tânjesc după el şi că se poate întoarce la Boston fără să se simtă vinovat.

— Ce ai de gând să faci?

— O, voi merge cu el la cină. Pot fi afurisit de civilizată! Încercă să-şi stăpânească tremurul bărbiei. Şi când voi termina, el va ajunge să-i pară rău că a pus

vreodată ochii pe Catherine Calhoun. Se răsuci spre sora ei. Mai ai rochia aia roşie? Cea cu mărgele, care te îndeamnă să păcătuieşti?

Suzanna zâmbi larg.

— Sigur că da. Hai să-i aruncăm o privire!

*

„Măi, măi, măi”, se gândi C.C. „Ce schimbare putea face o zi şi o rochie strâmtă din mătase”. Cu buzele ţuguiate, ea se întoarse în faţa oglinzii crăpate din colţul camerei ei. Rochia era doar un pic prea strâmtă pentru ea – chiar şi cu modificările frenetice pe care le făcuse Suzanna. Era ca o declaraţie. „Să nu-ţi doreşti să mă ai”, spunea destul de clar. C.C. îşi trecu degetele peste buze. Şi putea să-şi dorească până înnebunea. Rochia avea un model în formă de flacără pe care era montat sclipici şi care curgea în jos de la decolteu până la fusta scurtată. Suzanna tăiase fără milă din lungime, astfel încât fusta să-i ajungă lui C.C. până la mijlocul coapsei. Mânecile lungi se terminau deasupra încheieturilor. Îşi pusese cerceii cu piatră de Rin ai lui Coco, care aveau o strălucire vicleană.

Se pare că meritase să aloce cele treizeci de minute pentru machiaj. Buzele ei erau la fel de roşii ca rochia, datorită contribuţiei Amandei. Ochii ei aveau umbre de culoarea cuprului şi a smaraldului, mulţumită lui Lilah. Părul îi era la fel de strălucitor ca aripa corbului şi fu dat puţin înapoi la tâmple.

Toate ca toate, se gândi C.C. când se întoarse, Trenton St. James al III-lea urma să aibă o surpriză.

— Suzanna a zis că ai nevoie de nişte pantofi. Lilah intră şi se opri la mijlocul unui căscat. Se holba cu pantofii bălăngănindu-i-se în degetele de la mână. Trebuie să fi trecut într-un univers paralel.

C.C. zâmbi şi făcu o piruetă.

— Ce părere ai?

— Cred că Trent va avea nevoie de oxigen. Aprobând, îi dădu lui C.C. o pereche de pantofi cu toc din piele de

şarpe. Copilă, arăţi periculos!

— E foarte bine. Îşi puse pantofii în picioare. Acum, dacă aş putea să merg în ăştia fără să cad în cap…

— Exersează. Trebuie să mă duc după Mandy.

Câteva momente mai târziu, toate cele trei surori o priveau pe C.C. mergând.

— O să iei cina, zise Amanda strâmbându-se la fiecare clătinare. Asta înseamnă că o mare parte din timp vei sta pe scaun.

— Încep să mă descurc, mormăi C.C. Doar că nu sunt obişnuită să merg pe tocuri. Cum poţi să lucrezi toată ziua încălţată cu chestiile astea?

— Talentul.

— Mergi mai încet, spuse Lilah. Cu mai multă lejeritate. Ca şi cum ai avea tot timpul din lume.

— Ia exemplu de la ea, fu de acord Amanda. Este expertă în încetineală.

— În acest caz – Lilah îi aruncă Amandei o privire vicleană – lent înseamnă sexy. Vezi?

Urmând sfatul surorii sale, C.C. merse cu o lejeritate prudentă care păru să fie graţioasă.

Amanda îi strânse mâinile.

— E mai bine. Ce haină o să porţi?

— Nu m-am gândit la asta.

— Poţi lua pelerina mea de mătase neagră, hotărî Amanda. O să îngheţi, dar vei arăta grozav. Parfumul. Mătuşa Coco are câteva din chestiile alea franţuzeşti rămase de la Crăciun.

— Nu, clătină Suzanna din cap. Ar trebui să rămână la parfumul ei obişnuit. Înclinându-şi capul, îşi studie sora şi zâmbi. Contrastul îl va face să înnebunească.

Fără să ştie ce i se pregătea, Trent stătea în salon cu Coco. Bagajele sale erau făcute. Telefoanele erau date. Şi-ar fi dorit să poată inventa o scuză rezonabilă ca să mai rămână câteva zile.

— Ne-a făcut plăcere să vă avem oaspete, îi spuse Coco când el îi mulţumi pentru ospitalitate. Sunt sigură că ne vom vedea curând.

Globul ei de cristal nu mințea, își reaminti ea. Îl lega încă pe Trent de una dintre nepoatele sale, iar ea nu era pregătită să se dea bătută.

— Cu siguranță, sper să fie așa. Trebuie să-ți spun, Coco, cât de mult te admir că ai crescut patru femei cu adevărat minunate.

— Uneori mă gândesc că ne-am crescut unele pe celelalte. Ea zâmbi și se uită vag prin cameră. O să-mi fie dor de locul ăsta. Să fiu sinceră, nu credeam că o să conteze prea mult pentru mine până... ei bine, până acum. Eu nu am crescut aici, așa cum au făcut fetele. Călătoream destul de mult, vezi tu, și tata se întorcea doar sporadic. Mereu am crezut că din cauză că mama lui murise aici se ținea departe de locul ăsta. După care, desigur, mi-am petrecut anii de căsătorie și primii de văduvie în Philadelphia. Apoi, când au murit Judson și Deliah, am venit aici pentru fete. Îi oferi un zâmbet trist, de scuză. Îmi pare rău dacă te fac să fii sentimental, Trent!

— Nu-ți cere scuze, sorbi el gânditor din băutură. Familia mea nu a fost niciodată apropiată, și ca rezultat, nu a existat niciodată o casă ca aceasta în viața mea. Cred că de asta am început să înțeleg ce ar putea însemna.

— Ar trebui să te așezi la casa ta, spuse ea evaziv. Găsește-ți o fată drăguță și construiește-ți propria casă și familie. Pentru că nu-mi vine nimic mai singuratic în minte decât să nu ai pe cineva pentru care să te duci acasă.

Dorind să evite acel mod de gândire, se întinse să arunce mingea spre Fred. Priviră amândoi cum fuge câinele după ea, se împiedică și se aruncă asupra ei.

Nu este prea grațios, se gândi Trent. Se ridică și se duse să recupereze singur mingea. Scărpinând burta cățelului, se uită împrejur. Primul lucru pe care îl văzu fu o pereche de pantofi negri cu toc foarte subțire. Privirea lui urcă încet pe picioarele lungi și bine proporționate. Își ținu respirația și se lăsă pe călcâie.

Exista o sclipire roșie, plăcută și elegantă înfățișând o femeie cu forme.

— Ai pierdut ceva? întrebă C.C. când el își fixă ochii

asupra chipului ei.

Buzele ei erau curbate, roşii şi lucioase. Trent îşi trecu limba peste dinţi ca să se asigure că nu şi-o înghiţise. Se ridică pe picioarele tremurânde.

— Trebuia să luăm cina în seara asta, nu-i aşa?

— Noi… da. Arăţi minunat.

— Îţi place? făcu o piruetă astfel încât să poată vedea decolteul din spate care era chiar mai adânc decât cel din faţă. Cred că roşul este o culoare veselă. „Şi puternică”, se gândi ea, zâmbind în continuare.

— Ţi se potriveşte. Nu te-am mai văzut niciodată îmbrăcată în rochie.

— Nu prea este practică atunci când trebuie să schimb bujii. Eşti gata de plecare?

— Unde să plec?

— La cină.

O, avea să-i placă asta.

— Corect. Da.

Îşi înclină capul în modul în care îi arătase Suzanna şi îi întinse pelerina. Era un lucru pe care el îl făcuse de sute de ori pentru zeci de femei. Dar mâinile îi erau neîndemânatice.

— Să nu ne aştepţi, mătuşă Coco!

— Nu, dragă. Când plecară, ea zâmbi şi îşi ridică pumnii în aer în spatele lor.

În momentul în care se închise uşa din faţă, cele trei femei Calhoun rămase acasă bătură palma.

capitolul 9

— Mă bucur că m-ai convins să ieşim în seara asta.

C.C. ajunse la mânerul portierei înainte să-şi amintească să-l lase pe Trent să-i deschidă.

— Nu eram sigur că mai erai dispusă să mergi, zise el şi îşi puse mâna peste a ei.

— Din cauza casei? Cât mai lejer posibil, ea îşi trase

mâna şi se urcă în maşină. S-a terminat. Aş prefera să nu vorbesc despre asta.

— În regulă. El închise portiera şi ocoli prin faţă. Amanda ne-a recomandat restaurantul. El ţinea cheile în mână, dar continua să se uite la ea.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu. Doar dacă nu puneai la socoteală sistemul lui nervos. După ce porni maşina, încercă din nou. M-am gândit că ţi-ar plăcea să luăm cina lângă apă.

— Sună bine. Radioul era pornit pe un post cu muzică clasică. Nu era stilul ei obişnuit, se gândi ea. Dar nu era o seară obişnuită. C.C. se rezemă de spătar, pregătită să se bucure de plimbare. Ai mai auzit zgomotul acela?

— Ce zgomot?

— Cel pe care mi-ai cerut să-l repar ieri.

— O, acel zgomot! Zâmbi în sinea lui. Nu. Trebuie să fi fost imaginaţia mea. Când ea se aşeză picior peste picior, degetele lui strânseră volanul. Nu mi-ai spus niciodată de ce te-ai făcut mecanic.

— Pentru că sunt bună la asta. Se întoarse cu faţa spre el.

Trenton simţi o adiere de caprifoi şi aproape că gemu.

— Când aveam şase ani, am desfăcut motorul de la maşina de tuns iarba ca să văd cum funcţionează. Am fost vrăjită. Tu de ce ai intrat în afacerile cu hoteluri?

— Era de aşteptat din partea mea. El se opri, surprins că acesta era primul răspuns care-i ieşise pe gură. Şi presupun că sunt bun la asta.

— Îţi place?

Oare îl mai întrebase cineva vreodată acest lucru? se gândi el. Se întrebase vreodată el însuşi?

— Da, cred că îmi place.

— Crezi? Catherine ridică din sprâncene. Credeam că eşti sigur de fiecare lucru.

Se uită din nou la ea şi aproape că ieşi de pe drum.

— Se pare că nu sunt.

Când ajunseră la restaurant, el se obişnuise deja cu transformarea. Sau aşa credea. Apoi ocoli maşina ca să-i

deschidă portiera. Ea se răsuci şi se ridică în picioare. Erau ochi în ochi, abia dacă îi despărţea o şoaptă. C.C. nu se retrase, întrebându-se dacă el putea auzi cât de tare îi bătea inima în piept.

— Eşti sigur că nu e nimic în neregulă?

— Nu, nu sunt sigur. El era sigur că nimeni n-ar fi putut să-i reziste unei persoane atât de incredibil de sexy. El îşi petrecu o mână pe după gâtul ei. Stai să verific!

Ea se feri chiar înainte ca buzele lui să le atingă pe ale ei.

— Asta nu este o întâlnire, ai uitat? Doar o cină între prieteni.

— Aş vrea să schimb regulile.

— Prea târziu. Ea zâmbi şi îi oferi o mână. Mi-e foame.

— Nu numai ţie, murmură el şi o conduse înăuntru.

Nu era sigur cum să-i facă faţă. Mişcările delicate pe care se baza întotdeauna acum păreau ruginite. Decorul era perfect, micuţa masă se afla lângă fereastra de unde se putea vedea apa învolburată. Pe măsură ce soarele apunea în depărtare, adâncea şi colora golful. El comandă vinul în timp ce ea ridică meniul şi zâmbi.

Pe sub masă, C.C. îşi eliberă uşor picioarele din pantofi.

— Nu am mai fost aici până acum, îi spuse ea. E foarte drăguţ.

— Nu pot să garantez că mâncarea va fi extraordinară, ca a mătuşii tale.

— Nimeni nu găteşte ca mătuşa Coco. Îi va părea rău să te vadă plecând. Îi place să gătească pentru un bărbat.

— Şi ţie?

— Şi mie ce?

— Îţi va părea rău să mă vezi plecând?

C.C. privi în jos, către meniu, încercând să se hotărască ce să aleagă. Adevărul era că nu ştia exact.

— Din moment ce încă eşti aici, va trebui să vedem, îmi imaginez că ai multe de recuperat în Boston.

— Da, am. Mă gândeam că, după ce fac asta, mi-aş putea lua un concediu. Unul adevărat. Bar Harbor ar putea

fi o alegere bună.

Ea se uită în sus, apoi în depărtare.

— Mii de oameni cred asta, rosti ea încet, uşurată când chelnerul aduse vinul.

— Dacă ai putea merge undeva unde ţi-a plăcut, ce loc ai alege?

— Este o întrebare grea, din moment ce n-am fost nicăieri. Ea sorbi şi găsi vinul la fel de fin ca mătasea rece. Undeva unde să văd cum apune soarele în apă, cred. Într-un loc cald. Ridică din umeri. Presupun că ar fi trebuit să spun Paris sau Londra.

— Nu. Îşi puse mâna pe a ei. Catherine…

— Sunteţi gata să comandaţi?

C.C. se uită repede la chelnerul care se furişă lângă ei.

— Da. Îşi trase mâna de sub cea a lui Trent şi selectă la întâmplare din meniu. Precaută, îşi lăsă o mână în poală când ridică paharul cu vin. În momentul în care fură din nou singuri, începu să vorbească: Ai văzut vreodată o balenă?

— Eu… nu…

— O să mai vii pe aici ocazional când vei… în perioada în care vei transforma Turnurile. Ar trebui să-ţi iei liber o zi şi să te duci cu una dintre bărcile care merg să urmărească balenele. Ultima dată când am reuşit să fac asta, am văzut trei balene cu cocoaşă. Ar trebui să te îmbraci gros, totuşi. Chiar şi în timpul verii se face frig odată ce ieşi în largul Atlanticului. Ar putea fi o călătorie dură, dar merită. Ai putea să te gândeşti să faci şi tu câteva oferte. Ştii tu, stai un weekend şi ai inclus un tur cu barca pentru vizionarea balenelor. Multe hoteluri…

— Catherine! O opri prinzând-o de mână înainte ca ea să apuce să-şi ridice iar paharul. Îi simţi ritmul rapid şi neregulat al pulsului. Nu era entuziasmul de data asta, se gândi el. Ci o durere de inimă. Hârtiile nu au fost încă semnate, spuse el. Încă avem timp să căutăm alte opţiuni.

— Nu există nici o altă opţiune. Îi păsa, înţelese ea, şi îi studie faţa. Se citea în ochii lui. Preocupare, părere de rău. Făcea ca totul să fie şi mai rău, ştiind că îi pasă. Îţi

vindem acum ţie, sau Turnurile vor fi vândute mai târziu pentru recuperarea taxelor. Rezultatul final este acelaşi, şi există puţin mai multă demnitate procedând în acest fel.

— Aş putea să ajut. Cu un împrumut.

Ea se retrase instantaneu.

— Nu aş putea lua bani de la tine.

— Dacă voi cumpăra casa de la voi, îmi veţi lua banii.

— Asta este altceva. Sunt afaceri. Trent, spuse ea înainte să o poată opri, apreciez faptul că te-ai oferit, mai ales că eu ştiu că singurul motiv pentru care te afli aici este să cumperi Turnurile.

„Aşa era, se gândi el. „Sau aşa ar fi fost”.

— Chestia este, C.C., că mă simt ca şi cum aş evacua acele văduve şi copiii orfani.

Ea reuşi să zâmbească.

— Suntem cinci femei puternice, care se descurcă singure. Nu dăm vina pe tine – sau poate o fac eu puţin, dar măcar ştiu că nu sunt corectă când fac asta. Sentimentele mele pentru tine nu fac lucrurile mai uşoare, ca să fiu sinceră.

— Care sunt sentimentele tale?

Ea scoase un mic oftat în timp ce chelnerul le servi apetitivele şi aprinse lumânarea dintre ei.

— Tu iei casa şi ai putea la fel de bine să iei tot. Sunt îndrăgostită de tine. Dar o să trec peste asta. Ţinând capul uşor înclinat, ridică furculiţa. Mai e ceva ce vrei să ştii?

Când o luă iar de mână, ea nu şi-o retrase, ci aşteptă.

— Nu am vrut niciodată să te rănesc, spuse el cu grijă. Cât de bine se potrivea mâna ei într-a lui, se gândi el, uitându-se la ea. Cât de reconfortant era să-şi împletească degetele cu ale ei. Doar că nu sunt în stare să-ţi ofer – să ofer nimănui – promisiuni de dragoste şi de fidelitate.

— Asta este trist. Îşi scutură capul când ochii lui se uitară din nou la ea. Vezi tu, eu nu numai că pierd o casă. Pot să găsesc alta. Tu îţi pierzi restul vieţii tale şi nu ai decât una. Se străduia să-şi curbeze buzele şi se îndepărtă de el. Desigur, cu excepţia cazului în care eşti de acord cu Lilah că ne tot întoarcem înapoi pe pământ. Este un vin

bun, comentă ea. Cum ziceai că se numeşte?

— Pouilly Fume.

— Trebuie să-l ţin minte.

Începu să sporovăiască veselă în timp ce înfuleca mâncarea fără să îi simtă gustul. În momentul în care li se servi cafeaua, era deja ameţită. C.C. ştia că mai degrabă demonta un motor cu unghiile decât să se confrunte cu încă o seară ca aceea.

Să-l iubeşti cu atâta disperare, dar să trebuiască să fii destul de puternică şi de mândră încât să pretinzi că eşti capabilă să trăieşti fără el. Să stai pe scaun, sorbindu-i cu lăcomie fiecare gest şi fiecare cuvânt în timp ce pretinzi că totul este atât de obişnuit şi uşor.

Îi venea să strige la el, să se înfurie şi să-l blesteme pentru că îi stârnise emoţiile nebuneşti, apoi se îndepărtase liniştit de furtună. Dar ea se putea doar agăţa de satisfacţia rece pe care i-o oferea mândria.

— Povesteşte-mi despre casa ta din Boston, îl rugă.

Asta ar fi ceva, se gândi ea, să şi-l imagineze în propria casă.

Trenton nu era în stare să-şi ia ochii de la ea. Felul cum străluceau ca focul clipsurile de la urechile ei. Felul cum lumina lumânărilor pâlpâia visătoare în ochii ei. Dar pe tot parcursul serii, simţi că ea îşi ascunsese o parte din ea, cea mai importantă parte. Şi s-ar putea ca el să nu mai vadă niciodată acea femeie ca un întreg.

— Casa mea?

— Da, unde locuieşti.

— E doar o casă. Îi trecu deodată prin minte că nu însemna nimic pentru el. Era o investiţie excelentă şi atât. Se află la doar câteva minute de birou.

— Este convenabil. Locuieşti de mult timp acolo?

— De vreo cinci ani. De fapt, am cumpărat-o de la tatăl meu când el şi cea de-a treia lui soţie s-au despărţit. Ei au decis să vândă unele bunuri.

— Înţeleg. Şi îi era foarte teamă că aşa era. Şi mama ta locuieşte în Boston?

— Nu. Ea călătoreşte. Nu vrea să fie legată de un

singur loc.

— Pare să fie ca mătuşa Colleen. C.C. zâmbi peste marginea paharului său. Este mătuşa tatălui meu sau cel mai mare copil al Biancăi.

— Bianca, reflectă el şi se gândi din nou la momentul acela în care simţise căldura moale şi liniştitoare peste mâinile lor împreunate.

— Ea trăieşte pe vase de croazieră. Mai primim din când în când câte o carte poştală de prin porturile în care face escală. Aruba sau Madagascar. Are optzeci şi ceva de ani, este o celibatară înverşunată şi rea ca un rechin mahmur. Toate trăim cu teama că ar putea dori să ne viziteze.

— Nu mi-am dat seama că mai ai alte rude, în afară de Coco şi de surorile tale. Sprâncenele i se împreunară. Ar putea şti ceva despre colier.

— Mătuşa Colleen? Gândindu-se la asta, C.C. îşi ţuguie buzele. Mă îndoiesc. Era copil când a murit Bianca şi şi-a petrecut cea mai mare parte din adolescenţă prin internate. Fără să se gândească, îşi scoase cerceii şi îşi masă lobii urechilor. Dorinţa se răspândea ca un atac armat prin sângele lui Trent. Oricum, dacă am reuşi să o găsim – ceea ce nu este probabil – şi să-i menţionăm toată treaba, pesemne că ar veni scoţând aburi pe nări şi dărâmând toate zidurile. Nu are niciun sentiment pentru Turnuri, dar are o dragoste nebună pentru bani.

— Nu pare să fie o rudă de-a voastră.

— O, avem o serie de ciudăţenii în dulapul familiei noastre. După ce puse cerceii în poşetă, Catherine se sprijini într-un cot pe masă. Unchiul Sean – cel mai mic copil al Biancăi – a fost împuşcat în timp ce escalada fereastra amantei sale măritate. Una dintre amantele sale, ar trebui să spun. A supravieţuit şi apoi a plecat spre Indiile de Vest fără să mai auzim vreodată de el. Asta se întâmpla prin anii 1930. Ethan, bunicul meu, a pierdut cea mai mare parte din averea familiei la cărţi şi pariind la cursele de cai. Slăbiciunea sa erau jocurile de noroc, iar asta l-a omorât. A făcut un pariu că putea naviga de la Bar Harbor la Newport

şi înapoi în decurs de şase zile. A ajuns la Newport şi se îndrepta înapoi spre casă înainte de termen când a intrat într-o furtună şi s-a pierdut pe mare. Ceea ce înseamnă că a pierdut şi ultimul pariu, de asemenea.

— Par să formeze o pereche aventuroasă.

— Erau din familia Calhoun, explică C.C., ca şi cum cu asta spunea tot.

— Îmi pare rău că cei din familia St. James nu au cu ce să se compare.

— Eh, asta e. Întotdeauna m-am întrebat dacă Bianca s-ar fi dat înapoi de la fereastra aia din turn dacă ar fi ştiut cât de distruşi aveau să fie copiii ei. C.C. se uită gânditoare spre luminile care se jucau pe apa întunecată. Trebuie să-şi fi iubit foarte mult artistul.

— Sau era foarte nefericită în căsnicie.

C.C. întoarse capul.

— Da, sau asta. Poate că ar trebui să ne întoarcem. Se face târziu. Dădu să se ridice, dar îşi aduse aminte şi îşi întinse piciorul gol pe sub masă.

— Ce este?

— Mi-am pierdut pantofii. „Până aici mi-a fost”, se gândi ea, „cu imaginea de femeie sofisticată”.

Trent se aplecă să se uite şi dădu peste o privelişte a picioarelor ei lungi şi zvelte.

— Ah… îşi drese el glasul şi îşi lăsă ochii în podea. Uite-i! îi luă pe amândoi şi, ridicându-se, îi aruncă un zâmbet. Scoate-ţi piciorul afară ca să te ajut. O privi cum îşi strecoară picioarele în pantofi şi îşi aminti că se gândise odată că nu i se va potrivi niciodată rolul de Cenuşăreasă. Îşi ridică degetul până la scobitura gleznei şi prinse licărul din ochii ei. Indiferent de ceea ce îi spunea lui bunul-simţ, o dorea foarte tare.

— Am menţionat vreodată că ai nişte picioare cu adevărat incredibile?

— Nu. Avea un pumn strâns lângă ea şi se strădui să se concentreze mai degrabă asupra acestuia decât asupra senzaţiilor pe care i le stârneau atingerile lui. E drăguţ din partea ta să observi!

— E greu să nu o fac. Sunt singurele picioare despre care ştiu că arată sexy în salopetă.

Ignorând bubuitul propriei inimi, se aplecă spre el.

— Că mi-ai amintit!

Ar putea să o sărute acum, se gândi el. Trebuia doar să se mute câţiva centimetri ca să-şi pună gura pe a ei, acolo unde şi-ar fi dorit.

— Ce?

— Nu cred că amortizoarele tale au mai mult de câteva mii de kilometri. Se ridică zâmbind. O să mă uit la ele când ajungi acasă. Încântată de ea însăşi, C.C. O luă înainte.

Când se aşezară în maşină, ea se felicită. Fusese o seară reuşită până la urmă, se gândi. Poate că nu era la fel de nefericit cum era ea, dar era al naibii de sigură că îl făcuse să se simtă incomod o dată sau de două ori. Va pleca la Boston a doua zi… Se întoarse să se uite pe geam până fu sigură că putea face faţă durerii.

El se va duce înapoi, dar o va putea uita prea repede sau prea uşor. Ultima impresie despre ea va fi a unei femei liniştite, independente şi îmbrăcate cu o rochie roşie sexy. Mai bine, se gândi C.C., mult mai bine decât imaginea unui mecanic în salopetă cu ulei de motor pe mâini. Cel mai important era că îşi dovedise ei ceva. Putea iubi şi putea uita. Privi în sus pe măsură ce maşina începu să urce. Putea desluşi vârfurile întunecate ale celor două turnuri străpungând cerul nopţii.

Trent încetini maşina ca să privească şi el.

— Luminile din turnul Biancăi sunt aprinse.

— E Lilah, rosti C.C. încet. Ea stă adeseori acolo sus. Se gândi la sora ei stând pe băncuţa de lângă fereastră şi privind afară în noapte. Nu îl vei dărâma, nu-i aşa?

— Nu. Înţelegând mai mult decât credea ea, îi atinse mâna. Îţi promit că nu va fi pus la pământ.

Casa dispăru când drumul se curbă în depărtare, după care priveliştea se întregi. Puteau auzi vuietul apei când se uitară spre ea. Luminile erau împrăştiate peste tot, strălucind în contrast cu stâncile cenuşii monotone. O

umbră subţire se mişcă în faţa ferestrei de la turn, se opri o clipă, apoi plecă mai departe.

*

Înăuntru, Lilah strigă în josul scărilor:

— S-au întors. Patru femei alergară la ferestre ca să tragă cu ochiul afară.

— Nu ar trebui să-i spionăm, spuse Suzanna, dar mişcă puţin mai mult perdeaua la o parte.

— Nu îi spionăm, îşi încordă ochii Amanda. Doar verificăm, asta e tot. Poţi să vezi ceva?

— Încă sunt în maşină, se plânse Coco. Cum am putea să vedem ce se întâmplă dacă o să stea în maşină?

— Ne putem folosi imaginaţia, îşi scutură Lilah părul pe spate. Dacă bărbatul ăla nu o imploră să meargă cu el la Boston, atunci chiar e un nemernic.

— La Boston? Alarmată, Suzanna aruncă o privire. Doar nu crezi că ar pleca la Boston, nu-i aşa?

— S-ar duce şi în Ucraina, dacă ar avea minte să o întrebe, comentă Amanda. Uite, se dau jos.

— Poate dacă am deschide puţin o fereastră, am putea auzi…

— Mătuşă Coco, asta ar fi ridicol! replică Lilah.

— Ai dreptate, desigur. Obrajii lui Coco se înroşiră.

— Bineînţeles că am dreptate. Ar auzi fereastra scârţâind dacă am încerca. Zâmbind, îşi lipi faţa de geam. Va trebui doar să le citim pe buze.

*

— A fost frumos, spuse C.C. când coborî din maşină. A trecut ceva timp de când n-am mai ieşit la cină.

— Ai luat cina cu Finney.

Îi aruncă o privire goală, apoi începu să râdă.

— A, Finney, desigur! Vântul îi răvăşea bretonul. Ai o memorie foarte bună, constată ea zâmbind.

— Unele lucruri par să rămână acolo. Gelozia pe care

o simţea el, din nefericire, nu avea nicio legătură cu memoria. Te scoate vreodată în oraş?

— Finney? Nu, doar merg eu la el acasă.

Frustrat, Trent îşi vârî mâinile în buzunare.

— Ar trebui să te scoată în oraş.

Ea se abţinu să nu râdă când îi trecu prin minte imaginea bătrânului Albert Finney însoţind-o la restaurant.

— Voi avea grijă să-i menţionez asta, zise şi dădu să urce scările.

— Catherine, nu intra încă în casă, spuse el, şi o luă de mâini.

La fereastră se îngustau patru perechi de ochi.

— E târziu, Trent.

— Nu ştiu dacă am să te mai văd înainte să plec.

Avu nevoie să-şi adune toate puterile ca să-şi stăpânească lacrimile.

— Atunci ne luăm la revedere acum.

— Trebuie să te văd din nou.

— Service-ul se deschide la opt şi jumătate. Voi fi acolo!

— La naiba, C.C., ştii la ce mă refer! îşi puse mâinile pe umerii ei.

— Nu, nu ştiu.

— Vino la Boston! Cuvintele îi scăpară, şocându-l, în timp ce ea stătea calmă în aşteptare.

— De ce?

El făcu un pas înapoi ca să îşi ofere un moment pentru a-şi recăpăta stăpânirea de sine.

— Ţi-aş putea arăta oraşul. Cât de nebun putea fi? se întrebă Trent. Cât de frumoasă putea ea să fie? Ai zis că nu ai fost niciodată. Am putea… petrece puţin timp împreună.

Ea tremura în pelerină, dar vocea îi era calmă şi delicată.

— Îmi ceri cumva să vin la Boston ca să am o aventură cu tine?

— Nu. Da. O, Doamne! Aşteaptă puţin! Se întoarse să facă câţiva paşi şi să respire.

Înăuntru, Lilah zâmbea.

— Vai, e îndrăgostit de ea până la urmă, dar e prea prost ca să-şi dea seama.

— Şşt! Coco făcu un semn din mână. Aproape că pot să aud ce vorbesc. Ea avea urechea apăsată de paharul de apă pe care îl lipise de fereastră.

Stând la baza scărilor, Trent încercă din nou.

— Nimic din ce încep nu se termină aşa cum mă aştept atunci când sunt cu tine. Se întoarse.

Ea încă stătea cu spatele la casă, rochia strălucind ca un foc lichid în întuneric.

— Ştiu că nu am niciun drept să-ţi cer asta şi nici măcar nu intenţionam să o fac. Intenţionam doar să-mi iau un rămas-bun foarte civilizat şi să te las să pleci.

— Iar acum?

— Acum vreau să fac dragoste cu tine mai mult decât vreau să respir.

— Să faci dragoste, repetă C.C. cu fermitate. Dar nu mă iubeşti.

— Nu ştiu nimic despre dragoste. Îmi pasă de tine. Se întoarse ca să-i mângâie faţa. Poate că ar putea fi de ajuns.

Ea îl studia, înţelegând că el habar n-avea că frângea o inimă care era deja ţăndări.

— Ar putea fi, pentru o zi sau o săptămână, sau o lună. Dar ai avut dreptate în privinţa mea, Trent. Merit mai mult. Susţinându-i privirea, îşi puse mâinile pe umerii lui. M-am oferit să fiu a ta o dată. Asta nu se va mai întâmpla din nou. Şi nici asta.

Îşi apăsă gura pe buzele lui, transmiţându-i cu acel gest toate emoţiile ei. Îşi petrecu braţele în jurul lui, în timp ce-şi legăna seducător trupul. Cu un oftat, buzele ei se deschiseră, invitându-l să se înfrupte.

Năucit şi înnebunit de dorinţă, îi trase capul înapoi şi o sărută pătimaş. Nesigure, mâinile lui îi atingeau uşor pelerina, căutând insistent căldura pielii ei.

Atât de multe sentimente, prea multe sentimente îl bombardară. El nu voia decât să se umple de gustul ei. Dar aici era mai mult. Ea nu îl lăsa să ia doar sărutul, ci şi toată emoţia care venea odată cu el. Simţea că se îneca în

aceasta, dar era la fel de puternică şi de năvalnică precum o revărsare de ape, şi nu i se putea opune.

„Iubeşte-mă! De ce nu mă poţi iubi?” Mintea ei părea să strige chiar în timp ce era purtată departe de valul propriilor dorinţe. Tot ce îşi dorise ea se afla aici, în braţele ei. Totul, dar nu şi inima lui.

— Catherine! Nu putea respira. O trase mai aproape şi îşi apăsă gura pe gâtul ei. Nu pot să mă apropii suficient.

Ea îl mai ţinu aproape pentru încă o clipă, apoi se retrase, încet şi dureros.

— Ba da, ai putea. Şi asta doare cel mai mult.

Se răsuci pe călcâie şi începu să urce scările.

— Catherine!

Se opri în faţa uşii. Se întoarse ţinând capul sus. El venea deja după ea când văzu lacrimile strălucind în ochii ei. Nimic altceva nu l-ar fi oprit.

— La revedere, Trent. Mă rog la Dumnezeu să te ţină treaz noaptea.

În timp ce el auzi ecoul uşii când se trânti, era sigur că aşa avea să se întâmple.

*

Nu mai pot continua aşa. Nu mai pot pretinde că îi sunt necredincioasă soţului meu doar între copertele acestui jurnal. Viaţa mea, atât de calmă şi de ordonată în timpul celor douăzeci şi patru de ani ai mei, a devenit o minciună în această vară. Una pentru care trebuie să mă căiesc.

Pe măsură ce se apropie toamna şi plănuim să ne întoarcem la New York, îi mulţumesc lui Dumnezeu că în curând voi lăsa insula Mount Desert în urma mea. Cât de aproape, cât de periculos de aproape am ajuns în ultimele zile de a-mi încălca jurămintele de căsătorie.

Şi totuşi, sunt mâhnită.

Vom pleca peste o săptămână. S-ar putea să nu-l mai văd niciodată pe Christian. Aşa ar trebui să fie. Aşa trebuie să fie. Dar în inima mea ştiu că mi-aş da sufletul pentru o

noapte, chiar şi pentru o oră în care să stau în braţele sale. Mă obsedează să-mi imaginez cum ar putea fi. Cu el ar fi în sfârşit pasiune şi dragoste, chiar şi râsete. Cu el nu ar fi pur şi simplu o obligaţie, rece şi tăcută şi terminată repede.

Mă rog să fiu iertată pentru adulterul pe care l-am comis în inima mea.

Conştiinţa m-a îndemnat să stau departe de stânci. Şi am încercat. Se cerea ca eu să fiu o soţie mai răbdătoare, iubitoare şi înţelegătoare pentru Fergus. Am făcut întocmai. Orice lucru îmi cerea să fac, eu îl făceam. La cererea sa, am invitat la ceai mai multe doamne. Ne-am dus la teatru şi la nenumărate petreceri. Am ascultat până când am simţit că-mi zvâcneşte capul de la atâtea discuţii despre afaceri şi modă şi posibilitatea unui război. Zâmbetul meu nu şovăie niciodată, deoarece Fergus preferă să arăt fericită tot timpul.

Deoarece îi face plăcere, port smaraldele când ieşim seara împreună.

Ele sunt pedeapsa mea acum, o aducere aminte a faptului că un păcat nu stă întotdeauna în fapte, ci şi în inimă.

Stau aici în turnul meu când scriu. Stâncile sunt dedesubt, stâncile unde pictează Christian. Locul în care mă duc când mă furişez din casă ca o cameristă zvăpăiată. Mă face să-mi fie ruşine. Mă face să sufăr. Chiar şi acum mă uit în jos şi îl văd. Stă cu faţa spre ocean şi mă aşteaptă. Nu ne-am atins niciodată, nici măcar o singură dată, deşi durerea se află în amândoi. Am învăţat cât de multă pasiune poate exista în tăceri, în priviri lungi, tulburate.

Nu voi merge la el astăzi, ci voi sta doar aici şi îl voi privi. Când voi simţi că am puterea, mă voi duce la el doar ca să-mi iau rămas-bun şi să-i doresc tot binele.

În timp ce voi trece prin iarna lungă care mă aşteaptă, o să mă întreb dacă va fi aici vara viitoare.

capitolul 10

— Aveţi aici documentele pe care le-aţi cerut, domnule St. James.

Ignorând prezenţa secretarei sale, Trent continuă să stea la fereastră şi să privească afară. Era un obicei pe care şi-l făcuse de când se întorsese la birou în urmă cu trei săptămâni. Prin geamurile largi şi colorate vedea aglomeraţia din Boston. Turnurile din oţel şi sticlă străluceau lângă elegantele pietre cafenii care formau un potpuriu arhitectural. Traficul curgea şi umplea străzile. Transpirând şi îmbrăcaţi în pantaloni scurţi coloraţi pentru alergare, cei care făceau jogging treceau unii pe lângă alţii pe malul râului. Apoi era râul în sine, pe care pluteau bărci, cu vele umflate de adierile calde de primăvară.

— Domnule St. James?

— Da? Se uită în jur spre secretară.

— V-am adus documentele pe care le-aţi solicitat.

— Mulţumesc, Angela. Se uită la ceas dintr-un obicei de-ale lui mai vechi. Îşi dădu seama, cu durere, că se gândise rareori la timp în momentele în care fusese cu C.C. A trecut de ora cinci. Ar trebui să mergi acasă la familia ta.

Angela ezită. Ea lucra pentru Trenton de şase ani. Trecuseră doar două săptămâni de când acesta începuse să-i spună pe numele mic sau să o întrebe de familia ei. Cu o zi înainte, chiar o complimentase în privinţa rochiei sale. Schimbarea din el făcuse ca întregul personal să fie nedumerit. În calitatea sa de secretară, ea se simţi obligată să afle ce anume o provocase.

— Aş putea să vă vorbesc un minut?

— În regulă. Ai vrea să iei loc?

— Nu, domnule. Sper să nu mă consideraţi nepoliticoasă, domnule St. James, dar voiam să ştiu dacă vă simţiţi bine.

O urmă de zâmbet apăru pe chipul său.

— Nu arăt bine?

— O, ba da, desigur. Puţin obosit, poate. Doar că de când v-aţi întors de la Bar Harbor păreţi să fiţi distras şi cumva diferit.

— Ai putea spune că sunt distras. Sunt diferit, şi ca să

răspund la prima ta întrebare, nu, nu cred că mă simt întru totul bine.

— Domnule St. James, dacă pot face ceva…

El o studie de pe marginea biroului său unde se cocoţase. O angajase pentru că era eficientă şi rapidă. După cum îşi amintea, aproape că nu o luase în seamă, pentru că avea doi copii mici. Îşi făcuse griji că ea nu ar fi capabilă să-şi împartă responsabilităţile, dar o angajase, ceea ce el considera a fi o şansă. Şi funcţionase foarte bine, într-adevăr.

— Angela, de cât timp eşti căsătorită?

— Căsătorită? Femeia clipi de uimire. De zece ani.

— Fericiţi?

— Da, eu şi Joe suntem fericiţi.

„Joe”, căzu el pe gânduri. Nici măcar nu ştia care era numele soţului ei. Nu se deranjase să îl afle.

— De ce?

— De ce, domnule?

— De ce sunteţi fericiţi?

— Eu… Presupun că pentru că ne iubim.

El încuviinţă din cap, făcându-i semn să continue.

— Şi asta e de ajuns?

— Cu siguranţă, te ajută să treci prin momentele dificile. Ea zâmbi puţin, gândindu-se la Joe al ei. Am avut câteva astfel de momente, dar unul din noi reuşeşte întotdeauna să-l tragă şi pe celălalt după el.

— Înseamnă că vă consideraţi o echipă. Deci aveţi multe lucruri în comun?

— Nu ştiu ce să zic. Lui Joe îi place fotbalul, iar eu îl urăsc. Lui îi place jazzul, iar eu nu-l înţeleg. Femeia urma să îşi dea seama doar mai târziu că, de când se angajase, aceasta era prima dată când se simţea complet în largul ei cu Trent. Câteodată simt nevoia să port căşti tot weekendul. De fiecare dată când mă gândesc să-l expediez, îmi imaginez cum ar fi viaţa mea fără el. Şi nu-mi place ce văd. Ea se apropie, riscând. Domnule St. James, dacă este vorba despre faptul că Maria Montblanc s-a căsătorit săptămâna trecută, ei bine, aş vrea doar să spun că vă este

mult mai bine.

— S-a căsătorit Maria?

Derutată cu adevărat, Angela încuviinţă din cap.

— Da, domnule. Săptămâna trecută, cu acel jucător profesionist de golf. A apărut în toate ziarele.

— Trebuie să fi ratat ştirea asta. Existau alte lucruri prin ziare care îi captaseră atenţia.

— Ştiu că o vreme v-aţi văzut cu ea.

„M-am văzut cu ea”, reflectă Trent. Da, acea expresie rece, fără pasiune descria perfect relaţia lor.

— Da, ne-am văzut.

— Nu sunteţi… supărat?

— În privinţa Mariei? Nu.

Adevărul era că nu se mai gândise la ea de săptămâni întregi. De când intrase într-un garaj şi observase o pereche de bocanci plini de zgârieturi.

Altă femeie, îşi dădu seama Angela. Şi dacă îl impresionase în halul acesta pe şeful ei, avea tot sprijinul ei.

— Domnule, dacă mai e cineva – altceva, se corectă ea cu atenţie – la care vă gândiţi, este posibil să despicaţi prea mult firul în patru.

Comentariul îl surprinse suficient de mult încât să-l facă să zâmbească din nou.

— Oare despic prea mult firul în patru, Angela?

— Sunteţi foarte meticulos, domnule St. James, şi analizaţi detaliile cu mare atenţie, ceea ce funcţionează foarte bine în afaceri. Problemele personale nu pot fi abordate întotdeauna cu logică.

— Am ajuns şi eu la aceeaşi concluzie. Se ridică din nou. Îţi mulţumesc pentru timpul tău.

— A fost plăcerea mea, domnule St. James. Şi chiar fusese, cu siguranţă. Mai este ceva ce pot face pentru dumneavoastră?

— Nu, mulţumesc. Se întoarse înapoi la fereastră. Seară bună, Angela.

— Seară bună. Ea zâmbea după ce închise uşa în urma ei.

Trent rămase acolo un timp îndelungat. Nu, nu observase anunţul despre nunta Mariei. Ziarele fuseseră de asemenea pline cu anunţuri despre viitoarea vânzare a Turnurilor. „Punctul de atracţie din Bar Harbor va deveni un hotel St. James”, îşi aminti el. „Zvonurile despre nişte comori pierdute îndulcesc afacerea.”

Trent nu era sigur de unde proveneau informaţiile, deşi nu era surprins de asta. După cum se aşteptase, avocaţii lui bombăniseră în privinţa clauzei pentru care insistase Lilah. Şoaptele despre smaralde se strecuraseră pe toate holurile. Era de aşteptat ca acestea să-şi găsească drumul spre stradă şi apoi spre hârtia tipărită.

Ziarele şi tabloidele fuseseră pline de speculaţii despre smaraldele familiei Calhoun pentru mai mult de o săptămână. Fuseseră denumite nepreţuite, tragice şi legendare – toate adjectivele potrivite care să asigure o vânzare mai mare a ziarului.

Afacerile cu exploatări ale lui Fergus Calhoun au fost readuse în discuţie, împreună cu sinuciderea soţiei sale. Un reporter cu iniţiativă reuşise chiar să o urmărească pe Colleen Calhoun la bordul unui vas de croazieră din Marea Ionică. Răspunsul concis al marii doamne fusese printat cu litere cursive. Un impostor.

Se întreba dacă C.C. văzuse ziarele. Bineînţeles că le văzuse, se gândi el. La fel cum, probabil, fusese hăituită de presă. Oare cum făcea faţă? Oare era rănită şi nefericită, forţată să răspundă la întrebări când vreun reporter băgăcios îi punea un reportofon la gură? Zâmbi puţin. Forţată? Îşi închipui ca ea ar fi dat afară din garaj o mulţime de reporteri numai dacă ar fi avut tupeul să încerce. Dumnezeule, îi era dor de ea! Iar dorul de ea îl mânca de viu. Se trezea în fiecare dimineaţă întrebându-se ce face ea. Se ducea la culcare în fiecare noapte ca să doarmă neliniştit, deoarece gândurile despre ea îi invadau creierul. Când adormea, ea se afla în visele sale. Ea era visul lui. Trei săptămâni, se gândi el. Însă cu fiecare zi în care el era acolo, iar ea, în altă parte, îi era tot mai rău.

Contractele revizuite pentru vânzarea Turnurilor se

aflau pe biroul său. Ar fi trebuit să le semneze cu multe zile în urmă. Însă el nu putea face acel pas final. Ultima oară când se uitase peste ele, nu se putuse concentra decât pe aceste trei cuvinte: Catherine Colleen Calhoun.

Le citise şi le recitise, amintindu-şi de prima dată când ea îi spusese cum o cheamă, aruncând numele spre el de parcă ar fi fost o armă. Avea ulei de motor pe faţă, îşi aminti Trenton. Şi foc în ochii. Apoi se gândea la alte momente, unele ciudate, în care schimbaseră nişte replici. Felul în care se încruntase la el stând pe braţul canapelei în timp ce el lua ceaiul cu Coco. Expresia de pe chipul ei când stătuseră pe terasă împreună, uitându-se la ocean. Cât de perfect se potrivise gura ei cu a lui când o sărutase sub acel arbore de glicină neînflorit încă.

O fi înflorit acum, cugetă el. Florile acelea parfumate! Oare ea se gândea la el când se plimba pe acolo? Dacă o făcea, lui îi era foarte teamă că gândurile nu ar fi prea drăguţe. Îl blestemase când se văzuseră ultima dată. Ridicase ochii aceia verzi şi adânci spre el şi sperase că sărutul, ultimul lor sărut, îl va ţine treaz toată noaptea. Se îndoia că ea ştia cât de tare se adeverise dorinţa ei.

Frecându-şi ochii obosiţi, se întoarse înapoi la biroul său. Era, ca de obicei, într-o ordine perfectă. Aşa cum erau afacerile sale – aşa cum fusese viaţa lui. Se vedea nevoit să admită că lucrurile se schimbaseră. El se schimbase, dar poate că nu în totalitate. Încă o dată, luă contractele să le studieze. Era un om de afaceri priceput şi organizat, unul care ştia cum să manevreze o înţelegere şi să o facă să funcţioneze în avantajul său.

Îşi ridică stiloul şi îl bătu uşor pe hârtii. În urmă cu câteva zile o idee începu să se înfiripe în mintea lui. Acum se aşeză liniştit şi o lăsă să se formeze, să se schimbe, să se realinieze. Era ceva neobişnuit, îşi zise el. Poate chiar uşor excentric, dar… dar, se gândi el când un zâmbet începu să-i apară pe faţă, dacă îşi juca bine cărţile, ar putea funcţiona. Era treaba lui să o facă să funcţioneze. Respiră adânc şi încet. Ar putea fi chiar cea mai importantă afacere din viaţa lui.

Luă telefonul şi, folosindu-se de toată influenţa familiei St. James, începu să mişte primele rotiţe.

*

Hank terminase de sablat aripa Mustangului din 69, apoi se ridică în picioare să-şi admire munca.

— O să arate foarte bine, îi zise lui C.C.

Ea aruncă o privire, dar mâinile sale erau ocupate cu plăcuţele de frână pe care le înlocuia deasupra capului.

— O să fie o frumuseţe. Mă bucur că am avut şansa să o recondiţionăm.

— Vrei să mă apuc eu de grund?

Ea înjură când începu să-i picure pe obraz lichidul de frână.

— Nu. Mi-ai spus de trei ori astăzi că ai o întâlnire fierbinte în seara asta. Du-te să te cureţi şi pleacă acasă!

— Mersi. Dar el fusese instruit prea bine să nu plece înainte de a aşeza la locul lor sculele şi materialele. Ai găsit cumva o altă casă?

— Nu. Ea ignoră durerea bruscă din stomac şi se concentra să-şi facă treaba. Ieşim toate mâine să căutăm.

— Nu va mai fi la fel, fără familia Calhoun în Turnuri. Sigur este ceva cu acel colier, totuşi. Ziarele sunt pline cu poveşti despre el.

— O să se oprească în curând, speră ea.

— Presupun că, dacă îl găsiţi, veţi fi milionare. Te-ai putea retrage şi muta în Florida.

În ciuda proastei dispoziţii, C.C. nu se putu abţine să nu chicotească.

— Ei bine, nu l-am găsit încă. Doar chitanţa, se gândi ea, pe care o descoperise Lilah în timpul primei şi singurei ei ture în magazie. Florida va trebui să aştepte. Frânele nu o vor face.

— Cred că o să plec. Vrei să închid eu biroul?

— Sigur. Distracţie plăcută!

El ieşi fluierând, iar C.C. se opri o clipă să-şi odihnească braţele şi gâtul. Îşi dorea să îl poată păstra pe

Hank prin zonă încă puţin măcar, pentru companie, pentru distracţie. Chiar dacă el tot pălăvrăgise despre casă şi despre colier, o ajuta să-şi ţină mintea ocupată.

Indiferent de cât de tare dădea radioul, odată ce rămânea singură, era prea multă linişte acolo. Trebuiau să primească veşti de la avocat cât de curând. Poate că mătuşa Coco primise telefon de la Stridley în acea după-amiază, spunându-i că în sfârşit contractele fuseseră semnate şi că fusese stabilită o dată pentru tranzacţie.

Oare Trent va veni pentru tranzacţie? se întrebă ea. Nu, nu, bineînţeles că nu. Va trimite un reprezentant, şi era cel mai bine aşa. În plus, ea avea prea multă treabă pentru care să-şi facă griji. Găsirea unei case, căutarea prin hârtiile vechi a unui indiciu despre locul unde ar putea fi smaraldele, Mustangul clasic pe care intenţiona să-l repare până ajungea la o perfecţiune strălucitoare. Abia dacă avea o clipă să-şi tragă sufletul, darămite să-l vadă pe Trent. Măcar dacă s-ar opri durerea chiar şi pentru câteva clipe.

O să fie bine, îşi spuse ea când se întoarse să lucreze la frâne. Trebuie. După ce vor găsi o casă şi se vor acomoda. După ce toată discuţia despre colier va dispărea. Totul se va întoarce la normal – sau la ceea ce va trebui să accepte ca fiind normal. Dacă durerea nu va dispărea niciodată complet, atunci va trebui să înveţe să trăiască cu ea. Ea avea familia ei. Împreună, ele puteau rezolva orice.

Umerii îi erau înţepeniţi în momentul în care termină. Mişcându-i puţin, începu să iasă de sub maşină şi îşi dădu seama că radioul se oprise din cântat. Ridică privirea. Şi îl văzu pe Trent stând lângă bancul de lucru. Cheia pe care o ţinea în mână căzu zgomotos pe podea.

— Ce cauţi aici?

— Te aştept să termini. Arăta extraordinar! Doar la asta se putea gândi el. Absolut extraordinar! Ce mai faci?

— Sunt ocupată. Zguduită de durere, ea se întoarse să apese un buton din perete. Ascensorul scoase un geamăt când coborî maşina. Te afli aici pentru casă, bănuiesc.

— Da, ai putea spune că acesta ar fi unul dintre

motive.

— Noi aşteptam să auzim veşti de la avocat.

— Ştiu.

După ce maşina fu coborâtă la pământ, ea luă o cârpă şi se şterse pe mâini, lăsându-şi privirea peste ele.

— Amanda se ocupă de detalii. O găseşti la hotelul Bay Watch dacă vrei să discuţi cu ea.

— Ceea ce vreau să discut te priveşte pe tine. Pe noi.

Ea se uită la el, apoi făcu repede un pas înapoi când îşi dădu seama că el venise mai aproape de ea.

— Eu chiar nu am nimic altceva să-ţi spun.

— În regulă, atunci voi vorbi eu. Doar un minut.

El se mişcă repede. Cu toate astea, ea era sigură că, dacă s-ar fi aşteptat la asta, l-ar fi putut respinge. Nu era sigură dacă ar fi încercat.

Se simţea atât de bine, era atât de potrivit ca gura lui să o acopere pe-a ei, ca mâinile lui să îi cuprindă faţa. Mândria ei fu destul de zguduită, aşa că se întinse să-l apuce de încheieturi, ţinându-se de el în timp ce lăsa dorinţa să se reverse în sărut.

— De trei săptămâni şi jumătate mă gândesc să fac asta, spuse el.

Ea îşi miji ochii.

— Pleacă, Trent!

— Catherine…

— Să te ia naiba, am spus să pleci! Se smuci, apoi se întoarse să-şi aşeze palmele pe banca de lucru. Te urăsc pentru că ai venit aici, pentru că m-ai făcut iar să mă simt ca o proastă.

— Nu tu eşti proasta. Nu ai fost niciodată.

Când o mângâie uşor pe umăr, ea apucă un ciocan şi îl răsuci în aer.

— Dacă mă mai atingi vreodată, să mă ajute Dumnezeu dacă nu-ţi sparg nasul.

Se uită la ea. Avea din nou flăcări în ochi.

— Slavă Domnului, ţi-ai revenit! Încântat, dar precaut, el ridică o mână. Ascultă, te rog! Mai întâi despre afacere.

— Afacerea mea cu tine s-a terminat.

— S-a produs o schimbare în planuri. Luă nişte mărunţiş din cutia de pe bancul de lucru. Pot să-ţi cumpăr ceva de băut?

— Nu. Spune ce ai de spus şi ieşi afară.

Ridicând din umeri, el se îndreptă spre automatul cu băuturi răcoritoare şi introduse fisele. Abia atunci observă C.C. că purta bascheţi.

— Ce sunt ăia? întrebă ea holbându-se la ei.

— Ăştia? Trent zâmbi în timp ce deschise cutia cu suc. Încălţări noi. Ce părere ai? În timp ce ea se holba pur şi simplu, el bău din cutie. Ştiu, nu prea e imaginea obişnuită, dar lucrurile se schimbă. O serie de lucruri s-au schimbat. Te superi dacă te rog să pui jos ciocanul ăla?

— Ce? Ah, bine. Îl lăsă deoparte. Ai spus că planurile s-au schimbat. Asta înseamnă că te-ai hotărât să nu mai cumperi Turnurile?

— Da şi nu. N-ai vrea mai bine să mergem în birou să discutăm despre asta?

— La naiba, Trent, spune-mi odată ce se întâmplă!

— În regulă. Uite cum stă treaba. O să luăm doar o aripă, cea vestică parcă, aşa încât să nu implicăm turnul Biancăi. O vom renova în amănunt. Intenţia mea este să salvăm cât mai mult posibil din materialul original şi să reconstruim, pe cât posibil, conform planurilor originale. Ar trebui să-şi păstreze aerul de la începutul secolului. Aceasta ar fi o parte a atracţiei.

— Atracţie? repetă ea, confuză.

— Am putea avea cu uşurinţă zece apartamente fără să compromitem arhitectura. Dacă mă ajută memoria, camera de biliard ar fi excelentă pentru luat masa, turnul de vest fiind remodelat pentru mese mai intime şi petreceri private.

— Zece apartamente?

— În aripa de vest, aprobă el. Punând accentul pe estetică şi intimitate. Va trebui să facem şemineurile să fie din nou în stare de funcţionare. Cred că, cu ceea ce vom oferi, vom avea clienţi tot anul, nu doar în sezon.

— Ce ai de gând să faci cu restul casei?

— Asta hotărăşti tu şi familia ta. Lăsă băutura deoparte şi se îndreptă spre ea. După cum văd eu lucrurile, veţi putea locui foarte comod în primele două niveluri şi în aripa de est. Dumnezeu ştie că e suficient spaţiu.

Derutată, îşi apăsă degetele de tâmplă.

— Şi asta ar însemna că ce... că o închiriem de la tine?

— Nu este exact ceea ce aveam în minte. Mă gândeam mai mult la un parteneriat. Îi luă mâna şi i-o studie cu atenţie. Ţi s-au vindecat încheieturile.

— Ce fel de parteneriat?

— Corporaţia St. James vine cu banii pentru renovări, pentru publicitate şi aşa mai departe. Odată ce pensiunea – îmi place să-i zic pensiune mai mult decât hotel în acest caz – îşi începe activitatea, vom împărţi profitul, jumi-juma.

— Nu înţeleg.

— Este foarte simplu, C.C. Îi ridică mâna şi îi sărută un deget. Facem un compromis. Noi avem hotelul nostru, voi aveţi casa voastră. Nimeni nu pierde.

Fiindu-i teamă să o simtă, ea alungă mica scânteie de speranţă.

— Nu văd cum ar putea să funcţioneze. De ce ar vrea cineva să dea bani ca să stea în casa altcuiva?

— Este un punct de atracţie, îi reaminti el şi îi sărută alt deget. Cu o legendă, o fantomă şi un mister. Vor plăti mulţi bani ca să stea aici. Mai ales când vor prinde gustul bouillabaisse-ului[2] pregătit de Coco.

— Mătuşa Coco?

— I-am oferit deja poziţia de chef. Este încântată. Încă mai există problema unui manager, dar cred că Amanda se va potrivi perfect, nu-i aşa? Ochii lui surâdeau când îşi trecu buzele peste cel de-al treilea deget.

— De ce faci asta?

— Sunt un om de afaceri. Şi am sentimentul că este o afacere bună. Am început deja să fac studii de piaţă, îi întoarse mâna şi îşi apăsă buzele de palma ei. Asta le-am

2 Supă sau tocană picantă foarte bogată, preparată cu diferite tipuri de peşte, originară din Provenţa, Franţa (n. red.)

spus şi celor din consiliul de administraţie. Cred că tu ştii altceva.

— Eu nu ştiu nimic. Îşi trase mâna şi se îndreptă spre porţile garajului. Tot ce ştiu este că te-ai întors aici cu un fel de aranjament fantezist…

— Este un plan foarte solid, o corectă el. Nu sunt genul de persoană care face aranjamente fanteziste. Cel puţin nu am fost niciodată. Se duse din nou spre ea şi o luă de umeri. Vreau să-ţi păstrezi casa, C.C.

Strângându-şi buzele, ea închise ochii.

— Deci o faci pentru mine.

— Pentru tine, pentru surorile tale, pentru Coco, chiar şi pentru Bianca. O întoarse cu faţa spre el. Şi o fac pentru mine. Ţi-ai dorit să stau treaz nopţile şi ţi-a ieşit.

Ea reuşi să zâmbească slab.

— Vinovăţia face minuni.

— Nu are nimic de-a face cu vinovăţia. Niciodată nu a avut. Are de-a face cu dragostea. Cu faptul de a fi îndrăgostit. Nu te îndepărta, spuse el încet când ea se smuci să scape din strânsoarea lui. Am terminat discuţia despre afaceri. Acum suntem doar noi doi. Este cât se poate de personal.

Ea ţinea pumnii strânşi pe lângă corp.

— Totul este personal pentru mine, nu înţelegi? Ai venit aici şi ai schimbat tot în viaţa mea, după care ai plecat din nou departe. Acum te întorci şi îmi spui că ai modificat planurile.

— Nu eşti singura pentru care s-au schimbat lucrurile. Nimic nu a mai fost la fel pentru mine de când te-am cunoscut. Panica trecu prin el. Ea nu avea de gând să-i acorde încă o şansă. Nu am cerut acest lucru. Nu mi l-am dorit.

— O, ai specificat foarte clar ceea ce nu ai vrut. Se împinse din nou în el şi nu reuşi să-l mişte. Nu ai niciun drept să începi din nou.

— La naiba cu drepturile! O scutură de mână. Eu încerc să-ţi spun că te iubesc. Asta este o premieră pentru mine, şi nu am să te las să transformi asta într-o ceartă.

— O s-o transform în ce vreau eu. Se trase înapoi, furioasă că o lăsa vocea. Nu am de gând să-ţi permit să mă răneşti din nou. Nu am de gând să... apoi merse spre el cu ochii larg deschişi. Ai spus cumva că eşti îndrăgostit de mine?

— Taci din gură şi ascultă! Am petrecut trei săptămâni şi jumătate simţindu-mă pustiit şi nefericit fără tine. Am plecat pentru că am crezut că puteam să o fac. Pentru că îmi închipuiam că era drept şi corect şi cel mai bine pentru amândoi. Gândind logic, aşa era. Încă este. Nu semănăm deloc. Nu puteam risca câtuşi de puţin viitorul amândurora când ştiam cu siguranţă că ţie ţi-ar fi fost mult mai bine cu altcineva. Cineva ca Finney.

— Finney? Îi scăpă un hohot zgomotos de râs. O, asta e ceva! În timp ce emoţiile ei o luau razna, îl bătu cu pumnul în piept. Hai să-ţi spun ceva, ce-ar fi să-ţi iei dosarul cu procentele afacerii înapoi la Boston şi să desenezi un grafic? Acum lasă-mă în pace! Am treabă.

— Nu am terminat.

Când ea îşi deschise gura să-l înjure, el se lăsă purtat de instinct şi o sărută până tăcu. Rămas ca şi ea fără respiraţie, îşi lipi fruntea de fruntea ei.

— Asta nu are nimic de-a face cu logica sau cu procentele. Ţinând-o în continuare de mână, el făcu un pas în spate ca să o poată vedea. Catherine, de fiecare dată când îmi venea în minte că eu nu cred în dragoste sau în căsătorie sau în vieţi petrecute împreună, îmi aminteam de felul cum m-am simţit cu tine.

— Cum? Cum te-ai simţit cu mine?

— Plin de viaţă. Fericit. Şi ştiam că nu aveam să mai simt niciodată asta decât dacă mă întorceam. C.C., mi-ai spus odată că ceea ce am avut noi ar putea fi cea mai bună parte a vieţii mele. Aveai dreptate. Nu ştiu dacă pot face această relaţie să meargă, dar trebuie să încerc. Am nevoie de tine.

Îi era teamă, îşi dădu ea seama. Chiar mai mult decât îi era ei. Privindu-l în ochi, ridică o mână spre obrazul lui.

— Pot să-ţi dau o garanţie pentru o tobă de

eşapament, Trent. Dar nu şi pentru asta.

— M-aş mulţumi să-mi spui că încă mă iubeşti şi că îmi mai dai o şansă.

— Încă te mai iubesc. Dar nu-ţi pot oferi încă o şansă.

— Catherine…

— Pentru că nu ai avut-o încă pe prima. Îşi atinse o dată buzele de ale lui, apoi încă o dată. Ce-ar fi să riscăm împreună? întrebă ea, apoi râse când el o trase mai aproape. Hai că ai făcut-o! Te-ai murdărit peste tot de ulei de motor.

— Va trebui să mă obişnuiesc. După o ultimă piruetă, el se dădu în spate ca să-i studieze faţa. Tot ce avea el nevoie se afla acolo, în ochii ei. Te iubesc, Catherine. Foarte mult.

— Va trebui să mă obişnuiesc cu asta. Poate dacă o vei spune de câteva sute de ori.

I-o spuse, în timp ce o ţinea în braţe, în timp ce-o săruta pe toată faţa, în timp ce-i savura gura.

— Cred că funcţionează, spuse ea. Poate că ar trebui să închidem porţile garajului.

— Lasă-le ridicate. El se dădu din nou în spate, străduindu-se să-şi pună ordine în gânduri. Încă sunt destul de St. James ca să vreau să fac lucrurile în ordinea lor corectă, dar încep să-mi pierd controlul.

— Şi care este ordinea? Zâmbind, ea trecu un deget în sus pe cămaşa lui şi se jucă cu primul nasture.

— Aşteaptă! Agitat, el o luă de mână. M-am gândit la asta tot drumul de la Boston până aici. Mi-am făcut tot felul de scenarii… să te scot iar la cină, cu puţin vin, multe lumânări. Sau să ne plimbăm din nou prin grădină la asfinţit. Aruncă o privire prin garaj. Caprifoi şi ulei de motor. E perfect. Dar acum pare să fie momentul potrivit, locul potrivit. Băgă mâna în buzunar şi scoase o cutie mică pe care o deschise şi i-o întinse. Mi-ai spus odată că, dacă îţi voi oferi vreodată un diamant, îmi vei râde în faţă. M-am gândit că aş putea avea mai mult noroc cu un smarald.

Îşi opri lacrimile în gât şi privi în jos la piatra verde montată în inelul simplu din aur. Strălucea spre ea, plină de

speranţă şi promisiune.

— Dacă asta este o cerere în căsătorie, nu ai nevoie de noroc. Plini de lacrimi şi strălucitori, ochii ei se întoarseră spre el. Răspunsul a fost întotdeauna da.

El îi strecură inelul pe deget.

— Hai să mergem acasă!

— Da, îl luă ea de mână. Hai să mergem acasă!

Sfârşit